HELEN RAY

Regina ghețurilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Prolog

Nimeni n-ar fi știut să spună când s-a infiltrat otrava îndoielii în mintea lui Paul. Oare în ajun când, plecați în zori, cu bagajele pe umăr, el și prietenul lui zăriseră de pe ghețarul Uriașului acele perfide văpăi roșiatice spre est, deasupra Piscului Verde? Paul remarcase cu voce tare că acele *ravures*, așa cum erau numite în zonă, erau rău-prevestitoare, dar Cristophe nici nu a vrut să audă...

Sau poate trebuia să se întoarcă în trecut, când, în urmă cu doi ani, Cristophe îi împărtășise planul său nebunesc: să cucerească versantul nordic al vârfului Drus pe cale directă, în plină iarnă?

Paul își amintea foarte limpede seara aceea. Își petrecuseră după-amiaza repetând materia pentru examene, pentru a sfârși ca de obicei prin a vorbi despre pasiunea lor comună: muntele. Sportiv experimentat în multe discipline, Paul era însă un alpinist „onorabil", nimic mai mult, nepracticând acest sport decât cu ocazia scurtelor

vacanțe universitare. Cristophe în schimb, fiu și nepot al unor cunoscuți ghizi din regiunea Chamonix, practica alpinismul ca un profesionist. Mulțumită sfaturilor lui și antrenamentelor la care îl supusese, Paul își ameliorase și el foarte mult stilul... dar de aici până la a încerca o „premieră" montană era cale lungă!

Așa că protestase:

– Cristophe, nici să nu te gândești! Eu n-am să fiu niciodată la înălțime...

Dar celălalt se mulțumise să izbucnească într-unul din acele hohote de râs răsunătoare care îl făcuseră celebru în campusul universitar.

– N-ai încredere în mine? Nu-i frumos, bătrâne!

Paul făcuse o scurtă pauză, cât să-și cântărească bine argumentele.

– Ascultă, tu chiar că nu-ți dai seama... Pur și simplu, eu nu sunt de nivelul tău!

Cristophe îi înlăturase obiecțiile cu un gest al mâinii.

– Uiți, bătrâne, că *eu* te-am format. Eu știu exact cât poți, imaginează-ți, și când îți spun că ai putea să fii mai bun decât mulți profesioniști, poți să mă crezi pe cuvânt!

Privirea lui foarte albastră scânteiase, în timp ce adăuga:

– Și apoi, știi, muntele nu este doar o chestiune de tehnică... Am încredere în tine, Paul, și *pe tine* te vreau ca secund la coardă!

La acest ultim argument, Paul se predase. Era adevărat, ei doi formau o echipă. A refuza, ar fi însemnat să-l trădeze pe Cristophe. Mai rău chiar, să-i piardă prietenia...

Zâmbi, în ciuda buzelor crăpate de frig. Da, acceptase... Doi ani la rând, el și Cristophe se antrenaseră în cel mai mare secret. Și în acea zi de februarie, în timp ce observa de pe platforma îngustă unde stabiliseră un popas înaintarea prietenului său, îi venea greu să creadă că victoria le era la îndemână. La treizeci de metri deasupra lui, Cristophe se cățăra cu o ușurință uimitoare pe peretele alunecos din cauza poleiului, fluierând din răsputeri un cântec ale cărui cuvinte probabil că le uitase. Bucățile de gheață zburau în gol și ricoșau cu un zgomot de sticlă spartă pe dalele de granit. Înzestrat cu o încredere în sine care friza inconștiența, Cristophe nu se asigura decât cam la douăzeci de metri. Parcă îi plăcea să flirteze cu pericolul... Uneori, lipit de perete, se oprea în plină acțiune și bătea din mâini ca să și le încălzească, scoțându-și câte o mănușă, suflând peste degetele învinețite de frig, apoi își punea iar mănușa și își continua urcușul.

– O.K., poți să pornești!

O clipă mai târziu, Paul își înfigea la rândul său crampoanele bocancilor într-o scobitură minusculă. Ca secund la coardă, avea sarcina să recupereze materialul pe măsură ce înaintau: pitoane și cârlige de gheață, un

întreg echipament pe care-l agăța de centură și care, la fiecare mișcare, se ciocnea cu un zgomot metalic. Rucsacul său trebuie să fi cântărit pe puțin douăzeci de kilograme...

Deodată, se întrebă cam cum ar fi apărut ei în ochii atâtor gură-cască de jos, din vale, care i-ar fi observat din Chamonix cu luneta, cu binoclurile. Lipiți de perete, la trei mii de metri deasupra văii, păreau probabil niște insecte minuscule...

Dar era puțin probabil să-i privească cineva. Mai întâi că înserarea vine repede la munte, mai ales iarna, și la ora asta valea trebuie să fi fost deja cufundată în întuneric. După aceea, pentru că ținuseră secret planul expediției lor, să nu le „sufle" cineva ideea.

– O să vezi ce mutre vor face cei din vale, repeta Cristophe ca un leitmotiv, de la începutul cursei. Ai să vezi...

De parcă aceasta ar fi fost motivația esențială, să le demonstreze „bătrânilor" de ce sunt ei în stare. Se distra la gândul acesta ca la o glumă bună, și Paul gândea uneori că prietenul său nu era nimic altceva decât un suflet de copil ascuns în trupul unui atlet.

Dintr-un salt, reuși să urce la rândul său pe mica platformă stâncoasă.

Cu spatele lipit de perete, Cristophe aduna cu un gest reflex coarda de siguranță. Printre ochiurile capișonului de lână special de munte, aburii respirației formau ritmic norișori de ceață. Părea foarte mulțumit.

– Te descurci grozav, Paul! Ei, n-am avut eu dreptate să te iau cu mine?

Paul își trase răsuflarea și se așeză la rândul său.

– Vrei să spui că mai am puțin și îmi scuip plămânii!

Schimbară o privire complice. Sub sprâncenele lipite de chiciură, ochii lui Cristophe exprimau o bucurie sinceră.

– Ți-e frig?

– Am înghețat!

– Așa înveți meserie. Ți-ai cam terminat ucenicia. Începând de acum, va trebui să ne grăbim...

Paul îi urmări privirea. În ciuda câtorva nori pufoși de la începutul dimineții, ziua fusese frumoasă, rece dar însorită. Acum însă, ziua era pe sfârșite și o căciulă de nori mânată de vântul din vest se așezase pe creasta maiestuoasă a Mont Blanc-ului. Se răspândea deja, acoperind Muntele Blestemat și ajungând până la Dome du Gouter pe pereții căruia se prelingea încet. Norul acesta izolat, apărut ce cer ca o căciulă și care se așeza pe cel mai celebru masiv al Alpilor, era cunoscut de ghizi; în jargonul lor îi spuneau *măgarul,* datorită formei lui ciudate. Se știa că el anunță vreme proastă în scurt timp.

– Ce facem? întrebă Paul.

– Nu există decât o singură ieșire, știi bine: să ajungem în vârf. Și chestia asta se află la vreo sută de metri. Îți dai seama ce mutre vor...

Paul zâmbi.

– „Ce mutre vor face cei de jos...” Cunosc refrenul! Și acum, când o să încetezi să te mai gândești la cei de jos, o să poți să-mi spui dacă ai de gând să facem curând tabăra.

După grimasa lui Cristophe, Paul înțelese că nici nu putea fi vorba.

– Să facem tabăra când mai avem de mers cel mult o oră?

Cristophe se ridicase deja și privea peretele pe care urma să se cațăre. În locul acesta muntele, printr-un ciudat efect de perspectivă, părea să-și fi adunat culmile stâncoase pentru a se lansa într-un singur pisc spre cerul pe care-l străpungea cu acul lui cenușiu. Pe timp de vară, suprafața uscată și netedă n-ar fi prezentat nici o dificultate; dar în mijlocul lunii februarie, o pojghiță groasă de polei strălucind ca sticla acoperea granitul. Crăpăturile erau rare și acoperite de gheață sau pline cu zăpadă, încât nu ofereau nici o siguranță prizelor. Trebuia să continue să-și croiască drum spre vârf cu lovituri de ciocan.

Cristophe începea cățăratul. Se întoarse o clipă, indiferent la abisul ametitor ce se căsca sub picioarele lui, și își privi jubilând tovarășul de drum.

– Trebuie să continuăm, bătrâne! Cu vremea proastă care se pregătește, prefer să-mi petrec noaptea la refugiu. Asigură-mă puțin mai strâns. Cu gheața asta, va fi greu să fixăm cârligele.

Desfăcu încet colacii corzii întărite de ger. Pauza se terminase.

Urcușul continuă fără răgaz, fără odihnă. Porniseră într-o cursă contra-cronometru și, concentrat asupra sarcinii sale, Cristophe nici nu mai fluiera. Se auzeau doar loviturile încăpățânate ale pioletului său în stâncă. La fiecare popas, Paul observa norul care, în fiecare clipă, înghițea parcă un alt vârf. Simțea o oarecare neliniște, la fel ca la începuturile lui în alpinism, dar continua să urce, cu teama în suflet.

O oră mai târziu, când ajunseră la baza peretelui vertical, Piscul Verde se acoperi, „își puse căciula", așa cum se spunea pe aici. Un nor greu i se așeză pe vârf și se prelingea pe versanți. Curgând tăcut pe fețele muntelui, atinse curând vârfurile Croux și Petitgax, apoi coborî irezistibil, ascunzând coridoarele ametitoare ce păreau să se întindă până la ghețar. Spre frontiera italiană, munții Jura fură înghițiți rapid. Curând, toți cei de „patru mii" dispărură sub plafonul de nori care părea să se stabilizeze, ezitând să înainteze mai jos.

La cincizeci de metri sub vârf, Paul îi atrase atenția prietenului său că vremea proastă se agravează. Dar Cristophe nu se gândea decât la apropiata lui victorie.

– Am ajuns, Paul! Privește... doar o lungime!

Urcau în viteză pe stâncile colțuroase ale vârfului când ceața îi învălui, vicleană. În aceeași clipă, undeva spre Colții Uriașului, tunetul bubui zguduind muntele.

După rafala de vânt care fu cât pe ce să-i răstoarne, își dădură seama că ajunseseră în vârf, cuceriseră piscul. Apoi calmul reveni, mai îngrijorător ca orice. Ceața îi izolase de lume făcând din ei niște fantome care își vedeau abia vârful pioletului.

– Ce mizerie! se lamentă Cristophe. Fotografia o s-o facem altă dată...

Vocea îi era înăbușită, fără ecou, de parcă ar fi vorbit de sub o cuvertură.

– Privește! exclamă Paul.

Era oare o halucinație? Prin ceață, o formă feminină cu contururi abia schițate dansa parcă în fața lor. Străbătută de scântei, părea să ardă încetișor pe loc, fără să se consume. Chipul, înconjurat de o aureolă albastră, era desfigurat îngrozitor, și totuși apariția le zâmbea și părea să le facă semn.

– S-o ștergem! zise Christophe cu o voce gâtuită. Fulgerul a lovit Fecioara!

Paul înaintă, ca hipnotizat de această viziune. La trei mii șapte sute de metri deasupra văii, statuia Madonei, lovită de fulger, se ruga pentru oameni de pe soclul ei de granit. Pe mantia ei trosneau mici scântei electrice care răspândeau un puternic miros de ozon.

Furtuna se anunță printr-o primă repriză de fulgere între două bubuituri puternice de tunet, în timp ce un zumzet ciudat ajungea la urechile

cățărătorilor. Ai fi zis că o prezență supranaturală încerca să trimită mesaje în spațiu de la un post invizibil.

– Albinele! strigă Paul. Trebuie să plecăm!

Acesta fu începutul debandadei. Cei doi băieți se aruncară spre stâncile mai ușor abordabile de pe versantul vestic. Băteau în retragere cât puteau de repede, sărind peste treptele de piatră. Coarda de siguranță dansa între ei.

La prima platformă mai importantă, făcură un popas. Se înnoptase și cu toată ceața asta, doar fulgerele îi mai ajutau să vadă unde calcă.

Cu maxilarele încleștate, Cristophe aruncă primul rapel. Coarda șuieră în abisul de sub ei cu un zgomot de cravașă.

– Ai onoarea să pornești, îi zise el lui Paul. Și pentru numele lui Dumnezeu, uită-te unde pui picioarele...!

Capitolul 1

Pe fondul unui acord muzical, pe ecran apăru cuvântul „Sfârșit", apoi genericul filmului se scurse încet, ritmat de sunetul nervos al viorilor din ultima parte a Simfoniei a IX-a de Beethoven.

În timp ce se aprindea lumina, izbucniră primele aplauze din rândurile spectatorilor, la început timide și răzlețe. Apoi, ca și cum asistența s-ar fi trezit dintr-un vis lung, sfârșitul proiecției fu salutat de adevărate ovații.

Ultimul film al lui Camille Sinclair, *Singur în Yerupaja,* tocmai fusese proiectat pentru prima oară în public, la Grand Hotel din Chamonix, și era un adevărat triumf.

În culise, realizatorul încetă în sfârșit să-și mai roadă unghiile și se întoarse spre eroul zilei.

– Ce zici, bătrâne, este un succes sau eu nu mă mai pricep să apreciez?

Paul Delandres îl privi zâmbind. Trecuseră deja câțiva ani de când Sinclair îl însoțea prin locurile isprăvilor lui sportive, și totuși, după atâta timp, psihologia regizorului rămânea pentru el un mister. Pe munte, acesta era relaxat și profesionist, dar avea un trac bolnăvicios de fiecare dată când trebuia să-și prezinte unul dintre filmele sale, deși acestea erau întotdeauna salutate elogios de toată presa. Abia la sfârșitul unei expediții se simțea liniștit... până la următoarea plecare!

Aplauzele se auzeau furtunos din salonul oficial, transformat pentru această ocazie în sală de proiecție. Din mijlocul asistenței se auziră câteva strigăte izolate. Un nume se afla pe toate buzele.

Chipul lui Sinclair se lumină.

– Pe tine te cheamă, Paul, du-te!

– Tu nu vii?

– Mai târziu, mai târziu. Du-te și vorbește-le...!

Se făcu liniște când Paul apăru pe estrada improvizată din fața ecranului. În timp ce se apleca spre microfon, profită ca să-și aprecieze pe furiș publicul. Dacă primele rânduri erau ocupate de critici și de către reprezentanții presei veniți cu invitații, restul asistenței, adunată în picioare, în fundul sălii, se compunea din alpiniști, îndrăgostiți de munte sau de simpli curioși. Aceștia își plătiseră biletul ca să vadă filmul, atrași de numele lui Delandres în cap de afiș. Întotdeauna erau multe femei în rândul publicului; bârfitorii lăsaseră să se înțeleagă că succesul mediatic al lui Paul Delandres se datora mai

ales fizicului său... Dar el intrase în cercul foarte restrâns al alpiniștilor de înalt nivel mai înainte să realizeze adevăratele mari premiere ale alpinismului...

Un bărbat mărunțel cu ochelari îi puse prima întrebare:

– Domnule Delandres, începu el, de ce versantul vestic al vârfului Yerupaja?

Paul spuse, înainte să-i răspundă:

– Dați-mi voie mai întâi să vă mulțumesc pentru primirea călduroasă pe care ați făcut-o filmului prietenului meu Sinclair; i-a mers drept la suflet. Și acum, ca să vă răspund la întrebare...

Urmă tirul tradițional al întrebărilor de rutină. Paul se străduia să nu răspundă decât la cele care îl priveau pe el în mod direct, păstrând detaliile tehnice și întâmplările din timpul turnării pentru Sinclair, care probabil se pregătea să intre în scenă.

Apoi, microfonul zbură din mână-n mână până ajunse în fundul sălii unde domnea o atmosferă de bună dispoziție evidentă. În general, întrebările turiștilor erau mai fanteziste, chiar mai personale.

– Domnule Delandres, se auzi o voce feminină, am citit în presă că aveți un băiețel. Vă va urma exemplul?

Paul zâmbi ușor.

– De ce să nu-l întrebați direct...? Este adevărat, am un băiat care, pentru vârsta lui, este un bun cățărător. Dar nu mi-ar trece niciodată prin cap să-i hotărăsc viitorul în locul lui. Eu nu sunt un tată exagerat, știți bine!

– Tocmai... Când sunteți pus în situația de a străbate pământul de la un cap la altul, așa cum este cazul dumneavoastră, nu este cumva dificil să aveți o viață de familie normală? întrebă iarăși vocea cu accent german.

– Normală, nu știu. Cred însă că sunt mai disponibil pentru fiul meu decât mulți alți tați... dar, în această privință, doar apropiații mei pot să mă judece!

Urmă un moment de tăcere; microfonul continua să circule.

– Domnule Delandres, zise cineva, două luni agățat de un perete stâncos, este un timp destul de lung... Nu ați suferit de absența unei companii feminine? Vreau să spun, mă înțelegeți... singurătatea...

Întrebarea fu însoțită de un hohot de râs general. Fără să se tulbure, Paul încercă să-l identifice pe autorul întrebării în mulțime. Era o doamnă mai degrabă masivă, îmbrăcată într-un pulovăr roz.

– Vă gândiți la nopțile lungi, solitare, la șase mii de metri altitudine, nu-i așa?

Matroana dădu energic din cap. Chiar la așa ceva se gândea.

– Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, doamnă. Știți, când înnoptezi într-un hamac agățat de peretele muntelui, te mărginești să speri că pitoanele vor ține până dimineața!

Râsetele reizbucniră răsplătind răspunsul. Dar microfonul trecu într-o altă mână.

– Domnule Delandres, ați putea să ne spuneți cine a finanțat această expediție?

Alpinistul făcu un efort ca să zărească fața noii lui interlocutoare, dar femeia cu pulovăr roz o ascundea pe jumătate.

– Firma americană *Three Stars* care mă susține încă de la începuturile mele în ale alpinismului...

– Și a cărei directoare este soția dumneavoastă, nu-i așa?

Paul fu descumpănit pentru o clipă. Se părea că turista asta îi cunoștea bine viața particulară. Făcu ochii mici ca să poată vedea mai bine, dar zări numai o enormă pereche de ochelari fumurii care mascau jumătate dintr-o față de o paloare neobișnuită. Părul părea tuns scurt sau strâns în coc.

„Ochelari negri, gândi el, ce idee! Inexplicabil, fu străbătut de un fior: ceva din înfățișarea generală a necunoscutei îi amintea de... Dar nu, era imposibil, imaginația îi juca feste.

– Da, soția mea... zise el.

Răspunsul lui căzu într-un moment de liniște. Lumea tăcuse, ca și cum ar fi simțit că situația lua o întorsătură ciudată. Câțiva curioși din primele rânduri întoarseră capul înspre necunoscută. Aceasta reluă, cu o voce alterată de emoție:

– Îmi imaginez, domnule Delandres, că pentru realizarea acestei premiere a fost atribuit un buget considerabil, un buget care ar fi putut să fie pus în seriviciul unei cauze mai bune... Ați putea să ne spuneți cui îi va aduce beneficii această expediție?

Paul oftă.

– Este o întrebare care mi se pune adeseori și la care nu am un răspuns pe deplin satisfăcător. Un chirurg se consacră bolnavilor lui, un arhitect proiectează case. Dar eu, eu *cu ce* sunt folositor...?

Paul se întrerupse. Chiar dacă era obișnuit cu astfel de întrebări, știa că răspunsul pe care-l va da era insuficient. Cum să justifice în fața unor profani această pasiune care era toată viața lui?

– Răspunsul este: cu nimic. Doar că...

Își căută cuvintele, și continuă:

– Doar că am sentimentul sincer că aduc un pic de visare și de frumusețe tuturor celor ce îmi citesc cărțile și care văd filmele care mi se consacră. Isprăvile mele nu dovedesc nimic, nu aduc nimic concret omenirii... Dar nu mă pot împiedica să cred că dacă v-am făcut să visați un pic, nu mi-am pierdut timpul degeaba... Credeți că v-am răspuns la întrebare, domnișoară?

– În parte... Numai că ați omis să precizați că pentru a ajunge să împărtășiți acest vis, este uneori nevoie de sacrificiul unor vieți omenești, domnule Delandres!

Indignarea se revărsă ca un val în sală. Din toate părțile, capetele se întorceau către necunoscută.

Paul tuși ușor, apoi spuse:

– Ascultă, domnișoară, nu știu la ce faci aluzie. Sunt absolut dispus să-ți răspund, dar mai înainte, poți să ne spui cine ești...?

Odile înghiți în sec, stânjenită. Nemțoaica cea grasă o privea drept în ochi, mânioasă tare. Toată lumea o privea de parcă tocmai dovedise o îngrozitoare lipsă de bun-simț.

Urmă o tăcere interminabilă. Degetele ei se crispaseră pe microfon, atât de puternic încât falangele i se albiseră. Apoi, ca și cum ar fi ars-o, abandonă microfonul unei mâini străine și se retrase. Își făcu loc cu coatele prin mulțime până la ușa din fundul sălii.

Era peste puterile ei să mai suporte. Auzi! „Un pic de visare și de frumusețe!" Ce tupeu! Și existau oameni care înghițeau această poveste, minunându-se de isprăvile lui Paul Delandres! Pentru că ziarele făcuseră din el o vedetă, omul acesta se credea deasupra tuturor limitelor decenței. Și își alesese tocmai această zi ca să se împăuneze la Chamonix, această zi care va rămâne marcată în memoria ei cu o piatră neagră...

„Dacă v-am făcut să visați un pic, înseamnă că nu mi-am pierdut timpul degeaba..." De șapte ani de zile, Paul Delandres nu-i mai ieșise din minte, de șapte ani își dorea să aibă ocazia să-i spună în public ce gândea despre el, să-i spună: „Ești un asasin, domnule Delandres, un asasin!"

Dar nu îndrăznise, nu... Nu îndrăznise.

Și acum, se plimba în sus și-n jos prin holul celui mai șic hotel din Chamonix, neștiind ce atitudine să adopte, conștientă că purtarea ei va trezi curiozitatea personalului.

Peste câteva minute, publicul va ieși din sală, în timp ce ziariștii și oficialii vor mai întârzia în fața unui pahar de vin... Va avea oare ea curajul să aștepte ieșirea dușmanului său, curajul să-l abordeze...?

Când citise, pe prima pagină a ziarului local, că Paul Delandres își va prezenta ultimul film la Grand Hotel din Chamonix, după-amiază, nu s-a putut abține să vină încoace, plecase fără să se mai schimbe, fără să-l anunțe măcar pe bătrânul Vallot care se întreba probabil acum unde dispăruse...

Nu departe de ghișeul recepției, fusese instalat un stand de prezentare, păzit de un puști localnic. Cărțile lui Paul Delandres, expuse la vedere, își așteptau amatorii. Înainte să-și dea seama ce face, Odile se apropie și-și trecu mașinal degetele peste coperta lucioasă de pe care Delandres o sfida cu insolența calmă a acelora cărora le-a surâs norocul. Degetul ei întârzie pe linia hotărâtă a maxilarelor, pe zâmbetul cuceritor care săpa două gropițe aproape copilărești pe chipul lui bronzat de aventurier...

Simți cum ochii i se umpleau de lacrimi... Cristophe! El ar fi trebuit să fie aici, acum, povestindu-și isprăvile, el ar fi trebuit să scrie toate aceste cărți care vorbeau despre curaj și eroism. El, și nu acest...

– Va interesează, doamnă?

Luată prin surprindere, Odile ridică brusc capul. Dar întrebarea puștiului era absolut nevinovată.

Ea își drese glasul. Copilul nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Vârsta la care putea să-și amintească...

– Dar pe tine... răspunse ea cu o voce un pic cam răgușită, pe tine te interesează acest Delandres?

Chipul băiatului se lumină.

– Oh, da, desigur... Nu ați văzut aseară, la televizor? Au arătat pregătirile pentru ultima expediție... Toată lumea vorbește despre el... chiar și sora mea este îndrăgostită de el!

– Dar Christophe Cupelaz, îți spune ceva numele ăsta?

Puștiul se încruntă, în timp ce o privea pe această clientă ciudată, ai cărei ochi rămâneau ascunși în spatele ochelarilor negri. Ce voia oare să spună?

– Pare un nume de prin partea locului... Cine este?

Își privi interlocutoarea, apoi cartea pe care aceasta o ținea în mână, și o intuiție bruscă parcă-i suflă răspunsul:

– Este vreun prieten de-al lui Delandres, nu-i așa?

Odile oftă. Un val imens de descurajare o inundă în timp ce punea la loc cartea.

– *A fost* un prieten de-al lui, da... *Cel mai bun prieten...*

– Ei, Odile, ți-ai lăsat baltă oaspeții de la cabană?

Odile se întoarse. Era doar Francis, îmbrăcat în costumul lui de gală.

Fost ghid de munte, Francis moștenise, la cei aproape patruzeci de ani ai lui, cel mai frumos hotel din regiune, ceea ce îi permisese să pună în cui pioletul și

bocancii cu cuie și să se îmbrace în costume bine croite. Fața lui, ușor pătată de cuperoză, îi trăda plăcerea de a mânca bine și slăbiciunea pentru țigări. Cei apropiați îl știau ca foarte loial în prietenie, o calitate pentru care i se iertau multe alte defecte.

– Clienții mei se descurcă foarte bine și fără mine, declară tânăra femeie scoțându-și ochelarii. La cabană a rămas Felicien...

Patronul hotelului îi zâmbi oarecum cu reproș.

– Ai fi putut să mă anunți că vei coborî în vale. Nu prea avem ocazia să te vedem pe aici!

Odile ridică din umeri. Cu Francis, era îngrozitor un lucru și anume că, în ciuda tuturor eforturilor ei, îi era imposibil să limpezească situația. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i descuraja avansurile. Și totuși, „admiratorul" ei nu se recunoscuse niciodată învins.

– M-am hotărât în ultima clipă, mărturisi ea. Așa s-a întâmplat...

Urmă o clipă de tăcere. Francis o privea cu o umilință aproape canină.

– Și treburile la cabană cum merg?

Întrebarea o făcu să zâmbească trist.

– Vrei să spui poate că tot *nu merg!* Dacă nu vor mai veni clienți, curând vor veni jandarmii să mă bage la pușcărie pentru datorii...

Francis oftă. În ciuda chipului ei obosit și slab, Odile era la fel de frumoasă, atât de frumoasă încât vederea ei îl făcea să sufere cumplit.

– Totuși, ar fi trebuit să mă anunți. Mi-aș fi închipuit că vii să mă vezi, și asta mi-ar fi făcut plăcere...

Această ultimă remarcă nici n-ar fi putut să cadă mai prost. Odile arătă cu bărbia înspre cărțile expuse.

– Dar *asta...* zise ea, tu crezi că mie îmi face plăcere asta?

Celălalt păru stânjenit.

– Ce vrei... cărțile lui se vând ca pâinea caldă. Și apoi, eu nu am nici un motiv să-l boicotez; este un alpinist grozav și...

– Acum șapte ani, parcă nu vorbeai așa!

– Ascultă, Odile, mă doare că pui atât de mult la suflet această afacere, dar știi la fel de bine ca și mine că nu i s-a dovedit niciodată vinovăția. Și apoi, a trecut atât de mult de atunci...

Atât de mult? Odile îi aruncă o privire tăioasă. Își amintea de vremurile când simplul fapt de a nu fi de prin partea locului fusese de ajuns ca să-l descalifice pe Delandres în ochii celor din Chamonix.

Oamenii se schimbă... Uită... Dar nu și ea! *Nu ea!*

Totuși, în fața privirii jalnice a admiratorului său, n-o lăsă inima să mai insiste în această problemă și, cu o voce aproape stinsă, spuse:

– Ai dreptate. Cred că eu îmi pierd cumpătul. Scuză-mă, acum trebuie să plec...

Și cum se simțea un pic vinovată, se aplecă și-i atinse ușor obrazul cu un sărut.

Un sărut atât de rapid, atât de neașteptat – ca o mică minune, oarecum – încât mult timp după plecarea ei,

bietul Francis se îndoia de realitatea faptei. Apoi îl cuprinse o bucurie secretă, mai puternică decât toate îndoielile care-l încercaseră până atunci.

Așadar, încăpățânarea lui nu fusese zadarnică, din moment ce ea tocmai îl *sărutase*. Povestea lui de dragoste era pe calea cea bună... Dacă măcar Odile s-ar hotărî să întoarcă spatele trecutului!

Alături de el, ar putea s-o ia de la capăt... El avea atâtea lucruri să-i propună: mai întâi căsătoria, apoi o călătorie lungă în jurul lumii pentru a-i mai da culoare mutrișoarei ei drăgălașe. Și apoi, bani, mulți bani, ca să renoveze cabana, să-i adauge o piscină, să construiască bungalouri...

Purtat pe aripile imaginației, Francis zâmbea, când întâlni din întâmplare privirea unui angajat de-al său. Trezit instantaneu din visare, se îndreptă, își aranjă papionul, tuși ușor.

– Hei, tu de colo...

Dar nu era momentul pentru reproșuri. Deja ușile duble ale salonului cel mare se deschideau, și o mare de oameni năvăli în hol înainte să ia cu asalt standul de cărți.

*

* *

La originea ei un simplu popas pentru diligențe, Cafeneaua Ghizilor era formată dintr-o sală lungă în

întregime din lemn, cu două șiruri de mese din stejar bine ceruit, iar pe pereți erau agățate portretele îngălbenite ale pionierilor muntelui: Cunningham, Ereshfield, Tukett, Fontaine, Vallot, Tricouni etc., alternând cu ecusoane pictate ale diverselor societăți alpine. În acest loc de legendă care i-a văzut trecând pe toți „marii", ghizii din părțile locului aveau obiceiul să se întâlnească, chiar dacă locul avea tendința, în sezonul de vară, să fie „poluat" cu turiști dornici de culoare locală.

Când Odile intră în sală, nu-i găsi aici pe obișnuiții locului, turiștii înghesuindu-se pe terasă ca să profite de ultimele raze de soare. Dintr-o privire se asigură de prezența fraților săi, așezați mai la o parte de o masă la care câțiva bătrâni localnici, cu berete și haine groase de velur, erau ocupați să joace cărți.

Hubert și Lionel păreau absorbiți într-o discuție foarte însuflețită, judecând după felul în care acesta din urmă își puncta vorbele cu mâna, cu toată înflăcărarea celor douăzeci și cinci de ani ai lui – înflăcărare căreia îi răspundea vorba potolită și calmă a lui Hubert.

În timp ce traversa încăperea îndreptându-se spre ei, Odile se întreba despre ce o mai fi fost vorba de data asta. Îi erau bine cunoscute ciondănelile dintre Hubert și frații lui mai mici. Cea mai recentă izbucnise când Bastien, ultimul născut, își anunțase dorința de a părăsi liceul pentru a deveni ghid-aspirant. Era prea devreme,

decretase Hubert, atât de tranșant încât celălalt izbucnise dintr-o dată în lacrimi. Degeaba erau făcuți frații Teirraz din același aluat – același păr foarte negru, aceeași privire foarte limpede – asta nu-i împiedica să aibă fiecare un caracter afurisit.

Hubert fu cel care o zări primul.

– Odile! făcu el ridicându-se cu o grabă suspectă. Dacă aș fi știut... Ai noroc că ne-ai găsit. Tocmai ne-am întors de pe Piscul Roșu.

– Împreună?

– Da... Am condus o pereche de canadieni... preciză Lionel. Plimbarea li s-a părut *very exciting!*

Odile se lăsă să cadă pe un scaun, și privirea i se plimbă de la unul la altul. Frații ei își fereau ochii – oricât de extraordinar ar fi părut – și ea ar fi putut să jure că ei nu erau prea încântați s-o vadă.

Când văzu gesul lui Hubert prin care acesta încerca să ascundă ziarul pus pe masă, mintea i se lumină și scoase un oftat:

– Nu-i cazul să faceți mutrele astea, băieți; *și eu* citesc ziarele... De altfel, chiar acum vin de la Grand Hotel.

De fapt, nu era chiar așa. Adevărul este că se simțise atât de rușinată de felul în care se purtase la hotel încât nu avusese curajul să se întoarcă direct la cabană și se mai plimbase fără rost pe străzi, fără să reușească să-și recapete calmul. Până când, împinsă de un obscur instinct de protecție, pornise în căutarea fraților ei.

Mărturisirea ei îi făcu o puternică impresie lui Lionel.

– Ai vorbit cu el?

– Se poate spune și așa... Era atâta lume...

Se înfioră când își aminti momentul de derută prin care trecuse.

– De fapt, mi-am vărsat toată indispoziția mai ales pe Francis care a avut nefericita idee să se afle acolo...

Pândi un zâmbet înțelegător de-al lui Hubert, dar acesta o privea cu aceeași gravitate pe care o acorda tuturor lucrurilor. De la moartea părinților lor, Hubert ținea locul capului familiei, și întotdeauna Odile căuta la el încurajare.

– A fost îngrozitoare, să știi, această întâlnire cu Francis! Era atât de amabil, și... atât de ridicol cu plastronul și cu papionul lui încât îmi venea să-l bat! Poți să te căsătorești cu cineva care îți trezește asemenea porniri?

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele.

– Și cel mai rău este că știu că aș face bine să spun da. Ar fi o soluție bună pentru cabană, pentru toată lumea...

Hubert își mângâia bărbia și părea dus pe gânduri.

– Dar *el,* cum ți s-a părut?

– Cam ridicol, ți-am spus, ca de obicei când se gătește...

– Nu... Delandres...

– Delandres?

Odile se strădui să fie obiectivă. Atâta cât putuse să-și dea seama după film, el nu se schimbase deloc din vre-

mea când Cristophe i-l prezentase. În mod ciudat, ea nu simțise niciodată nici o atracție față de acest tânăr înalt și timid, în ciuda elogiilor cu care-l acoperea Cristophe. Trebuia oare să numească asta un *presentiment?*

– Pare mai sigur pe el. Parcă s-ar mai fi asprit.

Hubert dădu din cap.

– Așa dă impresia și în ziar. Pe vremea aceea, era încă greu să-l definești, chiar dacă era însurat... Muntele a făcut din el un bărbat.

– Pe cuvântul meu, strigă Lionel, șocat, s-ar zice că-l admiri!

– Îl respect, atâta tot... Eu nu cunosc Yerupaja, dar trebuie să recunoaștem că Delandres este tare în acest domeniu.

Odile se gândi la cuvintele lui Francis: „Este un foarte bun alpinist", și această nouă trădare venită din partea fratelui său o răni cu atât mai mult cu cât în el avea cea mai mare încredere.

– Oricum, ripostă Lionel, orice ar face, pentru mine va rămâne mereu ticălosul care l-a abandonat pe Cristophe.

Hubert oftă și privi undeva peste capul tânărului. Sprijinit în alpenștocul său, cu o pălărie de fetru pe cap, Edward Whymper, cuceritorul vârfului Cervin, zâmbea pentru eternitate din rama lui, și părea să predice răbdarea.

– *Este* vinovat, repetă tânărul lovind cu palma în masă. Și cel mai rău este că nu-i pasă de ceea ce noi am putea dovedi.

– Ce știi tu?

Lionel făcu ochii mari, din ce în ce mai surprins.

– De ce crezi tu că a hotărât el să-și prezinte filmul tocmai *astăzi?*

Hubert ridică din umeri.

– Astăzi sau mâine, ce importanță are? Nu asta o să-l aducă pe Cristophe înapoi... Și, din punctul meu de vedere, Delandres a plătit; nu-i deloc plăcut să fii nevoit să părăsești valea, cu nevastă și copil...

De fapt, dacă Hubert ar fi putut să exprime deschis ceea ce gândea, ar fi trebuit să recunoască faptul că *într-adevăr* nutrea o oarecare admirație pentru Delandres. Trebuia să fii al naibii de tare ca să reziști climatului de lipsaj care domnise pe vremea aceea.

– Nimeni nu l-a forțat!

– Știi bine că tot orașul l-a respins, tocmai când se hotărâse să se stabilească aici... Viața lui devenise imposibilă. Și nimeni de aici nu i-ar fi acordat diploma de ghid.

– Ghid, el? Asta ar mai fi lipsit! Nu-i ajungea lui Cristophe nici la degetul mic...

– Așa se spunea. Dar recunoaște totuși că a reușit să se întoarcă singur de pe munte... Era deja o performanță!

Urmă un moment de tăcere. Lionel era livid de furie.

– Nu te înțeleg, Hubert. L-a abandonat pe Cristophe! L-a abandonat, fără material, fără nimic...

Hubert făcu un gest conciliant.

– Lionel, zise el, n-o să știm *niciodată* ce s-a întâmplat, bagă-ți bine asta în cap... Fir-ar să fie, te pricepi și tu destul în meseria asta ca să știi că uneori se petrec lucruri ciudate, acolo sus... lucruri care sunt greu de explicat oamenilor din câmpie, nu-i așa?

– Dacă te înțeleg eu bine, acum îl plângi pe asasin!

Hubert zâmbi.

– Delandres nu este de plâns, pare-mi-se! A devenit o celebritate. Apare la televizor...

Dar Lionel o lua deja pe sora lui drept martor:

– Spune-i, Odile, spune-i că tipul ăsta este un gunoi! Spune-i!

Cum ea nu-i răspunse, el o cuprinse tandru de umeri.

– Ce este, Odile, fetițo... plângi?

Ea se ridică atât de brusc încât scaunul basculă spre spate și căzu cu zgomot pe podea. La masa de alături, bătrâneii întoarseră ca la un semnal capul. Dar Odile nu mai vedea nici la doi pași în fața ei.

– Nu-i nimic, zise ea. Vă las... Am să pierd autobuzul...

– Salută-l pe Felicien din partea mea, zise Hubert pe un ton neutru. Și spune-i lui Bastien să nu fie prea supărat pe mine pentru problema aceea; va trebui să mai vorbim despre ea...

– Am înțeles.

După plecarea fetei, la masă se lăsă o tăcere profundă, o tăcere penibilă pe care nici unul dintre ei nu îndrăznea s-o rupă. În sfârșit, Lionel spuse timid:

– Dar... ce are Odile?

Hubert își puse pe masă mâinile tăbăcite, cu degetele bătătorite de stâncă. În ciuda calmului său aparent, își ieșise din fire.

– Iarăși ai vorbit prea mult, asta este. Nu ai înțeles că, cu cât vom vorbi mai puțin despre povestea aceea, cu atât sora noastră are mai multe șanse să-și refacă viața...? Dacă îmi pot exprima o dorință, aș vrea să-i dăm voie să uite, și asta n-o să se întâmple răscolind mereu trecutul, ai înțeles?

Cei doi frați se priviră, și Lionel înțelese că era inutil să mai insiste.

– Dacă tu crezi că așa-i mai bine...

Hubert se amuză văzându-l că se tulbură ca un puști căruia tocmai i s-a servit o lecție. În ciuda celor douăzeci și cinci de ani, Lionel va rămâne mereu fratele lui „cel mic", un frate pe care l-a învățat ce înseamnă muntele și pe care, uneori, nu se putea abține să-l mustre.

Douăzeci și cinci de ani, deja... Își ridică privirea și zâmbi portretului din fața lui. Și în timp ce gândurile îi zburau către marii cuceritori din trecut, avu o ușoară strângere de inimă, își aminti că Whymper nu era mai în vârstă atunci când cucerise vârful Cervin!

Capitolul 2

Odile tăie în felii fine o bucată bună de brânză și le puse într-o tigaie frecată cu usturoi. Apoi reglă arzătorul aragazului și imediat în încăpere se răspândi un miros plăcut de brânză topită.

La munte se cina devreme. Unicul sportiv dintre rarii ei clienți, Allan Parker, americanul, își bea împreună cu Felicien aperitivul în sufragerie, așa cum o dovedea rumoarea unei discuții care ajungea până la ea prin ușa întredeschisă, și în cadrul căreia se auzeau adeseori exclamații de surprindere sau nedumerire. Cel puțin această calitate a lui Felicien de a-și ține auditoriul cu sufletul la gură trebuia să-i fie recunoscută...

Lăsând pentru o clipă lingura de lemn, Odile se duse să ia de sub chiuvetă sticla cu vin alb. Nivelul acesteia scăzuse iarăși scandalos. Felicien... Trebuia să se hotărască să vorbească într-o zi cu el despre asta...

– Domnișoară Teirraz, te deranjez cumva?

Surprinsă, Odile fu cât pe ce să se lovească la cap de marginea chiuvetei. Cora Thurnbridge era expertă în a apărea fără veste, se pare, rodul unei voințe deliberate, judecând după zâmbetul satisfăcut care îi apărea atunci pe față.

– Nicidecum, domnișoară Thurnbridge, pregăteam brânza topită. Cina va fi gata într-o clipă.

Zâmbetul de pe chipul Corei se șterse imediat.

– Dumnezeule! Iată așadar explicația acestui miros îngrozitor! Sper că v-ați amintit că ficatul meu nu suportă brânza topită?

Odile păli. Uitase! Prin minte îi trecu într-o clipă tot conținutul congelatorului. Poate că crochetele de pește vor rezolva problema. Friptură de miel...? Nu, ficatul capricios al bătrânei domnișoare n-ar suporta nici chiar dacă ar avea garnitură de mazăre cu mentă...

Dar ca și cum ar fi fost de ajuns să facă să adie un vânticel de panică prin bucătarie, Cora trecuse deja la alt subiect.

– De fapt, venisem pentru altceva. Iar a fost oprită apa la baie.

– Apa...?

Pentru o clipă, Odile își imagină ce putea fi mai rău: sătui să mai constate că ultima factură iar nu fusese plătită, cei de la Compania de Apă hotărâseră să-i întrerupă aprovizionarea. O catastrofă...

Domnișoara Thurnbridge zâmbi larg.

– De la ora patru după-amiază, Emily și cu mine n-am putut să ne spălăm pe mâini...

Odile făcu focul mic sub tigaie și o urmă pe domnișoară în camera ei de la etaj. Așa cum sperase, nu era vorba decât de o mică problemă la nivelul țevilor învechite.

– Nu este absolut nimic, spuse ea, ușurată. Este de ajuns să-i dați un pumn și apa pornește.

– Un pumn...?

Privirea domnișoarei deveni acuzatoare.

– Sora mea și cu mine suntem aici ca să ne odihnim, nu ca să dăm lovituri în cine știe ce.

– Nu este nici o vrăjitorie, am să vă arăt, priviți, ajunge să...

Cora Thurnbridge avu o mișcare de retragere văzând-o pe gazda sa scoțându-și sandaua și fluturând-o prin aer.

– Ajunge să te gândești foarte intens la ceea ce detești mai mult pe lume!

Ea însăși se concentră asupra imaginii Corei, și sandaua se abătu cu violență pe conducta de apă. Se auzi un gâlgâit reconfortant care îi indică faptul că grijile ei luaseră sfârșit... temporar.

Cu mâna ei descărnată, domnișoara deschise la maximum robinetul și observă gânditoare jetul de apă rece care umplea lavaboul.

– Hmm... Să zicem...

Odile se încălță.

– În caz că se repetă, dacă nu reușiți singură, strigați-l pe Felicien...

Contrar așteptărilor, domnișoara, departe de a fi satisfăcută, își schimbă expresia și vocea îi deveni aproape o șoaptă.

– Tocmai aceasta este cealaltă problemă despre care voiam să vorbesc. Se întâmplă ceva cu domnul Felicien. Azi-dimineață când am coborât, vorbea cu Emily, și imaginează-ți, domnișoară Odile, că atunci când m-am apropiat de ei...

Ridică privirea spre cer, și închise apoi brusc robinetul.

– Am descoperit că el mirosea a alcool. La ora nouă dimineața. Îți vine să crezi? Dacă va mai continua așa, mă tem că eu și sora mea vom fi obligate să ne facem bagajele. Doar nu te aștepți să rămânem sub același acoperiș cu acest individ, nu-i așa?

– Am să văd ce pot face, bâigui Odile. Contați pe mine...

Tocmai trecea pragul când auzi din nou în spatele ei vocea acră a domnișoarei Thurnbridge:

– Și radioul? Ai vorbit cu domnul Parker, așa cum ne-ai promis? În fiecare dimineață suntem trezite de hărmălaia lui...!

Coborî încet la parter, lăsându-și mâna să alunece pe perete. Era o cabană frumoasă, gândi Odile. Construită în anii treizeci, fusese clădită la marginea localității, în

fața unei păduri de brazi și molizi, la baza unui perete stâncos ieșit ca un pinten, unde veneau să-și sfârșească drumul avalanșele de primăvară. Era un amplasament ideal, pentru că de la ferestrele de la etaj, inundate de soare, te puteai bucura de cea mai frumoasă priveliște înspre vârful Mont Blanc, iar în jos, spre Chamonix, cuibărit în cochilia lui înverzită.

Odile oftă. Cea mai frumoasă priveliște înspre Mont Blanc, da... Și totuși, probabil că asta nu mai era de ajuns; de câțiva ani încoace, clientela se împuținase, preferând confortul rafinat al marilor hoteluri față de farmecul rustic al cabanei sale.

Intră în bucătărie, se apucă din nou de gătit și începu să netezească cu o spatulă amestecul cremos.

De la construcția ei, nimic nu se schimbase la cabană. În camere, cel mai bun mijloc de a obține apă caldă încă mai consta în a lovi ușor țevile până ce aceasta să pornească să curgă, iar iarna, rarii ei clienți pricepuseră repede că era mai bine să accepte buiotele lui Felicien decât să aștepte ca radiatoarele recalcitrante să dea căldură.

Toate astea nu însemnau rea-voință din partea ei, ci faptul că toate instalațiile erau îmbătrânite. Iar încasările de pe urma clienților nu permiteau efectuarea unor reparații serioase ci doar a celor urgente.

Așadar, soluția era să vândă. Să-și plătească datoriile și să-și găsească un apartament nu prea scump în oraș. Era unica soluție.

Și totuși, își amintea nu fără emoție vremurile din copilărie când, împreună cu frații săi, plecau în pădure să culeagă fragi cu care mai apoi umpleau tartele făcute în casă. Cum se făcea oare că în toate amintirile ei, Christophe apărea și el mereu, cu ochii lui albaștri și cu pistruii de pe nas...?

*
* *

Vișinata... indispensabilă preparării unei brânze topite după toate regulile artei... Odile tocmai trecea pe lângă fereastra larg deschisă, când prinse mireasma stăruitoare a ierburilor din jur. Ca și cum ar fi avut nevoie de întuneric ca să se dezvăluie, parfumurile la munte începeau să se simtă abia spre apusul soarelui.

Atrasă fără voia ei de aceste miresme, se sprijini cu coatele pe pervazul ferestrei. Venea primăvara... Odile o simțea după adierea călduță ce venea dinspre Italia, numită „foehn" și care începuse să sufle de vreo câteva zile pe înălțimi de parcă era o oală sub presiune. Își dădea seama după culoarea pădurii care înverzea văzând cu ochii, înmugurind. Zăpezile se topeau lăsând în urma lor o pată roșiatică, la fel ca o cicatrice proaspătă, pe care curând o va acoperi iarba verde și deasă.

Era ca un asalt imens pornit de natură îl ducea împotriva muntelui care se apăra din răsputeri. Odile simți și ea sângele curgându-i mai repede prin vene.

Zări două siluete care urcau spre cabană. Probabil niște alpiniști... deși... pe drumul acesta, erau mai degrabă niște oaspeți întârziați. Făcu ochii mici, încercând să-i identifice...

În secunda următoare închise fereastra, de parcă ar fi văzut o fantomă. Nu, cu siguranță se înșelase...

Cineva bătu la ușă, și Odile își duse mâna la gât, emoționată, când ușa se deschise. Dar Bastien era singur.

– Odile, pot să vorbesc cu tine?

– *Cine* este afară, Bastien?

În fața chipului livid al surorii sale, băiatul se întunecă.

– Știi bine. Este Thomas...

– Ce caută aici?

Bastien oftă descurajat.

– Odile, nu ne-am mai văzut de o veșnicie...! Am petrecut împreună ziua aceasta, la Bossons. Și cum el trebuie să plece mâine... mi-am zis că ar putea cina cu noi și să doarmă în camera mea. Oricum, tatăl lui este de acord.

Așadar, ea nu se înșelase părându-i-se că recunoaște părul blond al lui Delandres, chiar și înfățișarea asemănătoare. Fata își privi fratele. Blondul și brunetul...

aproape aceeași vârstă, cu o diferență de câteva săptămâni. Pe când erau mici, cei doi erau mereu împreună. Apoi soarta îi despărțise și ea crezuse că Bastien uitase de prietenia lui cu Thomas Delandres...

– Te rog, Odile! zise băiatul înșelându-se în privința tăcerii ei. Doar în noaptea asta... Va fi ultima pe care o va petrece la munte, multă vreme de acum încolo. Peste câteva zile, părinții lui îl trimit înapoi în Statele Unite...

Odile își scoase șorțul și luă o tigaie pe care o puse în chiuvetă. Apoi luă o oală cu apă caldă de pe foc.

– Bine, dacă-mi promiți că o să speli vasele. Și acum, dă-te la o parte din drumul meu, e fierbinte!

*
* *

– Pe vremea mea, nu era nevoie de corzi de nailon. Erau absolut perfecte și cele de cânepă.

– Sunt prea fragile, declară Parker trăgând din pipă. Se puteau rupe când nu te așteptai.

– Să se rupă...? Depinde...

În sufragerie, atmosfera era liniștită. Masa se terminase și bărbații casei se instalaseră în salon. Își scoseseră pipele și aroma de tutun fin impregna aerul.

În șemineu ardea un foc zdravăn de lemne. Flăcările luminau fețele și proiectau umbre bizare în cele patru colțuri ale încăperii. Amabil ca o gazdă care nu știe ce să

mai facă pentru oaspeții săi, Felicien îl îndemna pe Parker să guste din lichidul de casă cu o familiaritate pe care Odile nu se putea împiedica s-o considere suspectă. Paharele celor doi erau în permanență pline.

Cora Thurnbridge, singura care se mai afla la masă, nu mai contenea să învârtească linguriţa în șerbetul de afine, păstrând o tăcere evident mustrătoare.

– Cățărarea... zise ea până la urmă. Mă întreb ce plăcere poți să găsești în sportul ăsta prostesc. Auzi, să te cațări... ce poate însemna asta, Dumnezeule? Pentru ca apoi să vină să vă caute cu elicopterul când sunteți la ananghie, și asta pe cheltuiala contribuabililor!

– Poate că ai uitat, protestă Parker, că în mare parte compatrioții dumitale au „inventat" alpinismul. Amintește-ți de Tuckett, Kennedy, Mathews...

– Englezii sunt niște imbecili, întotdeauna am gândit asta. De aceea eu și sora mea ne-am hotărât să ne retragem în Franța... Dar tot n-ai să mă poți convinge că alpinismul nu este un sport inutil!

– Ai atins o problemă interesantă. Când sunt pe munte, nu mi se întâmplă niciodată să-mi spun că ceea ce fac nu folosește la nimic. Și totuși, riscăm, suferim... și pentru ce?

Americanul nu se lăsă descurajat numai dintr-atât.

– Am înțeles că dumneata și sora dumitale ați predat franceza în Anglia, domnișoară Thurnbridge. Poți spune că ați exercitat această profesie doar pentru bani...?

În fața tăcerii interlocutoarei sale, el continuă:

– De asemenea, am înțeles că erați experte în botanică, așa cum o dovedesc încântătoarele buchete cu care împodobiți casa asta. Tot banii erau motivația?

Chiar dacă complimentul își atinsese ținta, domnișoara Thurnbridge nu lăsă să se vadă, și tocmai începea să riposteze când sora ei o întrerupse:

– Taci odată, Cora! Ar trebui să-ți fie rușine să vorbești astfel în fața acestor domni...!

Toată lumea aruncă o privire surprinsă înspre un colț întunecat al încăperii. Așezată ceva mai la o parte, într-un fotoliu prea mare pentru ea, Emily asculta cu pasiune poveștile despre munte, care se depănau de la începutul serii, cu o preferință specială pentru talentul de povestitor al lui Felicien. Această intervenție neașteptată din partea unei persoane atât de timide readuse imediat calmul și conversația se reluă.

Odile profitase de această izbucnire a lui Emily pentru a dispărea la bucătărie, cu un teanc de farfurii în brațe. Faptul că o auzise pe Cora spunând ceea ce ea însăși spusese la Grand Hotel, o tulburase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Oare și ea fusese la fel de meschină, de lipsită de inimă ca și domnișoara aceasta acrită?... Măcar Cora, în ciuda tuturor celorlalte defecte ale ei, avea pasiunea florilor, pe care le culegea cu mâna ei de pe munte. Pe când ea...

Cu brațele cufundate până la coate în apa spumoasă, Odile spăla vasele dar mintea îi zbura aiurea. Toată

seara, evitase să-l privească pe tânărul Thomas, șocată de asemănarea acestuia cu tatăl său. Era un adevărat Delandres, dar mai tânăr... În plus, și bine crescut. Politicos peste măsură încât aproape că nu deschisese gura toată seara...

Așezați lângă șemineu, aruncând din când în când conuri de brad în foc, Bastien și cu el ascultau fără să se plictisească poveștile „celor mari". Și erau atât de cuminți amândoi încât Odile nu mai avu inima să-i amintească lui Bastien promisiunea lui de a spăla vasele.

Când se întoarse în salon, îi găsi pe toți la locul lor, cu excepția surorilor Thurnbridge care urcaseră să se culce.

Cu ochii strălucitori, cam prea mult după părerea Odilei, cu mustața zbârlită, Felicien se lansase într-una din acele povestiri pasionante cărora doar el le cunoștea secretul. Sprijinit cu spatele de o latură a șemineului, părea un profesor care își ținea lecția.

– ...Eram patru, prietenul meu Conttaz, doi clienți și cu mine. Drumul fusese lung și n-am ajuns în vârf decât spre sfârșitul după-amiezii. La coborâre s-a întâmplat...

Duse paharul cu lichior în dreptul ochilor, ca pentru a-i aprecia frumoasa culoare ca ambra. Dar Odile îl cunoștea îndeajuns ca să priceapă că acest șiretlic îi permitea să-și țină auditoriul cu sufletul la gură.

– Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri... Mergeam pe Stâncile Roșii când am auzit un trosnet îngrozitor, ca și

cum muntele s-ar fi despicat în două. Nici n-am avut nevoie să mă uit ca să-mi dau seama ce se întâmplase. O bucată enormă de gheață cedase deasupra noastră, și totul se prăvălea spre noi. Vă imaginați...

– Haide, Felicien, zise nerăbdător Parker. Spune, ce s-a întâmplat.

Felicien nu-și mai încăpea în piele.

– Când pornește o avalanșă este inutil să încerci s-o depășești fugind. Abia ai timp să respiri, că te-a ajuns... Mi-a trebuit doar o secundă să înțeleg ce se întâmplă, o altă secundă să mă arunc în genunchi sub creastă, cu capul plecat și înfigându-mi adânc pioletul... ceea ce a făcut ca afurisita de avalanșă să treacă pe deasupra mea. Dar ceilalți...

Povestitorul își plimbă privirea peste asistență.

– A mai văzut careva dintre voi o avalanșă de aproape?

Cum toți făcură semn că nu, Felicien continuă:

– Mai întâi, simți zăpada ca o pudră deasă – ca un avertisment – abia apoi încep lucrurile serioase...

Odile închise ochii. „Vedea" scena cu o claritate uimitoare: tone de gheață, bucăți mari, torente de zăpadă sub presiune care ți se prăvăleau pe deasupra capului, construind o îngrozitoare boltă întunecoasă, cu un vacarm de sfârșit de lume... Apoi, după un timp ce ți s-a părut o veșnicie, zgomotul scade, proiectilele de gheață continuă să cadă dar izolate, rostogolindu-se

stângaci, în salturi mai puțin violente și terminându-și căderea cu un zgomot înăbușit... În sfârșit, o ceață de zăpadă și gheață pulverizată mai întunecă o clipă atmosfera înainte de a se risipi încet, alungată de vânt. Este liniștea de după furtună...

– Când m-am pipăit, încheie Felicien, am văzut că eram viu și nevătămat, închipuiți-vă; la fel și Couttaz... Coarda dintre noi nu a cedat, domnule Parker!

– Dumnezeule, ești foarte norocos, Felicien! Și clienții dumitale?

– În mod normal, ar fi trebuit să fie zdrobiți. Dar vezi dumneata, domnule Parker, ăsta este muntele... Până la urmă i-au găsit, i-au dezgropat de sub zăpadă, nevătămați și albi ca niște oameni de zăpadă. S-ar putea spune că soarta i-a ferit să moară în ziua aceea...

– Și pe dumneata la fel... Moartea nu te-a vrut!

O licărire malițioasă sclipi în ochii lui Felicien, în timp ce ridica paharul în sănătatea tuturor.

– Nici atunci, nici altă dată...

Bău până la fund paharul și pocni satisfăcut din limbă. Apoi, ca și cum evocarea amintirilor lui îi făcuse sete, își turnă iar un pahar.

– Nu, domnule Parker. Bătrânul Felicien are pielea tăbăcită, să știi! Am văzut multe avalanșe la viața mea. Este de ajuns să-ți înfigi bine pioletul în stâncă și să te rogi lui Dumnezeu. Țineți minte cu toții, s-ar putea să vă folosească într-o zi...

Odile oftă. Nu prea-i plăcea când Felicien își făcea numărul, mai ales în fața lui Sebastien care nu avea deloc nevoie să-i fie înflăcărată imaginația, și așa prea bogată. Iar astă-seară, ea auzise deja destule povești.

– Ei bine, zise ea căscând, eu am să mă duc la culcare. Vă rog să mă scuzați... Felicien, mâine o să avem de vorbit, noi doi...

– Mâine?

– Mâine, Felicien... Noapte bună.

Și Odile ieși din încăpere, urmărită de privirea „bătrânului" ei angajat.

Trecură câteva minute de liniște până când se risipi stânjeneala provocată de plecarea ostentativă a Odilei. Felicien își netezea îngândurat mustața roșcovană.

*
* *

– Mi-a plăcut mult filmul dumneavoastră și știu pe dinafară pasaje întregi din ultima carte pe care ați publicat-o. De altfel, am recomandat întregului meu personal s-o citească.

– Adevărat?

– La prima vedere, gestionarea unui hotel nu are prea mult de-a face cu alpinismul. Și totuși, dacă ne gândim bine, găsim numeroase puncte comune...

Omul care vorbise, mic și îndesat, făcu o pauză și începu apoi să numere pe degete:

– Mai întâi, curajul. Ai nevoie de el ca să conduci un colos cum este Grand Hotel, credeți-mă! Apoi, tenacitatea...

Paul Delandres se îndreptă de spate și privirea lui deveni mai incisivă. Unui observator mai perspicace i-ar fi fost de ajuns doar o privire ca să-și dea seama că el se plictisea îngrozitor ascultându-și interlocutorul.

Dar Francis Balmat era prea plin de el ca să înțeleagă că era pur și simplu agasant, cu vorbele lui inutile, cu înfumurarea lui, și cu deferența aproape servilă care-i însoțea fiecare frază. Dacă Paul detesta ceva foarte mult, atunci acestea erau cuvintele măgulitoare care i se adresau adeseori și, mai ales, lingușeala. Apoi, firește, prostia...

– Și în sfârșit fermitatea. Știți, un hotel este cam ca o coardă în alpinism. De la simplul cărăuș până la omul ce se află în frunte, cu toții trebuie să meargă cu același pas. Ce să vă mai spun decât că, odinioară, am fost și eu ghid montan, așa că, vedeți dumneavoastră...

– Ia te uită...

– Duceam turiștii pe Marea de Gheață!

Paul zâmbi. Pe vremuri, oamenii de prin partea locului îi numeau „pirați" pe cei care practicau acest mic „comerț" destul de bănos dar fără glorie; dar acum ar fi fost nepotrivit să amintească de asta...

Așa că, în timp ce Francis Balmat își golea creierul de toate gândurile lui stupide, interlocutorul său se întoarse cu gândul cu câteva ore în urmă. Avusese oare halucinații când i se păruse că o recunoaște pe Odile Teirraz printre admiratorii săi...? Încercă să compare imaginea necunoscutei cu amintirea ce o păstrase, dar era imposibil. Trecuse atâta vreme de atunci...

Odile... Nu se poate să fi fost ea... I-ar fi trebuit un tupeu extraordinar ca să-l atace frontal chiar pe teritoriul lui! Încercă iar să-și amintească înfățișarea ei. I se păruse atât de plăpândă, atât de palidă... chiar mai fragilă decât atunci când era prietena lui Cristophe.

Pe vremea aceea însă, în ciuda fragilității ei, Odile i se păruse a fi o fată zglobie, înfrumusețată de dragostea pe care i-o purta lui Cristophe, pe când femeia pe care o văzuse astăzi, cu vocea ei aspră și ochelarii aceia ridicoli...

Își lăsă privirea să rătăcească peste mulțimea de oficialități, venită să asiste la recepția de bun-venit, și zări la un moment dat silueta soției sale.

Era imposibil să n-o vezi pe Jessica. Era genul de femeie care, oriunde s-ar fi aflat, atrage întotdeauna un roi de admiratori. O americană sută la sută, gândi Paul cu apreciere. Avea clasă, un simț organizatoric deosebit, și o capacitate uimitoare de a-și petrece serile în ritm alert, cu o cupă de șampanie în mână.

– Soția dumneavoastră arată superb, murmură o voce de lângă el.

Plecându-și privirea, Delandres constată că directorul hotelului nu se clintise din loc. Îl agasă faptul de a împărtăși complicitatea de a-și admira soția cu acest imbecil și, ca urmare, își croi drum prin mulțime fără ca măcar să-și ia la revedere de la el.

*
* *

În timp ce se dezbrăca să se culce, Odile se întreba dacă, fără voia ei, nu fusese în mod inutil aspră cu Felicien. Privirea pe care el i-o aruncase înainte ca ea să iasă din încăpere o necăjise. Sigur, Felicien era poate un lăudăros, dar era și timid și – culmea – se temea de ea. Ce-o apucase să-i vorbească pe tonul acela...?

Totuși, *trebuia* să aibă o discuție cu el. Situația devenea insuportabilă. Iar el era încă destul de în putere pentru a suporta adevărul.

Și continuând să se pregătească de culcare, se gândi la înfățișarea uscătivă și colțuroasă, cioplită parcă cu dalta, a angajatului și prietenului ei. La vârsta lui, excesul de alcool ar fi trebuit să-l distrugă. Dar nu și pe Felicien! Privirea îi era încă la fel de vioaie sub sprâncenele stufoase mereu în mișcare, iar fața trudită și tăbăcită de vânt și ger, cu o mustață deasă ca de corsar, nu era lipsită de o oarecare frumusețe. În felul lui, Felicien era o adevărată forță a naturii – o forță a naturii

care însă n-a înțeles ce i se întâmplă atunci când Biroul Ghizilor Montani îl scosese la pensie, conform regulamentului.

În ziua în care îi fuseseră suprimate cursele pe munte și, în general, rolul pe care el îl juca în comunitatea ghizilor, omul fusese distrus.

„Bietul Felicien, gândi Odile punându-și cămașa de noapte, grozavă pereche de năpăstuiți formăm amândoi!"

Prea enervată ca să poată adormi imediat, se așeză la birou, scoase din sertar caietul mare legat în piele care nu ieșea niciodată din camera ei. Data pe care o scrisese în susul paginii o făcu să ofteze.

Era *7 aprilie*. Data la care se logodise cu Cristophe, un băiat din partea locului, prieten de familie. Fericirea lor era perfectă dar nu era sortită să dureze. După nici zece luni, în plină iarnă, Cristophe pornise să escaladeze fața nordică a unui vârf împreună cu prietenul său Delandres, un coleg de universitate în care putea să aibă încredere. Cel puțin, așa crezuse el...

Greșeala aceasta îl costase viața; Cristophe nu s-a mai întors niciodată de pe munte... Deși ancheta poliției nu s-a închis, din lipsă de probe, Delandres a continuat totuși să fie bănuit de a-și fi abandonat prietenul la nevoie – sau poate chiar mai rău. Trebuie spus că tăcerea supraviețuitorului, reținerea încăpățânată de a oferi amănunte anchetatorilor, refuzul lui de a vorbi cu ziariștii nu-l ajutaseră deloc pentru înlăturarea bănuielilor. La fel ca și faptul

că nu mai fusese găsit niciodată corpul lui Cristophe... Muntele îl păstrase în măruntaiele lui de gheață.

Din ziua în care veniseră să-i anunțe dispariția lui, Odile avusese sentimentul că viața ei se oprise în loc. Din ziua aceea, lumea își pierduse culorile, devenise... cenușie. Și viața ei devenise la fel de cenușie.

Sublinie data înscrisă în caiet și începu să scrie:

„Astăzi m-am dus să-l văd pe Delandres la Grand Hotel. De ce? Nu știu prea bine. Cred doar că aveam intenția vagă de a-i cere socoteală pentru moartea lui Cristophe în fața tuturor. Dar n-am putut..."

Se opri. Ce o apucase? Evident că nu putuse s-o facă...! Era de felul ei mult prea timidă pentru a îndrăzni să facă astfel de lucruri, și pe deasupra în public! De șapte ani de când trăia practic izolată în această cabană care-i servea drept refugiu, pierduse obișnuința mulțimii...

Lăsă jos stiloul, se apropie de fereastră și inspiră adânc aerul rece al nopții; se simțea parcă apropierea zăpezii.

Era atât de întuneric încât mai degrabă bănuiai decât vedeai crestele și vârfurile din jur așezate în semicerc. Vântul torcea ca o pisică mare și sătulă peste înălțimi.

Pe cer stelele străluceau cu o claritate pe care n-o găsești decât la munte. Odile rămase multă vreme cu coatele pe pervaz, îngândurată. Deodată, simți că i se oprește inima. Pe munte, aproape de vârf, se aprinsese o luminiță – o *luminiță,* nu o stea! – care clipea, chemând parcă în ajutor...

– Cristophe!...

Capitolul 3

Odile scoase un țipăt și se ridică brusc. Fruntea îi era scăldată de sudoare și tremura.

Încă sub impresia coșmarului, privi ca pierdută în fața ei. Era tot în cămăruța ei, în patul simplu acoperit cu o cuvertură înflorată, iar oglinda dulapului îi reflecta imaginea, cu părul ciufulit și fața brăzdată de urmele pernei.

Căscă, privind înspre fereastra cu jaluzelele lăsate. După razele de lumină în care dansau particule de praf auriu, părea să se fi luminat de mult și ea ar fi trebuit să fie de mult în picioare.

Acele ceasului deșteptător se opriseră la ora șase și jumătate.

– Felicien, strigă ea deschizând fereastra, cât este ceasul, fir-ar să fie?

Își căuta papucii cu vârful picioarelor, când cineva bătu în ușă.

– Odile, te caută cineva, coboară repede...

Foarte bine... Era de ajuns ca ea să uite să se trezească la timp pentru ca necazurile să înceapă!

Coborî în grabă scara întrebându-se cine putea să fie. Poate măcelarul... Da, firește. Robert Cachat venise să-și ceară banii datorați; după vocea un pic răgușită a lui Felicien, se pare că tonul discuției se ridicase. Va trebui să se folosească de diplomația ei... Robert o cunoștea de copilă și o ceașcă bună de cafea o să-l mai îmbuneze. În afara izbucnirilor de glasuri care răzbăteau din bucătărie, în cabană domnea calmul. Trecând prin fața sufrageriei, Odile constată că oaspeții ei își terminaseră micul dejun. Masa cea mare de stejar era împodobită cu un superb buchet de flori de câmp.

Bravo, Felicien... Se gândise să pregătească oarecum atmosfera în vederea întrevederii lor. În ciuda bunăvoinței de care el dăduse dovadă, Odile se gândi că totuși va trebui să fie mai fermă cu el.

Dar când intră în bucătărie, bietul om se apucase deja să curețe cartofii pentru prânz și nici măcar nu ridică privirea la apropierea ei. În fața ferestrei, nemișcat, Robert Cachat era întors cu spatele. Așadar, situația părea mai gravă decât crezuse ea.

Își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor scurți și spuse, oftând:

– Ascultă, Robert, nu-i nevoie să ridici tonul de te-am auzit de sus. Am să-ți plătesc la sfârșitul sezonului. Crede-mă, nu pot face mai mult, și...

Oaspetele se întoarse, și Odile simți că i se înmoaie picioarele.

Nu era Robert.

Cu mâinile în șolduri, Paul Delandres o privea cu o aroganță insuportabilă.

– Mă bucur să văd că te-ai trezit înainte de prânz, domnișoară. Am venit să-mi caut fiul.

Făcu o pauză și Odile observă cu groază că privirea lui întârzia pe coapsele ei goale, urcând apoi spre șortul zdrențuit.

Așadar, venise până aici ca să-i ceară socoteală în privința intervenției ei de la Grand Hotel! gândi Odile. Era îngrozitor. Dar cel mai rău era faptul că fusese surprinsă în această ținută neglijentă. Ce-o să creadă acum despre ea?

Își ridică bărbia, gata să-l înfrunte. În încăperea mică totul era scăldat în soare; era o liniște de s-ar fi auzit și o muscă zburând. Apoi, îi reveniră în minte cuvintele pe care tocmai le auzise, ca un ecou.

– Fiul tău?

– Thomas, fiul meu, este aici, nu?

Odile privi spre Felicien căutând o explicație. Dar bătrânul, aplecat peste cartofii lui, își ferea cu

încăpățânare ochii. Ea îi privi mâinile mari și bătătorite de muntean, ocupate cu treburile menajere. În mod reflex, privirea ei înregistră prezența pe masă a unui pahar cu vin alb, un pahar *neatins,* și acest mic amănunt îi fu de ajuns ca să-și dea seama că situația era serioasă.

– Da, fiul tău este aici, zise ea încet. Dar credeam că știi...

– Pot să te întreb pe ce bază faci această strălucită supoziție?

Odile parcă auzea în urechi vocea lui Bastien, plină de sinceritate: „Oricum, tatăl lui este de acord".

Afurisiții! Își bătuseră joc de ea!

Înghiți cu greutate și spuse:

– Mă duc să-i caut. Nu-i nevoie să faci scandal. Aici nu ai auditoriu!

Îi întoarse spatele, destul de mulțumită de replica ei. Dar când intră în camera lui Bastien, o cuprinse o presimțire sumbră. Paturile erau făcute cu grijă, neatinse. Frumos din partea lor, gândi ea, se osteniseră să le facă înainte să plece. Sau poate... nici măcar nu le desfăcuseră!

Pe o pernă, zări un bilet scris pe o foaie ruptă dintr-un caiet. Cu picioarele tremurând, Odile citi mesajul redactat cu un scris neregulat, un pic colțuros, de adolescent: „Nu-ți face griji. Ne întoarcem mâine seară cel târziu. Poți să fii mândră de mine. Bastien".

*

* *

Aluzia finală nu făcu decât s-o neliniștească mai mult. Ce o mai fi scornit băiatul ăsta? Și acum, va trebui să-și ceară scuze tocmai acestui bărbat pe care-l detesta cel mai mult pe lume. „Oh, Bastien, își zise ea în timp ce revenea în bucătărie, ce mi-ai făcut?"

Când intră, Delandres era tot lângă fereastră. Expresia de pe chipul ei nu mai avea nevoie de explicații, și nici nu apucă să deschidă gura.

– Ei? întrebă el îngrijorat.

Ea îi întinse biletul, la fel de vinovată ca un copil prins că greșește, și el citi înainte să-l mototolească și să-l arunce.

– Ei bine, nu-mi rămâne decât să-i ajung din urmă. Noroc că bănuiam așa ceva; mi-am adus echipamentul.

Odilei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Dar nici măcar nu știi încotro au plecat!

Privirea care-i fu aruncată era mai rea decât o insultă.

– Din fericire nu mă bazez pe capacitatea ta de deducție pentru a mă ajtua! Colțul Ursului, îți spune ceva?

Odile îl privea fără să înțeleagă, și deodată privirea i se îndreptă către bătrânul muntean.

– Felicien!

Dacă cel căruia i se adresase ar fi putut să intre în pământ, cu siguranță că ar fi făcut-o ca să se poată feri de privirea ei. Sprâncenele roșcovane erau cuprinse parcă de ticuri convulsive.

– Păi... cred că am vorbit aseară despre locul ăsta... Nu-mi mai amintesc prea bine... Știi cum este. Vorbești, vorbești verzi și uscate...

Colțul Ursului... Încă o povestire de succes a lui Felicien. Era un vârf nu prea greu de urcat, dar despre care el pretindea că un traseu, versantul vestic, nu fusese niciodată explorat.

O premieră... Așadar asta era. Băieții nu rezistaseră ispitei de a se face remarcați printr-o astfel de ispravă înainte de sfârșitul vacanței.

– Trebuie să fi dormit la refugiul Grands Mulets, ceea ce înseamnă că au câteva ore avans înaintea noastră, reluă Paul. Ținând cont de faptul că sunt doar niște copii, ar trebui să-i ajung repede din urmă.

Dacă i-ar fi tras o palmă, Odile nu s-ar fi simțit mai jignită.

– Eu am să-i ajung din urmă. Eu sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat... Din casa mea au plecat.

Văzând privirea condescendentă pe care el i-o aruncă, își dădu seama că, peste toate, devenea și ridicolă. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese pe munte, nu mai avea

antrenamentul necesar. Și apoi, cum să refuzi un ajutor când este în joc soarta a doi puști de treisprezece ani?

Oftă resemnată. Cine ar fi crezut că, într-o zi, *ea* se va simți vinovată în fața lui Paul Delandres?

– Acordă-mi zece minute, ca să-mi pregătesc rucsacul, zise ea, foarte înțepată. Zece minute, nu mai mult!

*
* *

Odile mergea tăcută, cu spatele ușor încovoiat, cu mâna dreaptă pe sub breteaua rucsacului pentru a-și mai ușura umerii. Bocancii cu cuie mușcau pământul cu regularitate și pitoanele atârnate de centură îi ritmau mersul cu clinchetul lor, ținându-i companie în liniștea totală ce o înconjura.

Înainte să plece, optase pentru un echipament ușor: corzi, patru chingi, cârlige pentru gheață, în caz că... Tot scotocind prin magazie, ezitase dacă să ia sau nu și targa de aluminiu. Dar din superstiție, hotărâse s-o lase la locul ei. În afară de faptul că gabaritul ei ar fi întârziat-o mult în ascensiune, considerase că nu trebuie să se îngrijoreze. Bastien era un bun cățărător, iar Thomas...

Care dintre ei îl antrenase pe celălalt?

Grăbi pasul. Un soare frumos de aprilie îi mângâia coapsele și, în ciuda faptului că se simțea bine, regreta

un pic că nu-și pusese, în loc de șort, pantalonii golf de munte. Delandres mergea în urma ei, și Odile îi simțea privirea cu o intensitate stânjenitoare.

– Mergi mai încet, o să te epuizezi...

„Du-te dracului! Nu ți-am cerut părerea!"

Și în consecință, grăbi și mai mult pasul.

– Vrei să câștigi vreo cursă, sau ce naiba?

Tonul ironic al lui Paul era dincolo de ceea ce ea putea suporta. Se întoarse, atât de brusc, încât o bucată de piatră smulsă cu bocancul zbură în aer și-și sfârși drumul patruzeci de metri mai jos.

– Ascultă, zise ea cu o voce întretăiată, am să merg în ritmul care îmi convine mie. Recunosc că în privința lui Bastien și a lui Thomas am făcut o greșeală. Dar asta nu-ți dă dreptul să-mi dictezi cum să mă mișc, ai înțeles?

Conștientă că marcase un punct, porni din nou la drum. Delandres nici nu se clintise. El, care până acum își potrivise ritmul după al ei, începu să încetinească. Odile îi auzi pașii din ce în ce mai departe, până când avu impresia că rămăsese singură.

Se întoarse. Nu i se păruse, chiar așa era. Nu se zărea nici urmă de Paul. O lăsase așadar singură pe această potecă de munte care urca în serpentină până la ghețar. Ca pentru a-i saluta victoria, o găinușă de alun scoase un țipăt și fugi apoi într-un foșnet de aripi. Odile se îndreptă, își mai ușură și umărul stâng. Cu sentimentul

pueril că-l făcuse să-i piardă urma, se amesteca și umbra unei dezamăgiri. El renunțase prea ușor, totuși...

Porni din nou la drum. În jurul ei era liniștea absolută a naturii, liniște înșelătoare, pentru că la această altitudine încă mai era viață, și Odile se știa pândită de o întreagă faună invizibilă pe care prezența ei o punea pe fugă. Ciulind urechea, auzi și vânticelul acela care, învăluind piscurile, sufla blând și liniștitor.

Deși mijlocul începuse s-o doară destul de rău, nici o bucurie nu era comparabilă cu aceea de a se vedea înaintând pe poteca îngustă, în mijlocul acestei splendori. Singurul său regret era acela că nu apucase să-și ia micul dejun; după atâta mișcare, stomacul începea să-și ceară drepturile.

Ridică privirea spre stânga. Un perete de granit scăldat în soare mergea de-a lungul cărării în pantă; dacă ea va continua în ritmul ăsta, îi vor fi necesare încă două ore înainte să ajungă la platforma de piatră care se afla aproape la nivelul ghețarului. Pe când dacă ar încerca să escaladeze pantele...

Îl aprecie cu privirea. Din fericire, o ruptură verticală îl despărțea în două de la bază până în vârf. Erau doar vreo douăzeci de metri de culoar întunecat și umed, plin de pietre instabile. Evident, ar fi trebuit ca, pe la jumătatea drumului, să-și țină bagajul deasupra capului cu brațele, dar nu era o problemă insurmontabilă.

Șovăi o clipă, apoi zâmbi la gândul că va mai câștiga un pic de avans față de Delandres, și se apropie de perete. În clipa următoare, începu să-și lege rucsacul cu o coardă.

Puse piciorul cu prudență pe o grămadă de pietre de la baza stâncii, apoi puse mâna pe prima ieșitură. Piatra, pe care căldura soarelui n-o atingea niciodată, era umedă și alunecoasă.

Era momentul să vadă dacă îi mai rămăsese ceva curaj...

*

* *

Felicien puse un pic de ceară lichidă pe cârpă și începu să lustruiască balustrada scării străjuite de colecția de trofee de capre negre.

Mângâie cu podul palmei lemnul. Îngrijit cu atenție, acesta prinsese o frumoasă patină aurie care-ți încălzea sufletul...

Ce dacă această cabană fusese construită într-o epocă pe care se pare că toată lumea a uitat-o, gândi bătrânul, încă se ținea bine. Și mai urcă o treaptă.

Fără îndoială că de aceea se înțelegeau amândoi, el și cabana: se asemănau în multe privințe. Și când, noaptea, cabana care se odihnea după agitația de peste zi, trosnea din toate grinzile, bătrânul muntean avea impresia că toate acele zgomote sunt ecouri ale nostalgiilor lui...

Oftă când ajunse la ultima treaptă. Pe culoarul al cărui pereți erau îmbrăcați în întregime în lemn, domnea liniștea. Ca în fiecare zi, Felicien se opri în fața primei uși, bătu ușor și intră. Și fu cât pe ce să iasă imediat.

– Felicien! Nu pleca, ce naiba!

Ghemuită în fotoliul mare în care silueta ei mărunțică părea să se piardă, Emily Thurnbridge fu surprinsă în exercițiul activității ei preferate: lectura. Lumina care intra cu generozitate în încăpere cădea pe un chip inteligent, abia marcat de trecerea anilor, și îndulcit de o aureolă de păr argintiu.

– Nu pleca! repetă Emily cu o voce subțirică.

Oprit din drum, Felicien rămase în prag, cu cârpa în mână.

– Este păcat, domnișoară, să nu ieșiți pe o vreme ca asta; este un soare atât de plăcut...

– Te așteptam, Felicien. Intră...

În ciuda stânjenelii, el se duse să se așeze pe fotoliul indicat de Emily. Întotdeauna fusese intimidat de fragilitatea „Domnișoarei Emily". Deși reținut, reușise totuși să vorbească în ajun cu ea între patru ochi. Dar una era s-o întâlnească într-o încăpere comună, la ora micului dejun, și altceva să se afle chiar în camera ei...

Cu un gest fermecător din mână, bătrâna domnișoară arătă spre voluminosul ghid al Savoiei, pus pe noptiera ei.

– L-am devorat din scoarță-n scoarță. Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost povestirea pe care ai spus-o ieri despre isprăvile dumitale. Adevărul este de fapt că n-am dormit toată noaptea. Și m-am întrebat dacă ai accepta să mă conduci și pe mine la o plimbare. La urma urmei, e o prostie să vin aici și să mă mulțumesc doar să culeg mure și afine, nu-i așa?

Râse ușor.

– Oh, evident, nu par eu foarte puternică. Dar nu trebuie să te încrezi în aparențe. Am energie să dau și altora, poate chiar mai multă decât sora mea...

Felicien, cu capul plecat, mototolea cu mâinile-i aspre pielea de căprioară cu care șterse lemnul, și Emily nu știu ce să creadă despre tăcerea lui.

– Apropo de Cora, voiam să-ți cer scuze pentru purtarea ei de ieri dimineață. A fost foarte nepoliticoasă. Sora mea adoră să-i facă pe oameni să se simtă stânjeniți. Dar asta n-are importanță; eu știu că dumneata nu ești...

Emily respiră adânc, apoi concluzionă dintr-o răsuflare:

– Eu știu că dumneata nu ești așa cum a spus ea.

Felicien își simți inima plină de bucurie. Totuși, nu-i plăcea s-o mintă pe domnișoara Thurnbridge.

– Sora dumitale avea dreptate, domnișoară Emily. Eu nu eram... într-o stare normală.

Își ridică privirea și întâlni ochii luminoși ai interlocutoarei sale. Sprâncenele îi tresăreau necontenit din cauza emoțiilor.

– Ieri, continuă el cu o voce gâtuită, am făcut o foarte mare greșeală: m-am dat mare în fața a doi puști. Am vrut să-i impresionez. Rezultatul a fost că, acum, ei umblă aiurea pe munte într-o zonă destul de periculoasă. Numai că, vezi dumneata, ei sunt doar niște puști, și dacă li se întâmplă ceva, va fi numai vina mea...

Făcu o pauză, își întoarse privirea, și în mod reflex băgă de seamă că lampa cu petrol așezată ca ornament pe comodă avea mare nevoie să fie lustruită.

– Iată ce am devenit acum. Un om bun de nimic. Un...

Cuvântul era prea dur pentru orgoliul lui ca să-l rostească, așa că tăcu.

Îngândurată, Emily Thurnbridge privea și ea în altă parte. De la postul ei de observație, pe fereastra camerei, zărea crestele neregulate ale celor mai înalte vârfuri din Alpi, zimțate ca graficul unei foi de temperatură.

– Dar tot ce mi-ai povestit...

Felicien ridică din umeri.

– Totul era adevărat. Am fost un ghid bun, Emily, dar nu mai sunt.

Ea îl privi, surprinsă. Era pentru prima oară când el îi spunea direct pe nume și ea simți o emoție deosebită.

De asemenea, nu mai văzuse niciodată un astfel de om. După părerea surorii sale, Felicien nu era decât un beţiv, pătruns de importanţa persoanei sale. Lui Emily însă, silueta robustă, mustaţa lui roşcovană îi aminteau mai degrabă de un corsar rătăcit într-o lume în care eroismul nu mai avea valoare.

– Nu-i adevărat, se revoltă ea, omul nu se schimbă atât de uşor! Sufletul rămâne acelaşi...

Cel puţin, aşa se spunea în cărţile pe care ea le citea şi le aprecia. Dar pentru Felicien, cuvintele ei nu aveau nici un sens. El ştia bine că se schimbase.

Ridicându-se din fotoliu, ea se apropie de el, îi atinse cu respect acele mâini cu care, în ajun, el se mândrise atât spunând că nu încetaseră nici o clipă să „simtă stânca".

– Şi dacă n-o fi nici sufletul, zise ea încrezătoare, atunci mâinile cu siguranţă rămân la fel...

*

* *

Cu spatele lipit de stâncă, cu picioarele pe o piatră ce se cam clătina, Odile înfipse un cârlig într-o fisură a peretelui, încercând să improvizeze un scripete cu ajutorul corzilor. Apoi, foarte încet, ca să nu-şi piardă echilibrul, începu să-şi urce rucsacul.

În ciuda faptului că i se făcuse o foame de lup, era mai degrabă satisfăcută de propriile reacții. Urcase cu ușurință primele denivelări și mâinile se agățau de stâncă fără ezitări. Totuși, din când în când, o piatră rătăcită, dislocată brusc din culcușul ei de granit, ricoșa lovindu-se de stâncă, răspândind un miros de praf înainte să se piardă în movila de pietriș de dedesubt.

Nu avea voie să se înșele la nici un pas; ar fi însemnat să cadă. Și ca să câștige timp, nu se mai ostenise să se asigure...

– Fir-ar să fie! murmură Odile.

Rucsacul se înțepenise într-o proeminență a stâncii.

Foarte încet, ca să nu provoace o prăvălire, ea încercă să imprime corzii o mișcare de balans; împotriva oricărei așteptări, rucsacul se desprinse și-și continuă încet urcușul.

Când reuși să-l aducă în echilibru alături de ea, simți o oarecare ușurare. Deasupra capului ei mai rămăsese de urcat un perete de vreo zece metri înainte să ajungă pe platforma pe care și-o imagina încinsă de soare. Necazul era că, puțin înainte de vârf, drumul se îngusta brusc, nepermițând trecerea vreunui cățărător. Așadar, trebuia ca, mai înainte, să iasă din acest adăpost întunecos, să se cațăre pe peretele vertical, profitând de cele mai mici cornișe...

Cu siguranță că va fi o treabă ceva mai delicată decât prevăzuse ea, dar porțiunea dificilă avea o lungime neglijabilă, doar vreo trei-patru metri în urcare liberă...

Își desfăcu materialul, recuperă coarda pe care urcase rucsacul și trecu la atac. Ieșirea din horn fu destul de ușoară. Agățată de o fisură în stâncă, Odile scăpă din tunelul de umbră și simți un freamăt în tot corpul când dădu de soare. Nu-i mai rămânea decât cucerirea unei mici cornișe. Fără să-i pese de vidul ce se căsca sub ea, își asigură priza și, brusc, se trezi atârnând spre spate, aproape într-un șpagat. Mai avea o ultimă priză, cu mâna dreaptă, și dacă-și împingea bine coapsele, va ajunge în vârf.

Oare ce-i spusese Cristophe să facă în astfel de situații? Fără grabă, o priză după alta, cu suplețe... și stil, dacă era posibil!

„Nu te cățăra ca o broască, draga mea! Dacă ai ști că nu ți se potrivește deloc, văzută de jos!"

Zâmbi la această amintire, în ciuda poziției delicate în care se afla, întinse mâna și apucă priza ca o menghină. Aceasta cedă... nu... peretele! Întreg peretele se răsturnă peste ea, ca un decor prost fixat care cădea dintr-o dată!

Închise ochii și se crispă pe punctele ei de sprijin. Parcă muntele se pusese în mișcare. Unghiile zgâriau stânca fără să găsească nici un punct de sprijin; falangele îi cedară de durere.

Cu un ultim efort, căută un ajutor privind spre vârf.

Și atunci, ca prin minune, o mână din cer se întinse spre ea...

Capitolul 4

– Aș fi putut să mor!

– Dar te-am prins, pare-mi-se!

– M-ai auzit că urc, și n-ai făcut nimic ca să-mi dai de știre că ești acolo!

Delandres se dădu un pas înapoi, își încrucișă brațele pe piept și o privi pe tânăra femeie cu o sinceră veselie.

– Pe cuvântul meu, s-ar zice că faci din asta o chestiune de orgoliu...

Odile își dădu seama că era inutil să mai insiste. O chestiune de orgoliu...? Cum să nu fie jignită descoperind că, în loc să se desprindă de coechipierul ei, *el* fusese cel care i-o luase înainte... Și chiar cu mult înainte, judecând după mica tabără pe care el avusese timp s-o improvizeze pe malul acela cu iarbă. Dintr-o viroagă din apropiere, Delandres luase

un pic de zăpadă ca să prepare ceaiul, și Odilei îi lăsă gura apă când văzu cutia cu biscuiți începută. Era cea mai cumplită ispită, după cum îi era ei de foame...

Ghemuit în fața lămpii cu spirt, alpinistul îi regla flacăra, și Odile avu o tresărire constatând că el avusese timp să se și schimbe, punându-și în locul blugilor și al hanoracului o ținută mai lejeră. Șortul pe care-l purta acum îi punea în valoare mușchii lungi, tari ca oțelul – mușchi de cățărător, obișnuit cu escaladele de înaltă dificultate.

Ea privi în depărtare. Chiar în fața lor, între două vârfuri ascuțite ce acopereau orizontul cu masa lor de granit, ghețarul se prelingea ca o panglică înainte de a se sfârși în fluviul aluviunilor pe care le cărase. Înălțate ca niște santinele la un post de graniță, câteva zade pipernicite, cu trunchiurile roase de rigorile iernii, marcau încă peisajul cu siluetele lor chinuite, ca pentru a da de veste că dincolo de ele începea o lume minerală, polară, inumană.

Odile își trecu mâna prin păr, copleșită de căldură. Soarele se înălțase sus pe cer și munții, cu crestele scoase în evidență de albastrul cerului, păreau lipsiți de perspectivă, decupați parcă într-un decor de carton...

– Haide, vino și te așază. E o prostie că ai pornit să urci muntele cu stomacul gol.

Ea se întoarse. Așezat în iarbă, Delandres îi întindea o cană de aluminiu cu două plicuri de ceai în ea.

Se așeză la rândul ei, cu spatele spre munte, și scotoci prin cutia cu biscuiți. Pe măsură ce-și potolea foamea, își recăpăta încet-încet și puterile, și o dată cu ele, o anumită seninătate.

Priveliștea era minunată.

De la locul ei de observație, privirea i se plimba cu bucurie peste Piscul Verde și crestele înconjurătoare care străluceau împodobite cu solzii lor de gheață. Ceva mai departe, se putea ghici fluviul lung și înghețat al Mării de Gheață care înconjura piscurile înălțate sub cupola maiestuoasă a vârfului Mont Blanc. În jos, se zărea locul în care era așezată cabana ei în mijlocul unor pășuni ca o tablă de șah prin diferitele lor nuanțe de verde. Era ora când cirezile ieșeau la păscut, după cum se auzea ecoul înăbușit al talăngilor, pe care o adiere ușoară îl aducea până la ei.

– E frumos, nu-i așa? murmură Delandres. Ia privește...

Și arătă cu degetul înspre nord-vest.

– Acolo sunt Piscurile Roșii, deasupra pădurii Flegere... Iar dincolo, înspre frontiera italiană, este Colțul Uriașului. Nici frontiera elvețiană nu este prea departe...

Odile oftă de plăcere, apoi se opri, speriată de ceea ce începuse să simtă. Spre surprinderea ei, prezența lui

Delandres alături de ea i se părea absolut firească, și când brațul lui o atinse, ea fu prima care se miră că nu se ferește.

Nu durase decât o clipă. Delandres era deja în picioare și-și închidea rucsacul.

Odile se ridică la rândul ei și-și scutură șortul. El avea dreptate; nu era timp de pierdut. Încercă să evalueze în minte durata acțiunii care-i aștepta. Traversarea ghețarului, urcușul până la trecătoare...

– Crezi că o să-i ajungem din urmă înainte să se întunece?

– Eu, da. Tu însă, tu ai să te întorci frumușel la cabană, și de data asta, fără acrobații inutile.

– *Poftim?*

– Uită-te la tine: ești epuizată. Ai fi o povară în plus.

Odile era atât de stupefiată încât o vreme nici nu înțelese prea bine spusele lui. El nici măcar nu se ostenise s-o privească în ochi când îi adusese această jignire, ca și cum problema nici nu se punea în discuție.

Simți cum începea să fiarbă de atâta revoltă.

– Pentru că am avut o clipă de amețeală ridicolă, mă condamni, nu-i așa?... Stânca asta pe care am urcat... Îmi era perfect la îndemână, să știi; aș fi urcat-o și fără ajutorul tău! Dacă aș fi avut timp să mănânc ceva azi-dimineață, nu s-ar fi întâmplat nimic...

Cu o mișcare bruscă, Delandres își puse rucsacul în spate și privi spre ghețar.

– Tocmai asta este problema. Dacă n-ai fi căzut de aici, ți s-ar fi întâmplat oricum altceva. Te-ai fi împiedicat, sau poate ai fi făcut vreo insolație... Nu mai ai antrenament...

Întoarse capul spre ea, și Odile încasă fără să se clintească șocul unei priviri disprețuitoare.

– De când nu ai mai urcat pe munte, Odile?

Tânăra femeie își mușcă buzele. *El cunoștea prea bine răspunsul.* Era doar vina lui dacă ea abandonase muntele, dacă devenise oarbă la frumusețea naturii. Dar nu putea să i-o spună. Pentru că, la urma urmei, acum avea dreptate; dacă ar fi continuat să meargă, n-ar fi făcut decât să-l încetinească și pe el. Și totuși, o intuiție obscură îi spunea că *trebuie* să se țină tare și să continue să meargă.

Nu putea să se întoarcă singură la cabană, ar fi însemnat cel mai cumplit eșec.

Și la rândul ei, provocator, își puse rucsacul în spate.

„Muntele nu-ți aparține doar ție, domnule Delandres!"

– Nimic nu te obligă să mă aștepți. Eu am să merg oricum...

– Adevărat? În cazul acesta...

Urmă o tăcere încărcată de amenințări. După privirea pe care i-o arunca Delandres, Odile înțelese că mersese

prea departe. Și când îl văzu venind spre ea cu pași mari, crezu că o va prinde de umeri și o va scutura până ce ea îi va cere îndurare.

Dar în loc de asta, el o întoarse cu spatele și, după ce îi deschise rucsacul, începu să scotocească înăuntru.

– Ei, asta-i bună...! zise ea revoltată.

Simți că, la un moment dat, el îi puse ceva în mână, un accesoriu prețios pe care – Slavă Domnului – ea nu uitase să și-l ia, și-l auzi pe Delandres șoptindu-i la ureche:

– În sfârșit, o pereche de ochelari... Ți-au mai rămas totuși câteva noțiuni despre munte... Ai să vezi, sunt foarte utili ca să nu-ți arzi corneea...

Și în timp ce ea se întorcea spre el, Paul adăugă pe un ton sarcastic:

– ... și ca să-ți ascunzi identitatea, uneori!

Odile deschise gura ca să riposteze.

Dar în privirea dușmanului său zări o flăcăruie, o licărire care contrazicea oarecum severitatea lui aparentă. Și pentru prima oară după mulți ani de zile, Odile tresări.

Dumnezeule, era o prostie... de ce i se înmuiaseră dintr-o dată picioarele?

*

* *

– Ia să vedem... își zise bătrânul ca pentru sine făcând o pauză. Dacă-mi amintesc eu bine, ar trebui să putem trece pe aici...

Își șterse fruntea cu dosul palmei, regretând o clipă că nu-și luase nimic de băut – nimic, în afară de o ploscă cu apă. Era o căldură de cuptor, care-l făcea să asude și-i tulbura vederea și ideile.

Totuși, condițiile erau ideale pentru a merge de-a lungul ghețarului; un strat subțire de zăpadă moale se așezase peste crusta alunecoasă, înghețată. Adevărul era însă că nu-l mai prea duceau picioarele, iar cât privește răsuflarea...

Își înfipse pioletul în gheață și se întoarse spre ceilalți cu o expresie ce se voia încrezătoare și curajoasă.

– Ei, băieți, ce ziceți?

– Mă întreb dacă n-am putea urca în linie dreaptă, spre creastă, în loc să mai trecem prin trecătoare. Asta ne-ar face să câștigăm două ore de mers. Nu ești și tu de părerea mea?

Felicien îi urmări privirea. Deasupra capetelor lor, o îngrămădire de blocuri de gheață, unele mai înclinate, altele mai drepte, îi amenințau cu arhitectura lor de sticlă, periculos de instabilă și cufundată în semiîntuneric.

Nu era momentul potrivit pentru a traversa acest castel din cărți de joc. Era o vreme prea frumoasă, prea caldă. Și prea calmă... La nivelul crestelor, cu siguranță că gheața trosnea sub cerul de un albastru intens.

– Nu prea cred, mormăi Felicien.

Ca pentru a-i confirma reaua presimțire, de cealaltă parte a platoului se auzi ca o bubuitură de tun sfâșiind în depărtare aerul, și o pulbere irizată de razele soarelui anunță pornirea unei avalanșe.

În mod reflex, bărbații își întoarseră captele ca să urmărească spectacolul proiectilelor de gheață care, lansate cu viteză, săltau într-o liniște amenințătoare înainte de a se pierde în decor. Felicien fu primul care începu să vorbească.

– Nu prea știu, Hubert. Dacă o să trosnească la fel și deasupra capetelor noastre, n-o să mai fim aici ca să ne plângem.

– Să traversăm, totuși! strigă Lionel care, surghiunit la capătul corzii, lâncezea de prea multă vreme, după părerea lui. O să câștigăm timp... Felicien, dacă tu ești obosit...

Felicien nu auzi nimic. Sau cel puțin, așa s-ar fi putut crede.

Și, foarte încet, coloana se puse în mișcare, tăind pur și simplu peste imensitatea peretelui, peste îngrămădirile de gheață cu arhitectura lor barocă de o

înșelătoare frumusețe. Într-un loc se zăreau mici blocuri de gheață înclinate într-un mod miraculos peste golul de dedesubt ca niște fragile construcții de jad; în altă parte, bolte de gheață pictate parcă în albastru, cu ornamente de promoroacă, erau susținute de coloane transparente, de pilaștri din marmură verde.

Trebuiau să meargă repede. Fiecare dintre ei știa că nu puteau să se încreadă în aceste îngrămădiri de blocuri albăstrii, mai zornăitoare decât sticlăria dintr-un bazar, și care ar fi putut să se prăvălească dintr-o dată, fără nici un avertisment.

– Pe timp de iarnă, murmură bătrânul ghid în barbă, n-aș fi îndrăznit să... E prea multă zăpadă. Și nici vara. Dar acum... cine știe? Poate...

Tăie o treaptă în gheață cu vârful pioletului, și își înfipse bine călcâiul. Nu avea voie să alunece...

Hubert îl privi înaintând în zona periculoasă, ascuns la un moment dat de un con de umbră, și-și puse și el piciorul pe treptele de gheață făcute de Felicien. În spatele lui, Lionel bombănea ca pentru sine:

– N-ar fi trebuit să-l lăsăm să meargă cap de coardă... Nu prea mai are putere în picioare... Va fi o minune dacă ajungem întregi.

Fratele lui se întoarse pe jumătate.

– Vrei să-i iei tu locul?

Tânărul oftă.

– Ca să-ți spun drept, în primul rând am făcut o greșeală să-l luăm cu noi. Vremea lui Felicien a cam trecut...

Celălalt vorbi mai încet:

– Poate că aveai tu o altă soluție?

Ceea ce, pentru moment, puse capăt discuției. Adevărul era că nu prea avuseseră de ales. Când bătrânul acesta nebun luase legătura cu Hubert și-l informase pe acesta de fuga lui Bastien, îi pusese o condiție înainte de a-i preciza cam pe unde era cazul să-l caute: să plece și el cu ei.

Un adevărat catâr, Felicien!... Și trebuiseră să-i facă pe plac. Hubert îl cunoștea bine, dar niciodată nu-l mai văzuse atât de bucuros, atât de nerăbdător, la fel ca un tânăr care-și pregătește prima ascensiune.

Aproape crezuse – cu tot respectul pe care i-l purta – că Felicien își pierduse mințile, sau că băuse cam mult... Dar nu. De când porniseră la drum, bătrânul se mulțumise să mestece din când în când niște zăpadă.

Îl privea înaintând, suferind să-l vadă îmbrăcat cu pulovărul acela gros de lână pe care refuzase să-l scoată în ciuda temperaturii de afară. Ceafa îi era stacojie din cauza efortului, și în fața acestui spectacol al siluetei lui încovoiate de bătrânețe, pe Hubert nu-l mai lăsă inima să tacă, și strigă:

– Hei, Felicien, vrei să te înlocuiesc?

În loc de orice răspuns, auzi doar fâșâitul ușor al unor mici cioburi albăstrii de gheață ce se prăvăleau pe lângă el.

Hubert zâmbi. Când făceai parte din școala veche a ghizilor, așa cum făcea Felicien, nu cedai niciodată locul tău pe cap de coardă; rămâneai ghid până la moarte, pur și simplu...

*

* *

Rolurile se inversaseră.

Acum ea era cea care avea tot timpul să privească silueta atletică a alpinistului care mergea în fața ei pe ghețar, atent să descopere la timp pericolul crevaselor.

Mergea astfel de câteva ore bune, fără popas, cu ochii ațintiți pe picioarele însoțitorului ei, și în ciuda unui soare copleșitor, Odile era destul de mulțumită că reușise să țină ritmul. Era o impresie ciudată pentru ea faptul că mergea pe urmele lui Paul Delandres...

În acest peisaj polar fără limite, erau singuri, două puncte minuscule într-o lume ireală. Probabil că și din cauza aerului tare de altitudine, Odile se simțea ciudat

de buimăcită, ca și cum, dintr-o dată, *totul* era posibil. Parcă ghețarul acesta era o pagină albă pe care începea să se scrie o nouă viață... Părea că orice urmă de oboseală se risipise. Sau poate că tocmai asta însemna a fi *epuizată?*

– Nu te îngrijora totuși foarte tare, declară dintr-o dată „ghidul" său. Eu îl cunosc pe Thomas, nu-și asumă niciodată riscuri inutile!

Fără voia ei, se trezi rostind cuvinte de scuză.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Poți să fii sigur că Bastien o s-o încaseze de la mine...

Urmă un moment de tăcere. Apoi Paul spuse:

– De unde știi că el este vinovatul? De fapt, eu cred mai degrabă că ideea asta năstrușnică este a lui Thomas. Cam ăsta e stilul lui. Numai ca s-o înnebunească pe maică-sa...

Odile își ținu răsuflarea. Nu-i venea să creadă ce auzea. N-o întâlnise nicidoată pe doamna Delandres, dar și-o imagina pe directoarea de la „Three Stars Production" ca pe o femeie puternică. Și, evident, foarte frumoasă. Un bărbat ca Paul Delandres obținea întotdeauna ceea ce era mai bun de la viață.

Mai merseră câțiva metri, apoi el reluă:

– Jessica a hotărât să-l trimită și în acest an să studieze în America și el nu s-a împăcat deloc cu ideea. În fond, eu îi cam dau drepate. În ceea ce mă privește,

n-am crezut niciodată în școlile acelea de lux pentru progeniturile bogătașilor... Cel mai bun lucru este să te lovești de realitățile vieții, să înveți cum să le trăiești... nu crezi că-i așa?

Îi aruncase o scurtă privire peste umăr, ca pentru a o îndemna să vorbească, și Odile se simți dintr-o dată intimidată. Oare el îi cerea într-adevăr un sfat?

– S-ar zice că nu ești prea vorbăreață astăzi... Îți economisești respirația?

Aluzia lui o făcu să riposteze.

– Nu sunt deloc obosită!

El râse ușor.

– În sfârșit... Mă întrebam dacă nu cumva ți-ai pierdut graiul... Ia privește!

Delandres se oprise, și când Odile se apropie, o prinse de braț. În fața lor se deschidea o falie uriașă, ale cărei buze zâmbeau sinistru pe toată lățimea ghețarului. Exista un singur pod de zăpadă, fragil, pe care Delandres i-l arătă cu vârful pioletului.

– Ce zici? Ori trecem pe acolo, ori pierdem un timp prețios căutând capătul crevasei...

– Trecem... zise Odile, mai mult pentru a se elibera din strânsoarea mâinii lui decât dintr-o apreciere justă a situației.

De altfel, începeau s-o doară tare picioarele și cu cât vor traversa ghețarul mai repede...

Fragil ca o aripă aruncată peste despicătura muntelui, podețul de zăpadă se arcuia între cei doi pereți, și nu era sigur dacă va putea suporta greutatea celor doi adulți.

– Va trebui să ne legăm în coardă, zise Delandres dându-și jos rucsacul.

O clipă mai târziu, se apropie de ea și-i înnodă o coardă în jurul taliei.

– Îmi dai voie...?

Spre rușinea ei, Odile își dădu seama că roșise și se simți ușurată când însoțitorul ei se îndepărtă și înaintă spre gura crevasei. Pereții luceau acoperiți de gheață, și Odile știa că ora era periculoasă: soarele zdruncina echilibrul fragil dintre pietre, înmuia pojghița de gheață care le lipea una de alta.

Și apoi, îi veni limpede în minte gândul că dacă *el* cădea, ea nu va fi oricum destul de puternică pentru ca să-l poată ține.

Îl privi punând piciorul pe puntea de zăpadă, parcă hipnotizată, cuprinsă de o îngrozitoare presimțire.

– Așteaptă!

Delandres se întoarse, o privi încruntat și zise:

– Ce mai aștepți de nu te-ai așezat așa cum trebuie ca să mă susții? Vrei să se întâmple o catastrofă?

Odile se fâstâci în fața observației lui severe. O clipă mai târziu, se așeza în zăpadă, cu picioarele depărtate,

cu călcâiele înfipte în față, regăsind reflex gesturile necesare pentru a-și asigura tovarășul de drum. Curând, ajunse la rândul ei pe celălalt mal.

Delandres vru să-și desprindă coada, apoi se răzgândi.

– De fapt, poate că e mai bine să rămânem așa. Terenul nu este sigur. Și apoi, am impresia că nu prea ești în apele tale... mă înșel cumva?

Cum ea era întoarsă cu spatele, privind, buimăcită, pereții de ametist peste care trecuseră, el o prinse de umeri.

– Ești sigură că te simți bine?

Odile se trezi ca dintr-un vis și întâlni privirea limpede a bărbatului din fața ei.

– N-avea grijă. *Știu* să asigur.

Delandres se întoarse spre munte.

– Ei bine, mă bucur să te aud că spui asta. Nu pot să fiu peste tot în același timp, să știi.

Și porniră din nou la drum. Cu fiecare pas, Odile se îndepărta de prăpastia care se aflase sub ei. Pagina albă a ghețarului se scria parcă sub ochii ei. Și nu mai știa deloc cam cum va continua...

Paul Delandres... crezuse că-l va vedea murind sub ochii ei. Și chiar *văzuse* arcul de gheață cedând sub pașii lui. Și cel mai uimitor era faptul că atunci simțise ceva ce...

Capitolul 5

– Ei bine, cred că a venit momentul să ne jucăm de-a spărgătorii, zise Delandres lovindu-și bocancii de peretele refugiului pentru a-i scutura de zăpadă. De obicei, eu aș fi dormit sub cerul liber. Dar cu o doamnă alături...

Odile îl văzu aplecându-se peste încuietoarea ușii și lacătul ceda curând cu un clinchet metalic. Îi întâmpină un miros de lemn umed, și Delandres se îndreptă spre bucătărie.

Înainte să intre, Odile se întoarse în prag să privească în urmă. Noaptea se așternea peste ghețar, formând niște umbre alungite, ca niște animale fantastice. Stăncuțele de munte brăzdau cerul cu aripile lor negre; țipetele lor ascuțite răsunau în ecouri lovindu-se de pereții stâncoși. Tânăra femeie se înfioră ușor. O dată cu sfârșitul zilei temperatura scăzuse simțitor și ea se simțea cuprinsă de oboseală.

– Intră odată! îi strigă Delandres. O să îngheți! Și scoate-ți bocancii...

El se tot învârtea prin bucătărie – o încăpere mare, pătrată, în întregime din lemn, cu o deschizătură strâmtă pe post de fereastră dublă cu un ochi de geam mobil, permițând astfel o aerisire fără să se răcească prea mult înăuntru.

– Privește ce am găsit! exclamă el scoțând dintr-un bufet o cutie de carton. Ciocolată caldă pentru toată lumea, în loc de aperitiv, ce zici...? Îmi pare rău, dar va trebui să te mulțumești cu lapte praf.

Odile îl văzu apoi ieșind afară ca să taie cu pioletul un bloc de gheață. O clipă mai târziu, acesta începea să se topească încet într-o cratiță. Prăbușită pe o bancă de lemn, cu mâinile la tâmple, Odile privea cum zăpada de pe tălpi i se topește și se împrăștie ca o pată întunecată pe podea.

Curând, sub nasul ei se plimbă, ademenitoare, o cană cu ciocolată caldă; ea rămase însă nemișcată.

– Hei, ce ți se întâmplă... ai prins rădăcini aici?

Cana cu ciocolată dispăru, și Odile simți că el se apleacă spre ea. Cu gesturi delicate, Delandres începu să-i desfacă șireturile de la bocanci, apoi îi scoase șosetele. Când începu să-i maseze tălpile, ea își înăbuși un strigăt de durere. Pielea de pe picioare era toată vânătă.

El scoase un ușor fluierat admirativ.

– Complimente pentru performanță! Eu nu știu dacă aș fi putut să merg cu „bărcile” astea... sunt adevărate instrumente de tortură!

– Nu sunt „bărci”!

Ea își înălță capul și întâlni fără să vrea privirea lui Delandres, sclipind de bună dispoziție.

– În sfârșit, iar ți-ai recăpătat graiul... Tot ce am vrut să spun este că va trebui să mă ocup de bocancii tăi în noaptea asta. Altfel, nu vei putea să mai pleci niciodată de aici.

Odile își feri privirea. El îi masa fiecare deget cu o adevărată artă, și ea simți că revine la viață. El urcă apoi spre gleznă, pe care o putea cuprinde complet cu o mână, apoi spre genunchi. Odile își ținea respirația, când Delandres o lovi ușor peste coapsă și se ridică.

– Și acum, schimbă-ți ciorapii... și bea-ți ciocolata. Restul urmează.

În timp ce-și încălzea mâinile ținând în palme cana fierbinte, Odile îl privea pe Delandres care se agita în preajma ei. Pusese la uscat coarda de siguranță, adusese sacii de dormit în încăperea alăturată unde, ea știa bine, se aflau paturi suprapuse. Când se gândea că va dormi în aceeași încăpere cu el, în acest refugiu pierdut la kilometri de orice civilizație... Totul i se părea absolut ireal și, intimidată, nu îndrăznea să ia parte la toate aceste treburi. Abia când el puse pe masă două sfeșnice cu toartă, ea simți pericolul.

Curând, două licăriri slabe luminară încăperea cu flacăra lor ca de miere, făcând ca noaptea să pară parcă și mai întunecoasă în spatele geamurilor acoperite cu flori de gheață.

Delandres aduse supa aburindă în niște boluri adânci.

– Te rog să iei loc...

Odile se aplecă peste fiertură, incapabilă să ghicească despre ce este vorba.

El râse ușor.

– Îmi pare rău, mă tem că nu mă pricep prea bine la bucătărie. Esențialul însă este că asta îți va ține de foame...

Ea duse lingura la buze. Era într-adevăr exact așa de rea cum se temuse. Dar după ce primul șoc trecu, trebui să recunoască faptul că „asta”... o trezea.

Zâmbi la rândul ei.

– Ce ai pus înăuntru?

– Stai să mă gândesc: paste, supă la pachet, carne uscată, fulgi de cartofi, și...

– Fie-ți milă!

Tăcu brusc, rușinată de ieșirea ei.

– Ei bine, făcu Delandres sprijinindu-și bărbia în mână, este o adevărată plăcere să te aud râzând! Credeam că te-ai dezobișnuit s-o faci...

Odile tuși, stânjenită. Licărirea ciudată a lumânărilor cădea pe chipul celui din fața ei dând la iveală arcuirea

blondă a sprâncenelor de deasupra unei priviri de-a dreptul binevoitoare. Odile nu mai știa ce să creadă. O dată, el o trata fără menajamente, la limita asprimii; în clipa următoare, se ocupa de ea ca o mamă.

Dar oricât de imprevizibil ar fi fost, ea începea să se simtă bine în preajma lui, chiar încrezătoare... Și această bruscă descoperire trezi în ea remușcări. Cristophe! Era pe cale să-l trădeze pe Cristophe...

– Voiam să-ți spun... începu ea cu o voce schimabtă. Voiam să te întreb...

– Da?

În fața privirii lui grave, îi lipsi curajul să meargă până la capăt cu întrebarea și schimbă subiectul.

– Mă gândeam la copii... Nu crezi că ar fi trebuit să încercăm să mergem și pe timp de noapte...?

Delandres respinse cu un gest al mâinii sugestia ei.

– Ar fi prea periculos. Și apoi, tu n-ai mai fi fost în stare să mergi...

În mod ciudat, de data asta, aluzia la starea ei de slăbiciune n-o mai făcu să protesteze. Dimpotrivă, se simți protejată, la adăpost de pericole.

– Și apoi, reluă el, eu îl cunosc bine pe Thomas al meu. Probabil că și ei și-au făcut o tabără în siguranță. O să-i ajungem din urmă mâine... dacă reușesc să te trezesc!

*

* *

Trebuia să coboare.

După bubuitul avalanșei se așternuse liniștea serii. Soarele dispăruse de multă vreme dar o lumină roz continua să se reflecte pe munte, venită parcă de dincolo de orizont. Jos, născute din cele mai profunde abisuri, umbrele urcau luând cu asalt înălțimile, rontăind parcă un vârf după altul.

Curând se va întuneca de-a binelea.

Stând nemișcat pe creasta peste care adia vântul de seară, Felicien își trăgea răsuflarea, „adulmecând" panta pe care urmau să se aventureze. Undeva, jos, o terasă la care se ajungea printr-un culoar de zăpadă le va permite să-și instaleze tabăra. Mai trebuia însă să fie în stare să meargă pe calea cea bună, fără să se rătăcească printre aceste insule stâncoase care se asemănau toate între ele. Și în caz de alunecare... Pe o pantă înclinată cam la șaizeci de grade către prăpăstii deja întunecoase, la vreo două mii de metri mai jos...

– Am avea timp să ne vedem murind, nu-i așa?... zise Hubert ca pentru a-i răspunde la o întrebare nerostită.

Lionel, ultimul venit, tocmai își înfipsese pioletul lângă ei. Părea de-a dreptul exaseprat.

– Gata, schimbăm. Trec eu înainte...! Cu cât ajungem mai repede...

Cum Felicien continua să meargă prefăcându-se că nu auzise, Hubert se simți nevoit să intervină:

– Ascultă-l, bătrâne. Este periculos să conduci tu atâta drum. Ai și tu dreptul să te mai odihnești...!

– Să mă odihnesc?

Aceasta fu fără îndoială clipa cea mai penibilă din viața lui Hubert Teirraz. Privirea bătrânului se plimbă de la unul la altul, cu o uimire care te îndurera. Apoi, cum Lionel părea să vrea să-și desprindă coarda, el protestă pe un ton tânguitor:

– Dar o să ajungem în mai puțin de o jumătate de oră!

– Treci la coadă, Felicien, îl bombăni Lionel apucând capătul corzii. Dacă mai continui așa, n-o să ajungem niciodată!

*
* *

– Ce este asta? întrebă Odile, cu obrazul înfundat într-o pernă improvizată dintr-o pătură.

Era atât de obosită încât nu-și mai recunoștea nici vocea schimbată de somnul care o cuprindea încetul cu încetul. Întinsă în sacul ei de dormit aflat aproape la nivelul solului, îl privea pe Paul care-i ungea bocancii așezat pe priciul alăturat.

– Grăsime de focă amestecată cu grăsime de marmotă. Mi-a făcut-o cadou un prieten indian. Asta o să-ți facă bocancii impermeabili și supli ca o mănușă.

Odile oftă și se ghemui cu genunchii la gură. Moi ca o mănușă... Era tot ce-și dorea! Numai să poată să mai meargă și mâine...

Se simțea acum atât de bine... Delandres pusese unul dintre sfeșnice chiar pe podea, ca să n-o împiedice să adoarmă, iar lumina caldă părea să-i cuprindă pe amândoi ca într-un cerc magic care-i izola de lume și-i proteja de noaptea de afară.

Cu ochii pe jumătate închiși, ea îi urmărea activitatea. Degetele lui frământau fără încetare pielea, cu precizia unui pianist, puternice ca acelea ale unui doctor... Era aproape întruchiparea miraculoasă a grației și forței în aceste mâini care o captivau, care-i dădeau deja impresia că visează.

Nici nu-și dădu prea bine seama când începu să vorbească:

– Ai cutreierat întreg pământul, nu-i așa?

– Da, mi-am târât bocanii cam pe toată planeta, este adevărat... peste tot pe unde există munți.

Ea oftă ușor, dar Delandres avea auzul fin.

– Ce este, Odile?

– Oh, nimic. În ceea ce mă privește, eu n-am plecat niciodată din locurile astea. În afară de vreo două călătorii la Paris... Cred că îți par foarte provincială!

Urmă un moment de tăcere.

– Să nu crezi asta. De fapt, am impresia că te și invidiez. Trebuie să fii foarte puternică pentru a putea rămâne în același loc. Eu n-am putut s-o fac niciodată.

În mintea Odilei licări o luminiță și, străduindu-se să nu adoarmă, ciuli urechea. Era pentru prima oară când Delandres făcea direct aluzie la trecutul său.

– Da, te invidiez, reluă el ca pentru sine. Mi-ar fi plăcut și mie... să găsesc un loc de popas...

– Ce te-a împiedicat?

– Chiar vrei să-ți spun?

Ea încuviință doar clipind din pleoape.

– Cred că am fost victima nerăbdării mele. Pe când aveam douăzeci de ani, voiam să realizez totul dintr-o dată, studiile, pasiunile... Pe Jessica am întâlnit-o foarte de tânăr și ne-am căsătorit aproape imediat. Pe vremea aceea, ea voia copii și Thomas a apărut foarte curând, iar ea era atât de fericită...

– Tu nu?

– Ba da, eram fericit, eram mândru... Familia Jessicăi fiind foarte bogată, aș fi putut să mă mulțumesc cu banii ei. Dar eram orgolios așa cum ești la vârsta aceea, și am preferat să-mi întrețin familia muncind pe unde puteam până ce urma să-mi iau diploma. Cred că atunci a cam început Jessica să se îndepărteze de mine... nu suporta ideea să nu fie mândră de soțul ei...

Odile își ținea răsuflarea. Cufundat în amintirile lui, Delandres părea să fi uitat de prezența ei.

– ... Și cu siguranță că, în parte, din cauza asta am devenit un sportiv, ca să fug de o situație care-mi scăpa de sub control. Înainte de toate, trebuia să-l protejez pe Thomas...

Oftă, și o clipă nu mai spuse nimic. Apoi reluă:

– Printr-o ciudată răsturnare de situație, tocmai când am abandonat definitiv medicina în favoarea alpinismului, lucrurile s-au mai aranjat între noi. Jessica moștenise casa de producție „Three Stars"... și urmarea, o cunoști. Ne-am înțeles să lucrăm împreună, fiecare dintre noi având însă toată libertatea să trăiască așa cum dorește.

Odile era uluită. Nu-și imaginase niciodată în acest fel viața lui Delandres, și mărturisirea vulnerabilității lui o descumpănea. Prin prisma a ceea ce citise în toate revistele mondene, Paul și Jessica Delandres formau un cuplu ideal... Era însă o viziune deformată a relației lor, după cum se vede, și cât de diferită era realitatea.

– Totuși, întotdeauna ați fost văzuți împreună... zise ea dintr-o suflare.

El oftă, resemnat.

– Doar în fața obiectivelor fotografilor... Din punct de vedere profesional, trebuie să recunosc faptul că nu am ce să-i reproșez Jessicăi. Iar Thomas este fericit să-și

vadă părinții înțelegându-se bine... Dar adevărul este că, de multă vreme, ne-am spus tot ce aveam de spus. Înțelegi cum stau lucrurile, Odile?

Tânăra se simțea stânjenită. Nu era nevoie ca el să-i facă astfel de mărturisiri... Și apoi, o deranja faptul că el nu spusese nici un cuvânt despre Cristophe. Ca și cum i-ar fi șters definitiv amintirea din viața lui...

– Paul... începu ea, luptând cu propria ei slăbiciune. Trebuie să știu...

Dar oboseala era mai puternică decât voința ei. Se cufunda, fără să poată rezista, într-un somn adânc, și cu ultimele fărâme de conștiență, simți cum o mână ușoară îi mângâia părul.

– Trebuie să dormi, fetițo. Mâine va fi o altă zi...

*

* *

După ce aranjă bocancii în fața sobei, Delandres mai stătu o clipă cu ochii ațintiți pe silueta fragilă pierdută în sacul de dormit, apoi suflă în lumânare și ieși din cabană în vârful picioarelor.

Spectacolul era feeric.

Luminate de razele lunii, zăpezile de pe ghețar scânteiau ca niște ape fosforescente, tulburate ici-colo de valuri de piatră. Într-un loc, dunga neagră

neliniștitoare întinsă pe pământ anunța prezența unei crevase. Într-altul, umbra oblică a unui pisc părea acul unui cadran solar ce indica ora.

Stând nemișcat, bărbatul savura priveliștea și inspira adânc aerul tare al muntelui. În întunericul nopții străpuns doar de lumina lunii, chipul lui căpătase o paloare spectrală, și o asprime neașteptată îi marca trăsăturile.

Când se gândea că fusese cât pe-aci să se lase surprins ca un licean...! Fusese cât pe-aci *să vorbească;* și nu-și putea ierta asta.

Îl cuprinse chiar furia când își aminti de silueta vulnerabilă care dormea, încrezătoare, în cabană. Cu felul ei de a fi, timidă și fermecătoare, domnișoara Teirraz reprezenta un pericol real. Un pericol cu atât mai de temut cu cât avea cei mai frumoși ochi din lume și o înfățișare absolut emoționantă...

Îngândurat, scrută întunericul înspre peretele invizibil de stâncă, a cărui prezență o trăda doar absența stelelor în acel loc, și-și împreună mâinile în fața ochilor, ca la o rugăciune.

Peste câteva ore, se vor ivi zorile.

*

* *

– E-n regulă, acolo, în spate?

– Și de ce n-ar fi? protestă Felicien.

Ca pentru a-și exprima supărarea, bătrânul ghid își aprinse pipa și aroma acrișoară de tutun se împrăștie în atmosferă, în timp ce continuau să meargă.

Evident, lui Hubert îi părea rău că trebuise să se poarte astfel cu el. Dar fusese absolut necesar. În fața lor, Lionel croia drumul doar cu o mână, săpând din trei lovituri de piolet câte o treaptă în gheață și filând coarda. Era un efort considerabil chiar și pentru un tânăr... dar pentru Felicien! La lumina lunii, lui Lionel îi era destul de greu să recunoască drumul prin labirintul de crevase și blocuri de gheață. Și, în vreme ce-și comenta greșelile, din glasul lui răzbătea o oarecare enervare:

– Nu, nu pe aici... ! Fir-ar să fie, nu se poate! Pe aici poți să te și rătăcești! Felicien, strigă el, după părerea ta cum se face că n-am ajuns-o încă din urmă pe Odile?

– Probabil că au făcut un popas ceva mai devreme decât noi.

– La refugiu?

– Așa cred.

– Dar refugiul este închis până la vară!

– Nu-i așa greu să spargi un lacăt...

Urmă un moment de tăcere, tulburat doar de loviturile pioletului din capul corzii, care spărgea crusta de gheață.

Cu grijă să păsească așa cum trebuie, Hubert își urmărea firul întortocheat al gândurilor. Știa bine la ce se gândea Lionel acum: Odile, singură împreună cu Delandres într-un refugiu pustiu...

Pentru un tânăr ca Lionel, abia ieșit din vârsta adolescenței în momentul când se petrecuse drama, Cristophe fusese un exemplu – un model „adormit" acum într-un bloc de gheață, unde nu-l va mai găsi nimeni niciodată...

Ca pentru a mai destinde atmosfera, Hubert spuse:

– Tu îl cunoșteai bine pe Cristophe?

– Așa și-așa... răspunse Felicien. Vorbeam din când în când, când venea la cabană.

– Cum ți se părea?

– Un pic nebun, ca toți tinerii. Dar era bun, cunoștea bine muntele.

Felicien se întrerupse, și o aromă de tutun îi gâdilă nările celui de al doilea la coardă.

– Totuși...

– Ce?

– Ei, nimic, niște mărunțișuri... Era cam prea nervos, prea repezit. Îi plăcea să le arate altora ce poate...

Hubert își potrivi piciorul pe o treaptă proaspăt săpată. Adevărat, Cristophe era un ambițios. Și apoi, era îndrăgostit de Odile. Pentru ea făcea toate astea, își asuma toate acele riscuri absurde... S-o impresioneze...

– Au! strigă Lionel gata să se împiedice și să cadă.

Cu o mișcare sigură, ținând strâns coarda, Hubert îl feri să nu cadă. Lionel părea agitat, și chiar dacă nu participa la discuție, fratele lui era convins că el nu pierdea nici un cuvânt.

– Crezi că-l vor găsi vreodată?

– Pe Cristophe...? Puțin probabil. Dar s-au mai văzut întâmplări extraordinare... Îmi amintesc bucuria tatălui meu când, la patruzeci de ani după accident, a recunoscut trupul bunicului conservat într-un bloc de gheață; alunecase încet de pe vârful Mont Blanc, în sicriul lui de cristal, până jos, pe platoul Gaillands...

Felicien oftă, cufundat în amintirile lui.

– Bunicul căzuse pe munte când era foarte tânăr, mult mai tânăr ca tata; avea încă părul pe cap și un ten ca de fecioară. Dar era înghețat-tun, încât ochii îi erau ca două bile de sticlă... Patruzeci de ani, în blocul lui de gheață, urmase mișcarea lentă a ghețarului...

Făcu o scurtă pauză, trase din pipă, apoi continuă:

– Când l-am găsit, a fost aproape o sărbătoare; avea de multă vreme locul lui în cimitir, nu mai trebuia decât să-l bage în mormânt... Toată familia s-a adunat. Pe mine, ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost să-mi văd bunicul arătând ca un tânăr de treizeci de ani. Eram un puști pe atunci și nu puteam să concep ca un bunic să nu fie un om bătrân cu părul alb, zbârcit, și așa mai departe...

– Ia terminați! strigă Lionel. Nu sunt prea vesele poveștile voastre!

Se făcu iarăși liniște. Lionel o luase pe un culoar îngust pe care-l lărgea pe măsură ce înainta. Atenția lui, mărită din cauza pericolului, fusese tulburată de cele auzite. Cristophe... Prea nervos... prea repezit...

În aceeași clipă, scăpă o treaptă și căzu pe spate. Pioletul îi căzu din mâini și se simți aspirat în tunelul de gheață în timp ce, cu coatele lipite de corp, încerca în zadar să-și încetinească prăbușirea. Luat prin surprindere, Hubert derapă și el în timp ce auzea zgomotul făcut de corpul lui Lionel care se freca de peretele de gheață.

„Ei bine, trebuia să se întâmple și asta, gândi el imaginându-și într-o fracțiune de secundă corpul dezmembrat prăbușindu-se ca un bolid până în vale.

Se auzi un șoc surd... Coarda, întărită de ger, se întinsese ca un cablu. Lionel, cam buimăcit, cu picioarele atârnând în gol, își ridică privirea. Deasupra lui, întors pe spate, Hubert își oprise alunecarea zgâriind peretele cu bocanii lui cu cuie.

Ceva mai sus, așezat în zăpadă, cu picioarele depărtate, Felicien zâmbea cu toată gura în lumina lunii. Mâinile lui masive erau ca sudate de coardă. Și catadicsi chiar să-și scoată pipa din gură ca să bombăne:

– Ei, tinerilor, ce faceți, vreți să mă părăsiți?

Capitolul 6

Auzea niște șoapte la ureche...

– Odile, trezește-te...

Odile căscă și deschise un ochi. În dormitorul refugiului era întuneric total, și doar respirația caldă trăda prezența lui Paul lângă ea.

– Trebuie să te trezești. Plecăm în zece minute...

Simți o mângâiere ușoară pe obraz... și el deja dispăruse. Trezită brusc, Odile se ridică în șezut și se frecă la ochi, fără să aibă curajul să iasă din culcușul ei. Era încă foarte frig, și perspectiva de a porni la drum fără să poată face înainte un duș bun îi tăia de la bun început tot elanul. Prin ușa întredeschisă ce lăsa să pătrundă în încăpere o rază de lumină, auzi zgomot de vase lovite între ele. Paul băgă capul pe ușă.

– Nu uita să-ți pui ceva călduros pe tine. S-ar putea ca timpul să se strice.

Ca un automat, Odile ieși din sacul de dormit, se duse în șosete până la bucătărie și se așeză la locul ei. Pe masă se afla un sortiment variat de alimente foarte concentrate în calorii: pastă de fructe, ciocolată, biscuiți, așezate frumos într-o farfurie special pentru ea, dar ei nici nu-i venea să le atingă. Delandres se așezase și el la masă, îmbrăcat din cap până-n picioare. Când văzu chipul fetei încă umflat de somn, zâmbi tandru.

– Ei bine, sper că oaspeții tăi de la cabană nu te văd vreodată în halul ăsta...! Vrei cafea sau ceai...?

– Am dormit foarte prost, zise Odile în loc de orice altă explicație.

Cu un gest reflex, cufundă două pliculețe de ceai în cană și mușcă apoi din jumătatea de ciocolată care fusese împărțită echitabil. O puse însă imediat jos, nu avea deloc poftă de mâncare. Se simțea murdară, neîngrijită, prost dispusă, și peste toate astea, picioarele o dureau îngrozitor...

– Ai avut vreun coșmar?

Odile se ridică brusc.

– Cum ai ghicit...?

Paul ridică din umeri.

– Uiți că mi-am luat diploma în medicină generală?

Cum Odile se făcea că nu înțelege, el preciză:

– Dacă vrei să fiu sincer cu tine, aș spune că arăți ca și cum, de ani de zile, ai coșmaruri, te epuizezi...

– Nicidecum! Mă simt foarte bine... Poate că un pic cam „ruginită”, dar mă simt bine...

– Ai fi gata să juri că este așa?

Sub privirea lui inchizitoare, Odile ridică din umeri și-și duse cana la buze. Ceaiul, cald și foarte dulce, era reconfortant; ea știa însă că i-ar trebui mult mai multe ca să se recupereze într-adevăr. Paul avea dreptate; noaptea scurtă și somnul agitat n-o ajutaseră deloc să se odihnească.

Și de data asta, avusese un vis urât care o golise parcă de toate puterile, și aproape că se simțea rănită fizic. Era tulburător cum un coșmar putea să-ți dea atât de perfect impresia unei realități încât anula cu totul binefacerile somnului!

Un coșmar... De fapt, nu era chiar un coșmar. În visul ei, Cristophe se apleca spre ea ca să-i șoptească la ureche un lucru foarte important. *Dar ce?* Odile uitase cu totul; își amintea doar că era ceva în legătură directă cu Delandres... Trebuia să fie foarte atentă. Bărbatul acesta avea uriașa putere de a-i schimba viața... Și când, adineauri, deschisese ochii, tocmai el se afla în preajma ei...

Își întoarse o clipă capul, încercând să-și alunge neliniștea. Văzu că rucsacurile fuseseră închise și, îndreptându-și privirea spre coechipierul său, observă că acesta își pusese un pulovăr pe gât foarte gros și un hanorac vătuit se afla pe speteaza scaunului.

– Chiar s-a stricat vremea?

Paul ridică din umeri.

– Nu încă, dar ne vom lămuri pe măsură ce trec orele.

– Și copiii...?

– Acum, fie că sunt încă pe perete, fie au depășit deja vârful. În cazul acesta, vom ajunge la timp ca să-i felicităm... și în ceea ce mă privește, să-l mustruluiesc pe Thomas așa cum merită!

Pentru prima oară de când erau împreună, Odile observă câteva mici riduri de expresie în colțul ochilor – semn că lui Paul îi plăcea să râdă. Și apoi, în mod absolut firesc, i se păru că era un bărbat superb. Fotografiile din ziare erau nedrepte cu el. Aici, în acest refugiu izolat de lume, părea la fel de în largul lui ca și la Grand Hotel, în fața mulțimii de admiratori, și fiecare gest al său trăda o vitalitate care ei, de exemplu, îi lipsea. Avusese și el, fiește, partea lui de griji și neliniști. Dar nu renunțase numai dintr-atât la fericire...

Gândurile ei hoinăreau aiurea pe această temă, când îl auzi împingându-și scaunul și îndepărtându-se cu bolul de cafea spre chiuvetă.

– Nu știu la ce te gândești, Odile, dar ai face mai bine să mănânci ceva. Altfel, n-ai să reziști...!

*

* *

La ora două noaptea, ușa refugiului se deschise încet, scârțâind. Două umbre, una în urma celeilalte, legate în coardă, înaintară în întuneric, pornind peste ghețarul care urca pe ocolite până în trecătoare.

Fiecare pas care-i ducea spre noi înălțimi îi apropia de crăpătura aceea uriașă în munte, prin care se putea zări spinarea impresionantă a Dintelui Ursului, lipită parcă de stele.

Atentă să-și potrivească pasul cu cel al însoțitorului ei, Odile nu spunea nimic. Paul mergea repede peste grohotișul ce se întindea în fața lor, și ea mai degrabă ar fi preferat să se prăbușească decât să-și mărturisească oboseala.

Încetul cu încetul, ca pentru a-i mai da curaj, se iveau zorile, și priviră amândoi, amuțiți, răsăritul. Pe deasupra capetelor lor, valuri de lumină brăzdau cerul. Adieri rătăcitoare divers înmiresmate anunțau iminenta victorie a zorilor asupra întunericului rece. Spațiul vizibil se umplea încetul cu încetul cu creste înzăpezite ce se întindeau la nesfârșit...

Ajunseseră la trecătoare când deodată, crestele cele mai îndepărtate se înroșiră. Aproape simultan, drept în fața lor, răsăritul de soare incendie Colțul Ursului. Lumina, multiplicată de crestăturile lui adânci, se scurgea ca niște râuri de foc peste pereții roși de șuvoaie.

Priveliștea era atât de frumoasă încât Odile își uită pentru o clipă grijile. Paul își puse jos rucsacul și privea muntele prin binoclu.

– Ei? Vezi ceva?

Paul își lăsă binoclul să cadă pe piept.

– Nici urmă de hoinarii noștri...

Odile simți o înțepătură de îngrijorare în inimă.

– Crezi că asta poate să însemne că au renunțat și că ne așteaptă deja în vale?

– M-ar mira să fie așa. Mai degrabă aș fi înclinat să cred că au trecut deja de vârf și că sunt pe cale să coboare pe versantul estic.

– Atunci, crezi că au scăpat de pericol?

Cum Paul nu-i răspunse, Odile își întoarse privirea spre creste. Dar după ce li se arătase în toată splendoarea lui, și ca printr-un reflex de cochetărie, Colțul Ursului tocmai se împodobise cu un nor rotunjor, cam neliniștitor.

O rafală de vânt foarte rece fu cât pe-aci s-o răstoarne pe spate, și în timp ce Delandrs pornea din nou la drum, ea abia dacă îi auzi răspunsul, murmurat cu voce slabă:

– Cred mai degrabă că au urcat pe timp de noapte și că sunt la capătul puterilor...!

*

* *

– Îți dai seama, Bastien... Colțul Ursului! Când mă gândesc că o să le pot povesti toate astea celor din vale!

Bastien zâmbi. După o noapte întreagă în care se luptaseră să cucerească vârful, acest incorigibil vorbăreț care era Thomas mai avea încă resurse să poarte o discuție. Se reîntâlniseră abia în urmă cu trei zile, și totuși era ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată...

– În America, tu nu faci alpinism niciodată?

– Ba da, din fericire! Altfel, cred că aș fi înnebunit. Anul trecut am escaladat vârful Capitan, în munții Yosemites. Dar n-am făcut niciodată o premieră!

Gândul că își va vedea numele înscris în ghidurile montane părea să-l umple de bucurie și Bastien profită ca să facă totuși o necesară punere la punct:

– O premieră, da, de acord, dar numai pe o porțiune foarte mică, cel mult vreo cincisprezece metri!

– Și ce dacă! Este un traseu care n-a mai fost deschis niciodată, nu?

Bastien nu-i răspunse și încercă să grăbească pasul. Tocmai trecuseră de punctul cel mai dificil al traseului, ieșirea spre versantul estic după cucerirea vârfului.

Atâta vreme cât au fost nevoiți să se cațere pe un perete neted, se supuseseră instinctului caracteristic oricărui alipinist, dar coborârea cerea acum calități de

bun strateg. Să coboare direct? Era pur și simplu imposibil. Panta era prea abruptă și acoperită cu gheață. Trebuia deci să meargă de-a lungul crestei care cobora lent până la o trecătoare practicabilă.

Dar pe linia crestei, bătută de vânturi, se formase o cornișă de zăpadă pe care intemperiile o sculptaseră sub forma unor petale elegante. A se aventura pe aceste forme înșelătoare suspendate deasupra prăpastiei ar fi însemnat să riște să cedeze sub greutatea lor. Și de aceea Bastien, ca un marinar care manevrează o navă printre recifuri, avusese mereu grijă să păstreze o distanță bună între marginea crestei și prăpastie, o marjă de siguranță de cel puțin cincisprezece metri.

Dar în locul în care se aflau acum, dificultățile cele mai serioase păreau să se fi terminat; versantul le oferea o pantă largă netedă, care părea să ajungă direct la ghețar. După vreo jumătate de oră de mers, vor fi gata să pornească fără nici o grijă spre vale...

Era și timpul; condițiile meteorologice se înrăutățeau. După ce răsăritul fusese atât de liniștit, acum norii se rostogoleau învălmășit pe deasupra capetelor lor. Un vânticel încăpățânat adia peste creastă, spulberând ușor zăpada ca pe o pudră vaporoasă.

Pe de altă parte, bucuria lui Bastien era umbrită de o ușoară îngrijorare când se gândea la primirea care proba-

bil le era rezervată acasă... Grăbit să încheie această aventură, se înfundă până la genunchi în covorul de zăpadă proaspătă. Ajunse la o mică ieșitură în stâncă și constată, spre marea lui dezamăgire, că panta se termina brusc, printr-un adevărat perete de gheață.

Băiatul merse de-a lungul marginii peretelui, căutând un punct mai ușor abordabil. Zăpada, prea proaspătă și afânată, n-ar fi suportat în nici un caz pitoanele, ceea ce făcea ca orice legare în coardă să fie imposibilă.

Se întoarse. Thomas tocmai îl ajunsese din urmă.

– Este vreo problemă?

– Un mic obstacol. Fie îl ocolim prin față, fie coborâm... Ce preferi?

Thomas aruncă o privire spre peretele cenușiu de sub ei.

– Zăpada este prea instabilă. Dacă unul dintre noi ar cădea, celălalt n-ar avea nici o posibilitate să-l țină...

– În cazul acesta, împrumută-mi pioletul tău.

Cu fața la perete, Bastien se ghemui pe marginea crestei, cu pioleții înfipți adânc în zăpadă, apoi se lăsă încetișor să alunece până ce vârfurile bocancilor întâlniră o lespede dură. Când simți că picioarele îi erau în siguranță, scoase pioletul cu mâna stângă și începu să lovească orbește peretele în căutarea unei falii care să-i ofere un sprijin solid. Atârnat doar într-o mână, se lăsă să alunece, milimetru cu milimetru, sondând peretele.

Exact în clipa în care scotea vârful pioletului din gheață, auzi un trosnet sec. Bastien își simți mâna dreaptă aruncată spre spate, crispată pe mânerul pioletului. Punctul de sprijin cedase, și el căzuse în genunchi, cu șapte metri mai jos...

– Bastien!

Vocea lui Thomas ajunse până la el, îndepărtată și ciudat de ireală, în timp ce el începea să alunece pe spate, cu capul înainte, încă buimăcit de căzătură.

Deodată se opri, atât de brusc încât scoase un țipăt. Simțea că genunchiul îi explodase.

– Piciorul meu!

Apoi muntele se acoperi cu un văl negru...

Când își recăpătă cunoștința, constată că era culcat într-o poziție mai normală, cu capul spre vârf. Thomas era aplecat asupra lui și-l freca pe față cu zăpadă. În jurul lui era o liniște totală; simțea cum întreg piciorul îi este cuprins ca de o flacără atroce, atât de dureroasă încât începu să urle. I se făcu greață, icni și închise ochii. Durerea era atât de insuportabilă încât nu-și dorea altceva decât să se cufunde iarăși în inconștiență.

– Bastien, ești teaz? Reacționează cumva, bătrâne...!

Rănitul se mișcă un pic și durerea îi cuprinse din nou tot piciorul. Trebuia să recunoască adevărul: genunchiul lui nu numai că era zdrobit, dar se pare că era făcut

țăndări, complet distrus... Era de ajuns să vezi umflătura ce se zărea la nivelul încheieturii, în ciuda grosimii pantalonului.

– Te rog, Bastien, fă un efort...!

Cererea lui Thomas, atât de îndepărtată, i se părea aproape grotescă și se lăsă să cadă pe spate, cu ochii închiși, gemând de durere. Lacrimile începură să i se rostogolească de sub pleoapele închise strâns.

Thomas se ridică, descumpănit. Avea destulă experiență încât să știe că într-o coardă de doi, o simplă fractură la gleznă putea foarte repede să însemne o tragedie... Dar un genunchi! Nu se punea însă problema să-și abandoneze prietenul. Și totuși... nimeni nu știa unde sunt, nimeni...

Ca pentru a-și bate joc de el, o rafală de viscol îi biciui fața. Vremea părea să se înrăutățească rapid. Zăpada, viscolită de vânt, se transformase în ace fine de gheață care vibrau cu un șuierat ascuțit.

Dacă nu se mișca, organismul său își va pierde puterile... Privi în jos, și se frecă la ochi: două siluete vagi urcau încet în direcția lor... Avea deja halucinații...?

Capitolul 7

– S-a întâmplat de mult?

– Doar de vreo jumătate de oră. L-a durut îngrozitor înainte să leșine!

– Cred și eu.

Cu gesturi de profesionist, Paul mișca membrele rănitului, și un țipăt de durere izbucni de pe buzele lui Bastien.

– Ușurel, băiete, ne ocupăm acum de tine. Dacă poți, spune-mi exact ce simți.

Bastien clipi din ochi, și brusca apariție a doi adulți aplecați asupra lui îi mai dădu puțin curaj.

– Ca un scrâșnet în interiorul genunchiului...

Paul dădu din cap.

– Sunt fragmente de os. Probabil că tibia a intrat în articulația genunchiului. Dacă te duc eu, te simți în stare să coborâm împreună?

Rănitul reuși să schițeze un zâmbet.

– Orice altceva decât să rămân aici. Mi-e atât de frig...

– Este absolut normal, ești în stare de șoc. Dar o să-mi promiți un lucru, Bastien: orice s-ar întâmpla, nu vreau să adormi, ai înțeles?

În clipa în care adolescentul încuviința din cap, câțiva fulgi de zăpadă i se topiră pe buzele deja decolorate de suferință.

– Asta ne mai lipsea, bombăni Paul ridicându-se. Va trebui să batem recordul de viteză. Odile...?

Tânăra se apropie de el, gata să-l ajute. Dar în loc să-i ceară ajutor ca să transporte rănitul, Paul o apucă de braț și o trase mai la o parte. Privirea lui nu era deloc binevoitoare.

– Va trebui să-l duc în spate, ceea ce înseamnă că n-am să pot vedea unde pun picioarele. Thomas va merge în spate ca să-l împiedice pe Bastien să adoarmă. Crezi că vei putea să găsești urmele pe care am venit?

Urmele? Odile privi în direcția dincotro veniseră. Urmele pașilor lor se zăreau ca o linie întreruptă până la ghețar și apoi mai jos, spre refugiu... Dar deja zăpada, vicleană, începea să le acopere. De aici de unde erau, soarele se mai zărea luminând peretele și făcând ca fulgii de nea să pară niște văluri albe, lungi și vaporoase. Odile știa însă că asta nu va dura mult. Un vânt dușmănos începea deja să bată în rafale. Din spatele crestelor, năvăleau nori întunecați, prevestitori de furtună.

Se întoarse spre el și încuviință din cap, timidă ca o adolescentă înaintea primului ei vals. Buzele lui schițară un zâmbet.

– Am toată încrederea în tine, domnișoară Teirraz... Numai că...

În timp ce vorbea, întinse mâinile și începu să-i înnoade strâns sub bărbie șireturile glugii.

– ... numai că va trebui să înveți să te îmbraci, dacă nu vrei să răcești!

O șuviță rătăcită, bătută de vânt, îi biciuia obrazul. Cu un gest pe care mănușa lui groasă îl făcea să fie neîndemânatic, i-o înlătură de pe față.

– Așa e mai bine. Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut, este tot ce-ți cer...

Odile își ținu răsuflarea, emoționată. În privirea lui Paul exista o forță de neînvins, și... încă ceva... ceva ce semăna cu începutul unei complicități... și parcă și o licărire fierbinte care o încălzea, îi dădea impresia că este dorită. Visa oare...?

Clipi des din pleoape, și reveni la realitate. Totul nu durase decât o clipă. Deja el se îndepărtase.

*

* *

Cu infinite precauții, tânărul fu așezat pe umerii lui Paul. Fiecare mișcare îi smulgea un geamăt, și la fiecare tânguire, tulburată, Odile se străduia să nu-și astupe urechile.

Caravana lor se puse încet în mișcare, mitraliată parcă de acele fine de gheață ce zburau prin aer. Prima era Odile, apoi Delandres, încovoiat sub greutatea poverii sale, și în sfârșit Thomas.

Era esențial ca Bastien să rămână treaz; somnul ar fi însemnat hipotermie, încetinirea tuturor funcțiilor vitale, și în scurtă vreme...

Înfășurat în glugă, capul tânărului se bălăbănea peste umărul lui Paul de parcă ar fi fost o păpușă de cârpă. Fața lui, biciuită de viscol, se înroșise toată, și promoroaca îi făcuse sprânenele ca pe acelea ale unui Moș Crăciun...

– Bastien! strigă Thomas, cuprins de spaimă. Mă auzi?

Îi răspunse doar o ușoară mișcare a pleoapelor.

– Nu adormi, Bastien! Nu trebuie să adormi!

Dar prietenul său părea cuprins de o oboseală copleșitoare. „Stare de șoc", gândi Thomas cu un frison de îngrijorare. Cunoștea fenomenul, îl auzise de multe ori pe tatăl său vorbind despre așa ceva. Și acum, în mod ciudat, tocmai când ar fi trebuit să vorbească fără încetare, el, eternul vorbăreț, se simțea neputincios, complet dezarmat, incapabil să-și găsească cuvintele.

– Bastien, ți-am povestit vreodată despre prietena mea?

Din nou un ușor clipit.

– O cheamă Dorothea! E o fată grozavă care urmează aceleași cursuri ca și mine. Este campioană la baschet. Are peste un metru optzeci!

Asta era o minciună. Dar probabil că detaliul fusese bine ales, pentru că ochii lui Bastien se deschiseră larg.

– Un metru optzeci, îți dai seama! Este o fată care ar fi exact genul tău: blondă și romantică. Am nimerit-o? Este genul tău, măcar?

Bastien mișcă buzele, și Thomas, fără să mai țină cont de distanța de siguranță, grăbi pasul și se apropie.

– Este...

Istovit de efortul de a vorbi, chipul lui Bastien devenise vânăt.

– ... este chiar atât de înaltă?

Thomas zâmbi. Imediat, își imagină figura lui Mandy Taylor, a prietenilor lui, și o clipă mai târziu, „creația" lui începea să-și trăiască propria viață, în ritmul imaginației lui debordante.

Important era că Bastien rămăsese cu ochii deschiși...

*

* *

Într-o tăcere absolută, Odile înainta în fruntea caravanei, cu maxilarele încleștate de efort. Se simțea singură, copleșită de povara responsabilității ei.

Să reziste... Doar asta conta. Măcar până la refugiu... Teoretic, era de ajuns să meargă pe vechile lor urme care formau un fel de fir al Ariadnei în viscolul ce-i înconjurase. Singura salvare a lor era asta, să urmeze „firul" pe care ea ar fi vrut să-l ridice de pe pământ, să-l apuce cu amândouă mâinile, să se cramponeze de el ca de o balustradă și să coboare în fugă, să scape de acest vânt năprasnic, de măzărichea asta care-i înțepa fața cu mii de ace...

Dar o pulbere de zăpadă, fină ca nisipul deșertului, zbura în vârtejuri, obligând-o să meargă cu spatele încovoiat, să se deplaseze cu gesturi greoaie ca de scafandru.

Culmea ghinionului, dintr-o dată din plafonul de nori începu să cadă peste ei o ceață înghețată care avea aderența unei cochilii de polei.

– Ce se întâmplă? bombăni Paul când se lovi de ea.

Fără să deschidă gura, Odile îi arătă spre pământ.

Era de un alb imaculat, nici urmă de pași, „firul" fusese șters definitiv.

– Trebuie să continuăm, Odile, mergi drept înainte.

Ea îl privi, și avu un șoc când îi văzu fața înroșită de ger, sprâncenele pline de promoroacă, absolut de nerecunoscut.

– Și Bastien?

– Thomas face tot posibilul să-l țină treaz. Cred că va rezista!

Odile dădu din cap și porni din nou la drum. În spatele ei se întindea coarda, înfășurată în polei și grea ca un cablu de oțel. De câteva minute, nu-și mai simțea extremitățile. Cel mai rău o dureau mâinile. Avea impresia că o menghină uriașă i le zdrobea. Gerul... Mâinile ei erau pe cale să înghețe.

Ca pentru a o sfida, ceața fu brusc sfâșiată și, dintr-o dată, orizontul se îndepărtă la câțiva kilometri. Prin crăpătura aceea de senin, peste ghețarul cenușiu și dincolo de crestele înzăpezite, se zări valea. Chamonix.... Era frumoasă ca un miraj, priveliștea aceasta îndepărtată. Totul dură însă numai o clipă, pentru că spațiul înseninat se închidea deja; cerul se împreuna acum cu muntele.

Să reziste... Nu mai exista nimic decât zăpada pe care-și punea picioarele, legănarea ritmică a corzii înghețate și, în spatele ei, mereu aceeași monotonie cenușie a pământului și cerului; și trebuia să reziste...

Pentru Paul. Trebuia să-i demonstreze că era demnă de stima lui, demnă de mica flacără pe care o zărise în privirea lui. Demnă de dragostea lui...

*

* *

După o vreme ce i se păru o veșnicie, un strigăt o trezi din amorțeală:

– Odile...!

Se întoarse, cu capul între umeri. Situația se înrăutățise și mai mult, și uneori trebuia să-și înfigă adânc pioletul în zăpadă ca să nu fie măturată ca o frunză. Vântul sufla acum cu o putere fantastică; nici nu puteai spune din ce direcție. Parcă din toate părțile deodată. Zăpada se prăvălea în troiene, ca și cum norii se prăbușeau cu totul, nu se mai osteneau să arunce doar fulgi de zăpadă.

Paul puse rănitul jos. În mijlocul acestei vijelii, silueta lui abia se detașa pe fondul vârtejurilor create de vânt. Trupul inert al lui Bastien, acoperit cu un giulgiu alb, nu mai dădea semne de viață.

„Vrea să-l abandoneze...” gândi Odile.

– Ce faci? strigă ea, în pragul unei crize de isterie.

Paul și Thomas, ghemuiți, tocmai păreau că sapă un mormânt. Preț de o clipă, ea rămase cu brațele atârnate, incapabilă să acționeze, crezându-i pe amândoi cuprinși de nebunie.

Apoi înțelese. Se aruncă jos și-și înfundă și ea mâinile în zăpadă, cu energia pe care ți-o dă disperarea.

*

* *

– O să murim?

Bastien, palid și el acum, îi privea pe adulți cu un aer de profundă descurajare.

În loc de răspuns, Paul își deschise rucsacul cu gesturi bine calculate ca să nu deranjeze pe nimeni, și scoase o mică lumânare. Curând, flăcăruia se aprinse timid în întuneric, luminând chipurile chinuite care încetul cu încetul se dezghețau, redevenind umane.

Odile își ațintise privirea pe această flacără tremurătoare care-i amintea de noaptea trecută, petrecută la refugiu. I se părea deja atât de îndepărtată...

Cu ajutorul pioletului, cu mâinile, cu picioarele, săpaseră în zăpadă un fel de grotă cu intrare îngustă, ferită de vânt. Se înghesuiseră cu toții înăuntru, lipiți unul de altul, cu capul aplecat, cu picioarele adunate, cu brațele strânse pe lângă corp. Trei rucsacuri astupaseră intrarea.

– Mănâncă!

Odile se strădui să revină la realitate. Paul îi întindea un baton de ciocolată. Scârbită efectiv, întoarse capul, dar el i-o flutură pur și simplu pe sub nas.

– Nu este o invitație... e un ordin!

Până la urmă se supuse, mai mult din oboseală, neavând putere să-l contrazică, decât de poftă. El stătea lipit de ea, și Odile îi simți prezența ca pe un scut protector. În fața ei, Thomas își înghițea pasta de fructe fără

să scoată o vorbă, doar din când în când îi mai clănțăneau dinții de frig. Piciorul lui Bastien era întins între ei și Odile făcea eforturi disperate să nu privească umflătura oribilă care apăruse sub genunchi. Fractura cu siguranță că nu arăta prea bine...

– Nu, fiule, nimeni n-o să moară. Mâine seară, cel mai târziu, o să fii în patul tău!

Odile tresări. Cum putea să-i spună o asemenea minciună? Dar când întâlni privirea chinuită a lui Bastien, înțelese că trebuia cu orice preț să se întâmple așa.

– Are dreptate, să știi, adăugă atunci și ea. Cu siguranță că nu vor întârzia să ne caute.

– Și o să reîncepi să te cațări din sezonul următor... încheie Paul.

Bastien făcu o grimasă neîncrezătoare.

– Asta m-ar mira. Piciorul meu este distrus.

– Așa crezi, pentru că în acest moment suferi. Dar suferința aceasta este tocmai semnul că organismul tău luptă împotriva durerii. Dacă ai ști câte lovituri și căzături am îndurat eu...! Și vezi, sunt tot aici!

Învinsă de o dorință irezistibilă de a dormi, Odile aținpi încetișor. Capul îi căzu pe umărul vecinului ei, și în timp ce acesta îi ținea lecția de încurajare rănitului, ea îl auzea vorbind de foarte aproape. Avea o voce caldă, potolită, exact ca și cum ar fi purtat o conversație într-un salon, și în mod bizar ea se simți aproape bine. Doar dacă n-ar fi durut-o atât de tare mâinile...

O trezi zgomotul ușor făcut de flacăra lumânării care se stingea în zăpadă. Era întuneric. Afară se întunecase de tot. Vântul continua să bată în rafale. Cei doi băieți dormeau.

– Odile? Nu dormi.

– Mă dor mâinile îngrozitor. Cred că au înghețat.

În întuneric se auzi un clinchet ușor. Paul îi scoase mănușile și-i examină mâinile la lumina brichetei. Erau învinețite, aproape negre, și deja se desprindeau fâșii de piele de pe ele.

– N-am văzut în viața mea așa ceva, se miră el. Te-a văzut recent vreun doctor, urmezi vreun tratament medical?

– Nu, nici gând! Sunt...

– Știu, ești sănătoasă tun, nu-i așa? Mi-ai mai spus asta...

În ciuda durerii cumplite, Odile schiță un zâmbet. Era ciudat că abia acum înțelegea ce vrusese el să spună în ajun, la refugiu. În momentul acesta însă, strâns lipită de bărbatul pe care-l urâse atât, se simțea vie – în sfârșit vie – și o cuprinse o bucurie imensă.

– Când mă gândesc cât te-am detestat... mărturisi ea foarte încet, impresionată ea însăși de amploarea acestei mărturisiri.

Simți cum el îi punea la loc mănușile. Apoi brațul lui Paul îi cuprinse umerii.

– Acum nu mă mai detești?

– Nu...

El oftă adânc.

– Și totuși, Odile, ai avea toate motivele să mă detești... De fapt, asta ai făcut în toți acești ani, nu-i așa? Ura aceasta te face să-ți irosești viața...

Ea își ținu răsuflarea, uimită că fusese descoperită atât de ușor. Dincolo de oboseala care o toropea, o voce interioară îi șoptea să rămână de veghe, atentă la tot ce se întâmplă, și se lupta din toate puterile cu moleșeala care-i submina, insidios, voința. Era atât de bine să se afle lângă acest bărbat, chiar fără să-i vorbească sau s-o privească... Și doar apropierea lui îi era de ajuns ca să se simtă fericită.

– Să știi, Odile, m-am gândit mult la tine în toți acești ani. Mă întrebam ce viață duci, cum ți-ai depășit suferința. Aș fi dorit atât de mult să te întâlnesc, să fiu lângă tine...

Paul tăcu. Simțea și el prezența încrezătoare a Odilei alături de el. Și prezența aceasta era cea mai puternică ispită. Dar oricare ar fi fost prețul pe care va trebui să-l plătească, trebuia să continue să vorbească. Ani de zile, se luptase să-și păstreze secretul... și atunci de ce, astă-seară, simțea nevoia să spună totul?

– ... Aș vrea să-ți spun povestea unei prietenii foarte puternice, foarte profunde dintre două ființe. Dar este o poveste foarte tristă și puțin cam greu de înțeles... Dacă am să ți-o spun, îmi promiți s-o asculți până la capăt, Odile... fără să mă judeci?

Cum ea nu-i răspunse, el reluă:

– Este povestea a doi prieteni care s-au cunoscut la facultatea de medicină. Unul venea de la munte, celălalt de la oraș... Nimic n-ar fi trebuit să-i apropie, în afară doar de pasiunea lor comună pentru munte... o pasiune care i-a îndemnat într-o zi să încerce o „premieră", pe vreme de iarnă... Timp de doi ani, s-au antrenat fără a destăinui nimănui proiectul lor. Era un antrenament dificil, pentru că orășeanul, în ciuda bunăvoinței lui, era evident un alpinist mai slab decât prietenul lui. Dar erau amândoi tineri și plini de entuziasm... Și astfel, când au ajuns până în vârf, li s-a părut, fără să se mire, că este realizarea logică a visului lor...

Un geamăt ușor îl întrerupse din povestit. Bolnavul se tânguia în somn; i se auzeau și dinții clănțănind de frig, de parcă erau castaniete. Afară, viscolul continua să-și arate puterile. Rafalele de vânt treceau ca niște valuri dezlănțuite peste fragilul lor adăpost care-i izola de lume. Dar Paul parcă nu mai auzea nimic din tot ceea ce-l înconjura. Filmul trecutului său îi trecea prin minte cu o claritate tulburătoare. Își continuă așadar povestirea:

– Din păcate, la coborâre, totul ne-a fost potrivnic. Vremea se stricase, se stârnise furtuna, fulgerele ne amenințau. Cristophe era nervos, nu-l mai recunoșteam. El care de obicei nu ezita să-și asume

riscuri inutile, așa, doar pentru frumusețea gestului, se crispase, pierdea un timp prețios pe porțiuni ușor de trecut...

Paul închise ochii și continuă:

– Până la urmă a trebuit să coborâm în rapel, aproape orbește, pentru că se întunecase; Cristophe mă asigura iar eu m-am lăsat să alunec în gol, până la o platformă. Totul mergea bine. Și apoi a izbucnit un tunet, foarte aproape de noi, de ne-a înnebunit. Atunci mi-am desfăcut coarda ca să-i permit lui Cristophe să vină lângă mine...

Paul se întrerupse. Odile respira mai liniștit, într-un ritm regulat, dar el nu observă asta.

– Coarda a urcat, iar eu am început să aștept...

„Ce naiba faci acolo, Cristophe? Grăbește-te, înghețăm aici!..."

– Am așteptat mult timp... ca un imbecil. Parcă aș fi prins rădăcini acolo! Doar tunetul mai răspundea chemărilor mele...

Oftă. Cât timp strigase oare, de pe lespedea pe care aștepta? O veșnicie...

Apoi îl cuprinsese un calm ciudat în timp ce înțelegea adevărul: Cristophe îl lăsase baltă... Într-un anume fel, era aproape caraghios, era ca o glumă proastă și crudă, dar se potrivea cu felul de a fi al prietenului său care adora să „uimească galeria"...

Își aminti de vorbele lui: „Ai să vezi, bătrâne, ce mutre or să facă cei din vale când vor auzi de performanța noastră...!".

Cu un gest reflex, Paul îi mângâie părul Odilei. Revedea în minte foarte clar chipul lui Cristophe, licărirea copilărească jucându-i în ochi, și era pentru prima oară când nu simțea nici o amărăciune.

– Este ciudat, încheie el, dar chiar dacă ar fi supraviețuit, cred că nu i-aș fi reproșat nimic. Cristophe era prietenul meu... Și degeaba m-au tot frecat anchetatorii, n-au aflat nimic de la mine... Cum aș fi putut să-i întinez memoria spunându-le că el m-a părăsit pur și simplu pe munte?

Se aplecă spre fată și-i ridică ușor bărbia.

– Și acum, dragostea mea, știi totul...

Dar Odile dormea un somn adânc și fără vise, precum copiii.

Afară, se părea că viscolul se mai potolise, și Paul își dădu seama că se iveau zorile.

Capitolul 8

„În incinta unei cabane autentic savoiarde, veți putea gusta farmecul rustic al vieții de munte, având în față o panoramă unică în lume. Veți face plimbări, inițieri în alpinism, veți culege flori și fructe de pădure..."

Odile oftă și ridică privirea. Chiar în fața ei, încadrat de doi pini uriași, soarele domina un întreg amfiteatru format din creste și piscuri, mici piramide de stâncă înmănușate în catifea albă. Printre toate acestea, sprijinit cu toată masa lui de neclintit pe cerul azuriu, Mont Blanc-ul se înălța în terase diafane, în unduiri de piatră și platouri înzăpezite, până în vârful al cărui alb orbitor părea să răcorească aerul.

Era o priveliște de vis pentru a te inspira să redactezi un mesaj publicitar, și totuși Odilei îi lipsea inspirația.

Își flutură prin fața ochilor mâinile ca de mumie, într-un gest de neputință.

– Îmi pare rău, domnișoară Thurnbridge, nu-mi vine nimic în minte... Dacă măcar aș putea să scriu chiar eu, dar cu mâinile astea bandajate...!

Emily închise carnețelul și puse stiloul pe noptieră.

– Nu-i nici o grabă. După toate prin câte ai trecut, ai tot dreptul să te odihnești!

În fața acestui reproș voalat, Odile se simți obligată să se justifice:

– Și totuși, dacă nu vom face publicitate, cabana este condamnată să se închidă!

În privirea bătrânei domnișoare licări o scânteie în timp ce se îndrepta spre fereastră. De când Allan Parker plecase, cabana era cufundată într-o liniște odihnitoare, și toată ziua nu auzeai decât cântecul păsărelelor care se lansau în adevărate concursuri de triluri, din ramurile unui molid uriaș din apropiere.

– Au cântat toată noaptea! remarcă ea, îngândurată. Asta înseamnă că s-a cam sfârșit perioada de vreme proastă... Te-au lăsat măcar să dormi?

Făcu o scurtă pauză și se ntoarse. Părul ei părea foarte alb în lumina ferestrei.

– Știi, continuă bătrâna, economiile mele nu reprezintă o avere, dar poate că ți-ar putea fi de folos...

Odile zâmbi. De câteva zile încoace, Emily devenise ceva mai mult decât o simplă clientă. Fusese bucătăreasă, cameristă, telefonistă, îi ținuse locul Odilei

în multe alte privințe, și fără ajutorul acesta substanțial pe care ea i-l dăduse lui Felicien, numai Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de cabană.

– Domnișoară Thurnbridge, nu crezi că și așa ai făcut destule? Mi-ai fost de un imens ajutor.

Odile căscă și se întinse în pat, apoi continuă:

– Este totuși îngrozitor să nu pot face nimic cu degetele astea. Mă simt atât de inutilă... Sper că, împreună cu sora dumitale, nu sunteți prea dezamăgite de vacanța voastră...?

– Dezamăgite...?

Întrebarea Odilei păru s-o amuze pe domnișoara Thurnbridge, și se pregătea să-i răspundă, când o bătaie ușoară în ușă o făcu să se întoarcă. Felicien întredeschise ușa și întrebă:

-– Odile, ești gata pentru micul dejun?

Bătrânul, cu o tavă mare în brațe, intră cu pași greoi și puse povara adusă pe genunchii fetei. Încăperea se umplu de o aromă plăcută de biscuiți proaspeți. Odile privi cu poftă festinul care o aștepta, și teancul de corespondență pus alături.

– Suc de portocale, brioșe calde, cornuri cu unt și cafea cu lapte... Dar, Felicien, vrei să plesnesc?

– Acesta este ordinul doctorului. Se pare că ești prea slabă...

Odile râse ușor în timp ce Felicien îi punea un șervet în jurul gâtului.

– Ești prea drăguț!

– Are dreptate doctorul, încuviință Emily pe un ton grav dintr-o dată. Nu arătai deloc bine când te-a adus Felicien. Omul ăsta a fost formidabil, să știi... Frații tăi au spus că fără el, nu v-ar mai fi găsit niciodată!

– Emily! bombăni bătrânul ghid.

Emily... Așadar, ajunseseră să-și spună pe nume, gândi Odile apucând bolul cu cafea de toarte, ceea ce îi cerea o oarecare abilitate, ținând cont de bandajele ei.

De o săptămână de când stătea în pat, bătrâna domnișoară nu mai contenise să-i povestească împrejurările în care fusese salvată, împrejurări în care Felicien juca rolul principal. Și deodată, în timp ce Emily îi ungea tartinele cu unt și Felicien îi deschidea corespondența, îi sări în ochi faptul că, în absența ei, se petrecuse *ceva.*

În aparență, nimic nu se schimbase.

Dar adevărul era că Felicien părea un cu totul alt om. De la escapada lor, bătrânul era de o discreție exemplară, iar Emily Thurnbridge părea că radiază.

Ca și cum această descoperire ar fi tulburat-o un pic, tânăra femeie puse bolul pe tavă și aruncă o privire peste corespondență.

– Ceva noutăți...?

– Depinde ce înțelegeți prin asta. Sunt mai ales facturi... În timp ce dormeai, a venit Robert și i-am plătit nota. Ah, a mai fost și un telefon de la Bastien. Voia să știe cum te mai simți.

Odile râse ușor.

– Mai degrabă eu l-aș întreba cum se simte!

– Părea foarte bine și nu mai avea stare, parcă era o baterie încărcată. Cei de la spital au spus că genunchiul lui se reface foarte bine. Și el nu se mai gândește acum decât cum să plece mai repede de acolo...

Odile zâmbi. Așa cum îl cunoștea ea pe Bastien, acesta va încerca să profite de starea lui ca să-l facă pe Hubert să-i îndeplinească toate poftele.

– Nici un alt telefon?

– A mai sunat și Francis; a zis că o să revină...

– Da, Francis... Ești sigur că asta este tot?

*

* *

Rămasă singură, Odile puse cu stângăcie tava jos pe parchet și se întinse căscând de plăcere. Dacă ar fi fost rezonabilă, ar fi început să-și citească toată corespondența. Cu atât mai mult cu cât la o primă privire, se putea constata că situația nu era deloc strălucită. Se părea că doar creditorii se gândiseră să se manifeste. Făcu un calcul mental rapid. Cu toată

bunăvoința ei, ar fi un adevărat miracol dacă toate facturile vor putea fi achitate până la sfârșitul lunii...

Dar ce bine era să lenevești în pat toată ziua!...

Păsărelele... „Nu te-au împiedicat să dormi?" își reaminti întrebarea pe care i-o pusese Emily. Dacă ar ști bătrâna domnișoară... *Niciodată* în viața ei nu mai dormise atât de bine. Evident, încă îi mai scăpau câteva lucruri din ceea ce se petrecuse acolo sus... memoria îi revenea încetul cu încetul. Dar important era faptul că, toată săptămâna, nu avusese nici măcar un singur coșmar.

De fapt, nu-i lipsea mare lucru ca să fie fericită. Poate doar un telefon, o scrisoare... Dar nimic... Nu primise nimic. Paul nu dăduse nici un semn de viață.

Privirea îi căzu pe jurnalul ei intim, pus pe noptieră. Cu gesturi neîndemânatice, și-l puse pe genunchi și începu să răsfoiască stângaci acest prieten de zile negre. Toată viața ei era adunată în caietul subțire, până pe șapte aprilie. Trecuseră doar vreo zece zile de la această ultimă dată; și totuși, parcă nu mai era ea acea tânără nefericită care-și încredința suferința și ura ei față de Paul Delandres acestor pagini. Se schimbase.

Odile se cufundase atât de mult în amintirile ei încât abia dacă auzi bătaia ușoară în ușă. Își ridică privirea, gata să înapoieze tava pe care-i fusese adus micul dejun.

Paul se afla însă în prag, ocupând aproape tot spațiul.

Primul lucru pe care ea îl remarcă fu pansamentul de pe frunte până aproape de rădăcina părului, și care-l făcea să fie și mai seducător.

Se priviră fără să spună nimic, o veșnicie. Parcă un magician înlăturase orice decor din jurul lor.

Cum ea continua să tacă, el luă inițiativa și veni spre pat. Dar ajuns la căpătâiul ei, șovăi și se duse să se sprijine de fereastră.

Pentru prima oară, Odile remarcă faptul că ochii lui închiși la culoare erau parcă stropiți cu paiete verzi. Își dădu seama brusc că nu-l privise niciodată cu adevărat. „Dumnezeule, gândi ea speriată. Suntem într-adevăr doi străini!"

Cu brațele încrucișate pe piept, Paul nu-și lua ochii de la ea.

– Ei bine, văd că ai un chef nebun de conversație! Trebuie să rămân, sau preferi să mă vezi plecând? S-ar zice că parcă ai văzut o fantomă...

Ea râse ușor. Și imediat se sparse gheața.

– Nicidecum, dar nu-mi imaginam să te văd vreodată aici...

– De ce? Nu mă potrivesc cu peisajul?...

Aproape că așa era, de fapt, dar ea nu-i spuse. Cabana însemna viața ei de zi cu zi, trecutul ei. Pe când Paul, dimpotrivă...

Acesta zâmbi.

– Ei, Odile, cum te simți?

– Poți să constați singur! zise ea fluturându-și mâinile cu o disperare prefăcută. S-a crezut de cuviință că este bine să mă transforme în mumie, și mă întreb de ce!

– *De ce?*

Chipul lui deveni grav, și preț de o clipă, ea nu-l mai recunoscu.

– Erai complet înghețată, iată de ce! Această mică escapadă ar fi putut să te coste viața!

Părea atât de furios încât Odile nu mai spuse nimic. Privirea lui Paul căzu pe caietul îmbrăcat în piele de pe genunchii ei.

– Ce este acesta?

– Ăsta? Nimic. Nimic important...

Ea se pregătea să-l facă să dispară, dar el i-o luă înainte. Se înfioră ușor când văzu mâinile acelea puternice umblând cu coperta fragilă, și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar deschide jurnalul chiar la pagina la care ea scrisese despre scandalul de la Grand Hotel.

Dar oaspetele ei nu mai acordă nici o atenție jurnalului ei intim. Scoase din buzunar un mic borcănel care, o dată deschis, răspândi în încăpere o aromă plăcută de camfor.

– Ce-i ăsta?

– Alifie de tigru. Mi-a dat-o un prieten...

– Indian, pakistanez, sikh...? murmură Odile, malițioasă.

El se așeză încetișor pe marginea patului și-i luă mâna. Înainte ca ea să aibă timp să-și dea seama ce face, Paul începuse să-i desfacă bandajul de la mâna dreaptă.

– Ce faci...? Cei de la spital mi-au zis să nu mă ating de bandaje!

– Doctorii nu știu nimic, sunt cel mai în măsură să-ți spun. Și acum, lasă-mă să lucrez și nu mai spune nimic.

Foarte încet, prin mici aplicații succesive, el începu să întindă alifia pe mâna ei umflată. Balsamul era răcoros. Și masajul, o adevărată mângâiere.

Instinctiv, Odile închise ochii. Își aminti de starea mâinilor ei pe când se aflau în micul lor adăpost. Erau carne vie... nu mai avea chef să revadă acel spectacol îngrozitor. Dar senzația pe care o avea acum îi spunea că cicatrizarea era pe calea cea bună.

Și cuvintele lui Paul rostite în cămăruța ei liniștită erau și ele încurajatoare.

– Erai într-un asemenea hal de slăbiciune, Odile, murmura el pe un ton încă îngrijorat. Într-un asemenea hal... Și starea asta a ta nu este de azi-de ieri!

Păstrându-și cu încăpățânare ochii închiși, Odile se lăsă în voia senzației de plăcere, absolut nouă pentru ea. Așa, cu ochii închiși, putea să-și imagineze că încă se mai află acolo sus, suspendată între cer și pământ, într-o altă lume.

Concentrat asupra sarcinii lui, Paul îi pusese la loc bandajul și acum se ocupa de cealaltă mână. Rămase tăcut o clipă, și când reîncepu să vorbească, vocea îi vibra de o emoție greu stăpânită.

– Când te-au scos din groapa aia, starea ta era aproape mai alarmantă ca a lui Bastien. Atunci mi-am dat seama că suferi de o decalcifiere generalizată. Diagnosticul meu a fot confirmat de ceilalți doctori... Va trebui să te odihnești, Odile... Să te alimentezi corect.

Făcu o pauză și tânăra femeie simți că el tocmai îi bandajează mâna.

– În timp ce te coborau în vale, mi-am făcut neîncetat reproșuri.

– Nu aveai de unde să știi...

– Un doctor *trebuie* să știe. Și sper să fiu mai mult decât atât pentru tine...

Vocea era atât de insistentă încât Odile deschise ochii. Privirea lui Paul devenise aproape înspăimântător de serioasă. Îi cuprinse încheieturile mâinilor și apoi respiră adânc.

– Odile, vreau ca totul să fie limpede între noi. Spune-mi exact, ce-ți mai amintești...?

El se întrerupse, cu o expresie atât de gravă pe față încât Odile se simți indimidată.

Își plecă privirea spre mâinile de nerecunoscut sub bandajele groase. Ce aștepta de la ea? Ce trebuia să-și amintească?

– Îmi amintesc...

Dar cuvintele nu-i veneau. Tăcerea din jurul lor parcă se aprofundase. Parcă și păsărelele din copaci tăcuseră.

Atunci, foarte încet, ea își înnodă brațele pe după gâtul lui și-i oferi buzele.

– Paul...

Acesta, ca și cum era peste puterile lui să-i reziste, o strânse atât de tare la piept încât ea fu cât pe ce să țipe.

Apoi, fără să-i dea drumul, o întinse ușurel pe cearșaf și-și strecură mâna pe sub cuvertură. Cu ochii larg deschiși, concentrată asupra plăcerii, Odile se lăsă în voia lui, captivată de privirea lui intensă care n-o părăsea, urmărindu-i reacția. Și în timp ce mâna lui caldă și un pic aspră rătăcea peste pielea ei, Odile înțelese că i se va abandona. Buzele li se contopiră, trupurile lor înfierbântate alungau până și amintirea urii care-i despărțise atâta vreme. Odile se lăsase în voia lui Paul, așteptându-i mângâierile, arcuindu-se plină de pasiune sub mâinile lui calde.

– Paul... repetă ea, înăbușindu-și un oftat.

După clinchetul ușor al clanței, își dădu seama că era pe cale să comită o enormă prostie. Cora Thurnbridge tocmai apăruse, ascunsă pe jumătate în spatele unui imens buchet de narcise.

– Sunt primele din acest sezon... domnișoară Teirraz, trâmbiță ea intrând în încăpere cu un pas marțial. Oh, Doamne...!

*
* *

În seara aceea, la Grand Hotel se întorcea un alt om. Paul Delandres își simțea inima ușoară și probabil că asta se vedea, pentru că prietenul lui, Sinclair, remarcă imediat, la bar unde se întâlniseră:

– Ei bine, bătrâne, nici nu te mai întreb dacă ai avut o zi bună. Tot la fel arătai și când ai cucerit vârful Sinla Grande...

Paul zâmbi.

– Este ceva cam asemănător, într-adevăr...

Chiar și cel mai bun prieten al lui credea că toate hotărârile lui erau subordonate bunăvoinței Jessicăi! Asta nu făcea decât să-l încurajeze în dorința lui de a-și schimba viața.

Ca și cum și-ar fi dat seama că fusese cam nedelicat, Sinclair se întoarse spre bar și-l chemă pe barman pocnind din degete.

– Ei bine, ca să-ți arăt că nu sunt supărat pe tine că vrei să ne lași baltă, vom sărbători împreună decizia ta. Eu mai iau un whisky. Tu ce dorești...?

Barmanul tocmai le adusese în față două pahare cu whisky, când Paul simți că-l bate cineva pe umăr.

– Ah, dragă domnule, ce bucurie! Tocmai vă căutam...

Paul se întoarse brusc. Era tot pisălogul ăsta de Francis Balmat, în costumul lui la patru ace.

– Așadar, vă mențineți hotărârea de a ne părăsi?

Directorul hotelului se prefăcea că regretă acest lucru, într-un mod atât de comic încât cei doi bărbați din fața lui aproape că izbucniră într-un hohot de râs.

– Mâine trebuie să prezentăm filmul la Paris, îi răspunse Sinclair.

– Ce păcat...! Sper că ați petrecut un sejur plăcut printre noi, în ciuda micului... „accident". Am aflat de la fiul dumneavoastră, domnule Delandres... Apropo, cum se mai simte?

Paul oftă, trezit dintr-o dată. Așadar, toată lumea *știa!* Și presa, firește... Cei de la televiziune îl surprinseseră ieri pe treptele spitalului și n-avusese încotro, trebuise să „joace" în mica lor mascaradă.

Nu era prea greu de aflat cine îi chemase. Problema, cu Jessica, era că ea nu rezista niciodată tentației de a-și face publicitate gratuită.

– Thomas se simte foarte bine, mulțumesc.

Omulețul din fața lor se umflă în pene, cu un aer important.

– Dar vă fac să vă pierdeți timpul, iertați-mă. De fapt, domnule Delandres, voiam să vorbesc cu dumneavoastră în particular... Se poate?

Delandres schimbă o privire perplexă cu Sinclair. Ce avea el de vorbit cu acest om?

– Dacă țineți neapărat...

Și se lăsă să alunece de pe taburet.

– Este în legătură cu Odile... începu celălalt.

Capitolul 9

Fu primul lucru pe care Bastien îl remarcă atunci când sora lui intră în rezerva de la spital. Ea, care de ani de zile purta numai blugi, își pusese o rochiță simplă, foarte cuminte, de primăvară, iar părul îi cădea liber pe umeri. Lucru și mai surprinzător, obrajii îi erau mai colorați, chiar ușor bronzați, ceea ce-i dădea o înfățișare de turistă.

Adevărul era că, de ani de zile, Odile nu i se mai păruse atât de frumoasă, și consideră că merita pe deplin fluieratul admirativ cu care o întâmpină.

– Ei bine, zise ea sărutându-l pe obraji, ciudate maniere ai mai căpătat în spital! Doctorii sunt cumva cei de la care iei astfel de exemple?

Odile se retrase apoi cu un pas, învârtindu-se ca o balerină. Bastien zâmbi ironic.

– Evident, cu „mănușile" acelea, nu prea se potrivește...

Odile își confecționase din pânză un fel de mănuși cu un deget ca să se poată servi mai bine de mâini.

– Oricum, este mai bine decât cu afuristele alea de pansamente; se pare că trebuie să le mai port vreo săptămână.

– Și ți-au dat voie deja să cobori din pat?

– L-am păcălit pe Felicien. Sper să nu se supere pe mine, dar nu mai aveam răbdare. Am hoinărit prin magazine înainte să vin să te văd; am privit oamenii mergând pe stradă, mi-am oferit chiar și o înghețată pe terasa unei cafenele...

În timp ce fata își trăgea un scaun și se așeza la căpătâiul lui, Bastien deveni dintr-o dată foarte grav.

– Știi, Odile, trebuie să-mi cer scuze. Nu mi-am dat seama în ce aventură ne băgăm... Cred că am vrut să-i arăt o dată pentru totdeauna lui Hubert că...

Odile îi mângâie mâna, cu un gest liniștitor.

– Ai făcut dovada că poți, nu? Ai fost foarte curajos...

– Dar am fi putut să pierim cu toții. Ce m-a mai săpunit Hubert!

Odile zâmbi.

– Ce ai fi zis despre el dacă n-ar fi făcut-o? Ne-a fost tuturor foarte frică, să știi!

Adolescentul făcu o mutră spășită.

– După toate prin câte v-am făcut să treceți, cred că sunt condamnat să-mi urmez în continuare liceul până la bac...!

Perspectiva aceasta părea să-l supere atât de mult, încât Odile începu să râdă.

– După cum o spui, s-ar crede că ești supus la cele mai cumplite chinuri!

– Știu și eu... A venit și Delandres să mă vadă. Am discutat mult amândoi... Și apoi, Thomas a venit să-mi spună că ar vrea să se specializeze în informatică... Se pare că au școli bune acolo...

Ceea ce Bastien se ferea cu grijă să adauge era faptul că în America exista și sublima Mandy Taylor...

– A venit să te vadă?

Bastien ridică privirea.

– Cine? Delandres...? De mai multe ori. Ieri, s-a întâlnit chiar și cu Lionel și Hubert.

– Și cum au decurs lucrurile?

– Foarte bine. Chiar am crezut la un moment dat că Lionel o să-i ceară un autograf... Să știi că este un tip al naibii de isteț! Dacă n-ar fi fost el acolo... Hubert mi-a spus că, tot timpul cât tu ai fost inconștientă, a stat la căpătâiul tău.

Pe buzele surorii lui apăru un zâmbet discret, făcând-o să pară și mai frumoasă.

– Păcat că a plecat...

Zâmbetul Odilei încremeni pe buze.

– *A plecat...?*

– A venit ieri să-l ia pe Thomas din spital.

– Ești sigur?

În mod reflex, ea înregistra tot ce părea că nu se potrivește cu acest decor de spital îngrozitor de impersonal: sticla începută de apă minerală pusă pe noptieră, alături de medicamente; o plantă într-un ghiveci – cadou de la frații ei – care era pe cale să moară într-un colț, victimă a căldurii.

A plecat? Era de neconceput pentru ea!

Dintr-o dată, își dădu seama că-și organizase întreaga zi numai cu gândul că-l va întâlni pe Paul. Rochia cea frumoasă, hoinăreala de după-amiază pe bulevard... totul numai ca să mai treacă timpul. În mod confuz, și chiar dacă nu-și promiseseră nimic, ea crezuse că...

– Cum poți fi atât de sigur? repetă ea, în pragul unei crize de isterie.

– Păi, ce mai, au venit azi-dimineață să-și ia la revedere! Și apoi, de altfel, scrie și aici...

Odile citi cu febrilitate articolul pe care i-l întinse Bastien. În ziar, Paul dădea o versiune foarte prescurtată a aventurii lor, fără să pomenească niciodată despre ea, și când fusese întrebat despre proiectele lui, declarase că este așteptat la Paris pentru o conferință de presă la sala Gaveau. Apoi se va duce direct la New York pentru a pregăti faimoasa expediție în Himalaya, despre care se vorbise deja atât de mult. O fotografie destul de neclară îl reprezenta pe treptele spitalului, la fel de radios ca întotdeauna, la brat cu soția lui. Păreau perechea ideală...

– Nu-i adevărat, zise ea. Cum poți să crezi măcar o secundă în ceea ce povestesc ziarele?

Dar, pe măsură ce se apropia de ușă, o cuprindea disperarea. O voce strigă în urma ei, dar ea nu mai auzea nimic:

– Odile, unde te duci... Odile?

*

* *

Holul hotelului era înțesat de lume, un autocar tocmai își golise încărcătura de turiști japonezi care așteptau să li se dea cheile de la camere, și Odile trebui să aștepte și ea ca să ajungă la recepție. Când reuși în sfârșit, fu aproape și mai rău; cel din spatele recepției nu înțelegea un cuvânt din spusele ei. Încercând să domine hărmălaia mulțimii, ea ridică tonul:

– Vă repet că aș vrea să vorbesc cu domnul Delandres! Ați putea să-l anunțați că sunt aici?

– Iar eu vă repet că nu se poate, domnișoară! Domnul Delandres a eliberat apartamentul azi-dimineață.

Omul făcu o pauză și mai verifică o dată registrul.

– Domnul și doamna Delandres au plecat împreună cu băiatul lor, cu un avion particular.

Ridică apoi capul cu un zâmbet profesional pe buze.

– De altfel, uitați-l pe director; dumnealui poate să vă confirme...

Odile se răsuci brusc. Ocolind un grup de turiști, Francis apăruse cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele lui scurte.

– Odile! Mă gândeam și eu să-ți fac o vizită diseară! Te-am sunat azi-dimineață, dar încă mai dormeai...

Îi arătă cu degetul grupul de turiști care staționa în hol, înconjurat de bagaje. Francis era în culmea bucuriei.

– După cum poți să constați, avem tot hotelul ocupat. Sezonul se anunță foarte bun!

Odile simți că ajunsese la capătul răbdării. Cum ea continua să tacă, Francis întoarse capul mirat și chipul răvășit al tinerei femei îl făcu să exclame, surprins:

– Dar tu plângi! Ce s-a întâmplat?

O conduse în biroul lui și închise ușa. Odile se lăsase să cadă într-un fotoliu și-și ștergea obrajii de lacrimi cu o stângăcie care lui i se păru mișcătoare. Mănușile acelea cu un deget o făceau să pară deosebit de vulnerabilă, și imediat în Francis se trezi instinctul protector.

– Ai febră, nu-i așa? Ești foarte palidă. Credeam că trebuia să mai stai în pat până spre sfârșitul săptămânii... am să-ți dau un pahar cu apă.

Ea suspină.

– Nu-i nevoie, Francis, pur și simplu am avut o scurtă amețeală.

– Adevărat? zise el așezându-se pe marginea biroului. Dacă vrei să rămâi aici să te odihnești... Ți-aș fi oferit cu plăcere o cameră până îți reveneai, dar hotelul este ticsit...

Îi întinse batista lui fără să-și ia ochii de la ea. Stânjenită, Odile întoarse capul, și începu să privească prin încăpere, o încăpere atât de tristă cu tapetul vișiniu pe pereți și cu fotoliile mari, atât de pretențioase. Ochii îi căzură pe ziarul din ziua aceea, abandonat pe o măsuță joasă. Francis îi urmări privirea.

– ...Trebuie să recunosc că prezența lui Delandres la noi ne-a făcut o publicitate grozavă. Și fără ajutorul lui, nu știu în ce stare ai fi fost tu... În sfârșit, liniștește-te, i-am mulțumit în numele nostru, al amândurora.

– Ce-ai făcut?

Conștient că în sfârșit îi trezise curiozitatea, Francis luă un aer important.

– Eu știu cât de mult îl detești. Așa că m-am mărginit să-i mulțumesc cu toată sobrietatea; mă cunoști doar... Cred totuși că n-o să avem încotro și va trebui să-i trimitem o invitație...

– O invitație? O invitație la ce?

Odile părea atât de dezorientată încât Francis se simți îndemnat să continue:

– La nunta noastră! Eu cred că a sosit momentul, nu...? Îți dai seama prin ce am trecut eu tot timpul acela în care te-am crezut pierdută, acolo sus..?

Se apropie de ea și puse un genunchi în pământ.

– Tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, draga mea! Am putea face multe lucruri împreună...

„Căsătoria, o familie cu o droaie de copii... Nu ești prea original, bietul meu Francis!" gândi Odile.

– Pentru început, am face o scurtă călătorie ca doi îndrăgostiți, ca să-ți revii din emoțiile prin care ai trecut... Și apoi, ne vom ocupa de cabană. Am comandat deja unui arhitect să deseneze planurile piscinei, ca să-ți spui și tu părerea. Și apoi m-am gândit și la niște bungalouri în pădurice... Ce zici?

Cu privirea ațintită pe mocheta vișinie, Odile nu se gândea la nimic. Deocamdată, nu avea nici un chef să reacționeze la propunerile lui Francis.

Rămase multă vreme tăcută în fotoliul ei, și când în sfârșit vorbi, hotărârea ei era luată. Francis, încă în genunchi în fața ei, o privea cu adorație.

– Francis, tu chiar vrei să-mi faci o plăcere?

– Tot ce vrei tu, Odile...

*

* *

– Ești gata?

Privind prin ușa întredeschisă, Paul constată că Jessica, așezată în fața oglinzii, tocmai își desena cu creionul conturul buzelor.

– Încă nu. Cum este vremea? întrebă ea, privind prin oglindă imaginea soțului ei.

Paul se duse la fereastră și trase perdeaua. O ploaie fină cădea pe asfaltul parizian și Place de la Concorde strălucea ca o monedă de argint. Ceva mai departe însă, soarele răzbătea printre doi nori vineții – semn că vremea bună nu era departe.

– Ca și ieri. Schimbătoare...

– Ah, vremea asta de la Paris! N-am să mă obișnuiesc cu ea niciodată...

Paul se întoarse, cu brațele încrucișate pe piept.

– Liniștește-te, mâine vei fi la New York.

– Să știi că nici asta nu mă încântă prea mult! Acolo simți că te sufoci...

– Îți admir buna dispoziție...

Fără să-i răspundă, Jessica puse jos creionul de buze și aprecie rezultatul. Apoi, cu ajutorul unei mici pensule începu să-și fardeze buzele, străduindu-se să nu depășească conturul tras cu creionul. Era o sarcină delicată, care cerea multă experiență, pentru ca efectul să pară în același timp sofisticat și natural, și până ce nu termină toată operațiunea, nu mai scoase o vorbă.

După ce termină se ridică și așteptă complimentul.

– Am și eu motivele mele să fiu așa, nu...? Îți amintești primul an pe care l-am petrecut împreună? Locuiai într-un mic apartament de două camere la Grenoble, și asta mi se părea grozav de exotic!

– „Exotic” nu este tocmai termenul potrivit, remarcă Paul zâmbind.

Își privi atent soția. Aceasta era produsul tipic al „înaltei societăți” din Boston, cu veșnicul ei bronz impecabil și cu părul lung și neted lăsat pe spate. Era o culme a rafinamentului.

– Cel puțin, atunci eram fericiți... încheie ea netezindu-și o cută a rochiei.

– Foarte fericiți, Jessica.

– Și acum, ar fi timpul să plecăm. Ne așteaptă șoferul... și conferința începe peste zece minute!

Părea însă îngrijorată, și o dată ajunsă în taxiul care-i ducea la sala Gaveau, nu se putu abține să nu-l ia pe soțul ei de braț.

– Nu ești supărat pe mine, nu-i așa, pentru adineauri? Acum, s-a sfârșit...

– Cum aș putea să mă supăr pe tine...?

Liniștită, ea întoarse capul. Parisul se desfășura prin spatele geamurilor fumurii ale mașinii. Prin crăpătura unui nor, soarele apăru pentru scurtă vreme, pentru a dispărea imediat.

Sinclair îi aștepta la intrarea artiștilor.

– Ah, iată-vă, în sfârșit! Mi-ați tras o spaimă! Conferința tocmai a început.

– Sala este plină? întrebă Jessica, cu o îngrijorare profesională.

– Este ticsită! Vă așteptam doar pe voi...

*
* *

– Am ajuns, domniță. Exact în fața intrării, așa cum am promis...

Odile deschise fermoarul poșetei cu dinții, dar perspectiva de a face același lucru cu portofelul o făcu să abandoneze ideea și-i întinse geanta șoferului.

– Poftim. Servește-te...

Bărbatul îi privi cu îndoială mâinile bandajate.

– Ei bine, ce să zic, nu cred că este prea ușor să vă descurcați cu chestiile alea... Ce ați pățit, v-ați tăiat?

Ea ridică din umeri fără să-i răspundă, nerăbdătoare, iar șoferul își luă banii. În fața ei, de pe un afiș imens, Paul îi zâmbea nonșalant.

Era atât de furioasă încât abia dacă observă că șoferul venise să-i deschidă politicos portiera și să-i dea poșeta. Începu să alerge spre intrarea sălii Gaveau, urmărită de o rafală de ploaie.

Șoferul privi silueta ei firavă îndepărtându-se fără să țină cont de băltoacele formate pe trotuar.

„Frumoasă fată, pe cuvânt... dacă n-ar purta mănușile alea caraghioase!" gândi șoferul. Hotărât lucru, Parisul era plin de excentricități!

*
* *

Așezat în primul rând, Paul retrăia cu emoție ultimele momente ale escaladei sale, cucerirea vârfului într-o dimineață însorită. Deasupra lui, un elicopter se învârtea în cercuri din ce în ce mai strânse, ca pentru a prinde cât mai bine pe peliculă lacrimile de bucurie care i se rostogoliseră pe obraji. Pe vremea aceea, era un alt om.

– Așadar, asta nu ți-a fost de ajuns, Paul? îi șopti o voce la ureche.

El întoarse capul. În semiîntunericul din sală, Jessica îi zâmbea.

Abia atunci auzi în spatele lui ropotul de aplauze. În același timp, se aprinse și lumina.

Jessica îl lovi ușor cu cotul.

– Haide, du-te, pe tine te vor...

Ca un automat, se duse pe scena luminată puternic să se prezinte, și așteptă tăcut până ce aplauzele se revărsară asupra lui în valuri succesive.

Succesul... Erau ani de zile de când prinsese gustul lui, ca pe al unui drog.

Încetul cu încetul, aplauzele se potoliră și se făcu liniște. Atunci, Paul se aplecă spre microfon.

– Se spune că publicul parizian este blazat... începu el. Am plăcerea și onoarea să constat astăzi că nu este deloc adevărat. Astfel că aș vrea să vă mulțumesc pentru primirea călduroasă pe care ați făcut-o acestui film, ultimul dintr-o serie... Și aș dori

să le aduc astăzi un omagiu deosebit unei producătoare și unui realizator cărora le datorez întreaga mea carieră...

*
* *

– Nu-i nevoie să împingeți... eram aici înaintea dumneavoastră!

– Când vrei să stai în primele rânduri, trebuie să ajungi la timp!

Toate aceste reproșuri îi erau adresate Odilei care, cu spatele încovoiat, se strecură totuși până în primele rânduri. Tremura din cap până-n picioare, dar nu de frig, în ciuda rochiei udate de ploaie. Tremura de furie, o furie atât de violentă încât avea impresia că toată lumea își dădea seama de asta; și când se prezentase la ghișeu să-și ia bilet, fusese mirată că i se refuza intrarea.

– Filmul tocmai s-a terminat, îi spusese cu amabilitate plasatoarea.

– Nu face nimic. Am venit pentru dezbaterea ce urmează.

Femeia îi zâmbi complice și-i dădu un bilet de intrare.

– Vă înțeleg. Și mie mi-ar fi plăcut... Ați văzut la televizor emisiunea care i-a fost consacrată...?

Pe scenă, Paul răspundea întrebărilor cu o precizie și o dezinvoltură care o rănire mai mult decât orice. Și a-l vedea atât de departe de ea, în lumina strălucitoare a reflectoarelor, iar ea stând deoparte, în umbră, i se părea că este o prefigurare a vieții ei viitoare.

Dumnezeule, cum o să poată trăi fără el?

Și atunci își dădu seama că și chiar dacă microfonul ar ajunge până la ea, n-ar avea curajul să-i vorbească; și dacă nu s-ar fi gândit la mulțimea din spate pe care ar fi trebuit s-o străbată iarăși ca să iasă, cu siguranță că ar fi plecat imediat.

„Zău că n-ai nici un pic de curaj, fetițo!" își zise.

– Domnule Delandres, interveni reprezentantul unei reviste de specialitate, ce se mai aude cu expediția din Himalaya despre care s-a vorbit atât?

Paul întâlni privirea ironică a Jessicăi. Cu bărbia în mâini, stând picior peste picior, ea îl observa cu un fel de atenție zeflemitoare, ca și cum ar fi așteptat să vadă cum va reuși el să iasă din această încurcătură.

– Nu va mai fi nici o expediție, răspunse Paul calm...

Îl zări cu coada ochiului pe Sinclair tresărind pe scaunul lui, în timp ce Jessica îi șoptea ceva la ureche.

Jurnalistul păru descumpănit.

– Totuși, în urmă cu doar câteva zile...

– În urmă cu doar câteva zile, expediția aceasta era încă în proiect. Știți bine că lucrez la ea de mai multe luni...

– Tocmai de aceea, nu înțeleg...!

Paul își înalță capul și-și plimbă privirea pe deasupra asistenței. Printre toate aceste chipuri, pe unele din primele rânduri le vedea clar, le cunoștea, mulți ziariști îi deveniseră în timp chiar prieteni; alții rămăseseră cufundați pentru totdeauna în anonimat.

– Cum v-aș putea explica o asemenea hotărâre? începu el. Știți, la începutul carierei mele, credeam în ceea ce făceam. Iubeam muntele, și aveam norocul să reușesc în toate încercările mele...

Se întrerupse, pândind un semn de aprobare în liniștea ce-l înconjura. Dar chipurile din fața lui nu exprimau decât o curiozitate critică.

– Succesul a făcut din mine un fel de aventurier profesionist. Trebuia să fiu mereu și mai puternic, și mai spectaculos, pentru a vă ține cu sufletul la gură... pe voi, publicul!

Își coborî tonul și continuă:

– Și apoi, o dată cu trecerea anilor, mi-am dat seama încetul cu încetul că ceea ce făceam eu își pierduse sensul. Mă cățăram pe munte pentru succes și nu pentru plăcerea mea, așa cum o făcusem la începuturi...

Oftă adânc. În public, emoția era acum extremă.

– Așa că, am hotărât pur și simplu să mă opresc...

– Definitiv? se auzi o voce din mulțime.

– Atâta timp cât va fi neovie ca să reînvăț să trăiesc...

– Putem să știm ce anume a provocat această schimbare spectaculoasă? lansă o voce, un pic ironică.

Tocmai în momentul acela, privirea lui Delandres fu atrasă de o mișcare din fundul sălii, și se întrebă dacă nu cumva visa...

*
* *

Odile se plimba în sus și-n jos pe trotuarul din fața sălii. Dezamăgirea, ca o otravă, îi tulbura privirea în timp ce aștepta să prindă un taxi. Două mașini îi trecuseră deja pe sub nas, luate cu asalt de către trecătorii atât de grăbiți încât uitau și de minima politețe.

Dar asta nu avea nici o importanță. Putea de acum să aștepte în ploaie oricât, nu mai avea nevoie să se grăbească. După tot ceea ce auzise, ar fi putut de altfel foarte bine să rămână acasă!

Așadar, Paul abandona competiția sportivă pentru a se consacra familiei lui. Într-un fel, era chiar nostim... Când se gândea că ea chiar îl crezuse, atunci când venise s-o vadă!

Un taxi îi trecu tocmai atunci prin față, și ea îl strigă. Dar când ajunse lângă portieră, o mână de oțel o apucă de braț.

Ea se răsuci brusc, ferm hotărâtă să-l trimită la plimbare pe necunoscutul care nu avea răbdare să-și aștepte rândul la taxi.

– Paul!

– Ia te uită, ai fi putut să mă anunți și pe mine că ai început să ieși din casă!

Doar orgoliul o mai ajuta să se țină pe picioare, și-i dădu puterea să-i întoarcă spatele.

– Nu-ți face griji pentru mine, zise ea pe un ton sec, diseară voi fi din nou acasă!

Dar în clipa în care Odile vru să intre în mașină, Paul o trase înapoi cu brutalitate, și ea se trezi lipită de pieptul lui lat în vreme ce două brațe puternice o strângeau s-o sufoce.

– Hei! bombăni taximetristul prin geamul deschis. Vă hotărâți o dată ce faceți, sau nu?

Dar Odile nu mai auzea nimic. Paul îi înăbușea protestele cu un sărut profund și blând în același timp. Simți că n-o mai țin picioarele și un fior cald îi străbătea întreg corpul. Își dădu seama că ploaia se oprise.

În jurul lor, trecătorii își închideau umbrelele.

– Nu înțeleg... zise ea dintr-o suflare.

Paul o învăluia într-o privire în care severitatea era amestecată cu ironia.

– Ce vrei să înțelegi? N-am fost destul de limpede adineauri? Din moment ce tot erai acolo, ai fi putut măcar să mă asculți ce spun!

– Dar am ascultat!

Impresia aceasta, de a pluti în plină confuzie, era îngrozitoare și delicioasă în același timp.

– Ai plecat atât de brusc, zise ea, și apoi Francis mi-a povestit...

– ... Mica noastră discuție ridicolă? Adică, te-ai gândit că eu l-am crezut când pretindea că-i aparții...?

Îi mângâie părul cu o trandrețe pe care ea nu i-o cunoscuse niciodată.

– Nu, Odile, nu l-am crezut. Dacă am plecat, am făcut-o pentru că eu îmi țin întotdeauna angajamentele, și pentru că această proiecție a filmului aici era unul dintre ele. Și apoi, pentru că trebuia totuși să vorbesc și cu Jessica, nu crezi?

– I-ai spus că...

– I-am spus *adevărul,* pur și simplu... Ce i-aș fi putut spune altceva? Jessica nu este proastă, și cu atât mai puțin meschină. La început a suferit un pic, dar apoi mi s-a părut că, după toți acești ani, abia așteaptă și ea să fie liberă...

Se întrerupse, și când vorbi din nou, vocea îi era atât de înceată încât Odile abia auzi:

– Tu ești viața mea, Odile...

Se ghemui la pieptul lui, se cufundă în adăpostul cald al brațelor lui. Trecutul fusese lăsat în urmă, și ea se simțea pregătită pentru fericire.

Epilog

„... și l-am întrebat pe Hubert dacă în curând voi avea dreptul să plec în Statele Unite, în vacanța viitoare, de exemplu. Deocamdată nu mi-a răspuns, dar eu cred că dacă insist un pic și rezultatele mele școlare sunt bune... Pe scurt, am ceva speranțe! Felicien îmi spune să-ți scriu ca să nu-ți faci griji. Englezoaicele astea simpatice, care au prins rădăcini aici, se ciondănesc ele toată ziua, dar în orice caz par să țină bine frâiele cabanei și, ține-te bine, rezervările sunt complete până anul viitor! Îți trimit aici alăturat fotocopia afișului publicitar pe care l-au dat la ziar.

Te îmbrățișez cu drag,

Bastien”

*

* *

Odile ridică privirea, ușor nedumerită. Drept în fața ei, plaja cobora în pantă lină până la malul unei ape transparente a cărei nuanță turcoaz părea stropită cu paiete de soare.

Își puse mâna streașină la ochi și putu să zărească silueta soțului ei; scufundările lui ridicau jerbe de stropi argintii pe fondul cerului albastru.

Citea pentru a doua oară scrisoarea, când Paul se apropie cu pași mari.

Așezat lângă ea, pe prosopul de baie, începuse să-și fricționeze capul.

– Tu o cunoști pe o oarecare Mandy Taylor? îl întrebă Odile.

Paul se gândi.

– Mandy Taylor... Nu, ar trebui s-o cunosc?

– Este foarte ciudat. De la accidentul acela, Bastien nu mai contenește să-mi povestească despre fata asta. Mă întreb dacă...

Își alungă cu un gest gândul, și puse scrisoarea pe nisip.

Întins sprijinit într-un cot, Paul o privea atent.

– Vești bune?

– Este incredibil; după spusele lui Bastien, cabana este plină până anul viitor. N-aș fi crezut niciodată că se pot descurca atât de bine!

Un pic intimidată, ca de fiecare dată când Paul o privea astfel, ea se întoarse cu fața în jos, își cufundă mâinile în nisip și se amuză privindu-l cum i se scurge printre degete.

– Până la urmă, am avut dreptate să am încredere în Emily. Tot nu pot să-mi dau seama cum reușesc cei trei să se înțeleagă, dar mă înclin în fața rezultatelor lor!

Ea zâmbi.

– Poate că și ea era *pregătită* să renască? îi șopti Paul la ureche.

Fără să se lase distrasă de mângâierile lui, citi afișul publicitar. Se vorbea în el despre plimbări pe jos, „sub conducerea lui Felicien Vallot, fost ghid montan", preciza anunțul, de inițieri în escalade, în botanică...

– Plimbări, cules de fructe și flori... Este aproape prea frumos ca să fie adevărat. Sper că clienții nu vor fi dezamăgiți.

În tăcerea din jur răsună un râs ironic.

– Ești întotdeauna atât de temătoare... Arată-mi și mie anunțul acela...

În timp ce, la rândul lui, Paul citea anunțul, Odile închise ochii și se lăsă legănată de zgomotul valurilor. După o ușoară mișcare a aerului, își dădu seama că Paul se mai apropiase puțin. Degetele lui îi mângâiau gâtul.

– Hmm... într-adevăr, au uitat să menționeze o activitate esențială, draga mea...

Odile simți o ușoară îngrijorare.

– Care...?

Vru să se ridice, dar cum el îi șoptea câteva cuvinte la ureche, o roșeață fermecătoare îi coloră obrajii.

Și amândoi fură cuprinși de o dorință arzătoare ca razele fierbinți ale soarelui de vară.

Sfârșit